Colligebat Ascanius Varese Patavinus Abbas Generalis
Congr. Lateranensis Canonicis suis, & sibi.

P I 13

LVCIANI
SAMOSATENSIS
Dialogi.

FSC

LUCIANI

SAMOSATENSIS

OPERA

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

DEORVM DIALOGI. PROmethei & Iouis.

ΛΥΣΟΝ ΜΕ Ω ΖΕΥ. ΔΕΙΝΑ ΓΑΡ ἮΔΗ ΠΕΠΟΝΘΑ. ΖΕΥΣ. ΛΥΣΩ ΣΕ, ΦΗΣ, ὃΝ ἐΧΡΗΝ ΒΑΡΥΤΕΡΑΣ ΠΕΔΑΣ ἜΧΟΝΤΑ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ ὍΛΟΝ ὑΠΕΡ ΚΕΦΑΛΗΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ, ὑΠΟ ἐΝΝΕΑΔΕΚΑ ΓΥΠΩΝ ΜΗ ΜΟΝΟΝ ΚΕΙΡΕΣΘΑΙ ΤΟ ἮΠΑΡ, ἈΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ὈΦΘΑΛΜΟΥΣ ἘΞΟΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, ἈΝΘ' ὧΝ ΤΟΙΑΥΘ' ἩΜΙΝ ΖΩΑ ἈΝΘΡΩΠΟΥΣ ἜΠΛΑΣΑΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ἜΚΛΕΨΑΣ, ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ἘΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΣ; Ἃ ΜΕΝ ΓΟΥΝ ἘΜΕ ἘΞΗΠΑΤΗΣΑΣ ἘΝ ΤΗΙ ΔΙΑΝΟΜΗΙ ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ, ΟΣΑ ΠΙΜΕΛΗΙ ΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΑ ΜΟΙ ΠΑΡΑΘΕΙΣ, ΚΑΙ ΤΩΙ ἈΜΕΙΝΟΝΙ ΤΩΝ ΜΟΙΡΩΝ ΣΕΑΥΤΩΙ ΦΥΛΑΤΤΩΝ, ΤΙ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ; ΠΡ. ΟΥΚΟΥΝ ἸΚΑΝΩΙ ἮΔΗ ΤΩΙ ΔΙΚΗΙ ἘΚΤΕΤΙΣΜΑΙ, ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΤΗΙ ΚΑΥΚΑΣΩΙ ΠΡΟΣΗΛΩΜΕΝΟΣ, ΤΟΝ ΚΑΚΙΣΤΑ ὈΡΝΕΩΝ ἈΠΟΛΟΥΜΕΝΟΝ ἈΕΤΟΝ ΤΡΕΦΩΝ

SOLVE ME IVPIter, grauia enim iam passus sum. IVP. Soluam te, ais, quem oportebat graviores pedicas habentem, & Caucasum totum super caput incumbentem, à XVI. vulturib. non solum corrodi epar, sed & oculis carere effossis, Eo quod talia nobis animalia, homines videlicet, effinxeris, & ignem furtim surripuisti, & mulieres fabricatus es. Nam quibus me ipsum decepisti, in distributione carnium ossa pinguedine obducta mihi apponens, & meliorem partium tibiipsi seruans, quid attinet dicere? PRO. Igitur sufficientem iam pœnam exolui, tantum tempus Caucaso affixus, pessimam auium perditam aquilã nutri-

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non ſine mercede ſolues Iupiter, ſed tibi ſignificabo valde neceſſarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheu. PRO. Et quid plus habebo? Non enim ignoras rurſus, vbi Caucaſus eſt, neque indigebis vinculis, ſi quomodo verſutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem perſolues neceſſariam nobis exiſtentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo.n. nõ. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipſa. IVP. Hoc quidem noſti. Quid igitur poſtea: videris. n. verum quiddam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cũ Nerine hac: ſi enim ipſa grauida reddetur ex te, fœtus ſimilia faciet tibi, qualia & tu feciſti Saturno. I. Hoc ais. expulſurũ me regno. PRO-

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. Προ. καὶ μὲν οὐκ ἀμισθί μὲ λύσῃς ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μεμυσῶν πάνυ ἀναγκαῖον. Ζ. κατασοφίζῃ με ὦ Προμηθεῦ; Προ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἢν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. Ζ. εἰπὲ πρότερον, ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Προ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ἀπολοίπων μαντευόμενος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὔ. Προ. περὶ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τοῦτο μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ὄφελος τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κοινωνήσῃς τῇ νηρηΐδι. ἢν γὰρ αὐτὴ κυηφορήσῃ σοί, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρόνον. Ζεύς. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; Προ.

ytinam

μὴ γε-

μὴ γένοιτο ὦ ζεῦ. πολλὰ τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζεύς. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ θέτις, σὲ δὲ ὁ ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o IVP. Veruntamen tale aliquid coitus ipsius minatur. IVP. Valeat igitur Thetis, te vero Vulcanus ob hæc soluat.

Ερωτος καὶ διός.

Ερ.

Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον ὦ ζεῦ, συγγνωσθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζεύς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; Ερ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων ὡς φής, ἐγώ, διότι με καὶ παῖσαι διανοῇ; Ζεύς. σκόπει ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς. ὡς τε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν. ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ὑπό τινα ἐραστὴν πεποίηκας. οὐδὲ σωφήκα

Amoris & Iouis. Cupido.

At si quid etiam peccaui, IVP. ignosce mihi, puer enim admodum sum, & adhuc imprudens. IVP. Tu puer autem Cupido, qui antiquior multo Iapeto es? An quia neque barbam habes, neque canos produxisti, propterea etiam infans putari cupis, senex & versutus adeo cũ sis? CVP. Qua vero iniuria affeci te, ego senex ille, vt tu ais, cur me vincire quoque cogitas? IVP. Specta o scelestе, an parua, quĩ me ita ludibrio habes. Itaq; iã nihil est, quod me nõ effeceris, Satyrũ taurum, aurum, cygnũ, aquilã, omnia hæc feci-sti me. At quæ me vicissim amaret, nullam plane vnquam feciſti neq;

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse: Sed oportet me præstigiis vti ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cvp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, vt quę mortales sint, aspectum tuum. Ivp. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cv. Daphne etiam fugiebat illum, quamuis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimũ teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureã, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cõposito gressu incede, & videbis q̃ plures sequentur, quã Bachũ Mænades. Ivp. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cvp. Proinde

συνῆκα ἡδὺς γυναικί διά σε γεγενημένος. ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους. Ερ. εἰκότως οὐ γὰρ φέρουσιν ὦ ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν πρόσοψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν ἀπόλλω ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑάκινθος φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἡ δάφνη κἀκεῖνον ἔφευγε, καί τοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μήδε τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος. πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε. καὶ ὄψη, ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν διονύσου μαινάδων. Ζεύς. ἄπαγε. οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι, τοιοῦτος γενόμενος. Πρ.

οὐκ

οὐκ οὖν ὦ ζεῦ, μήδε ἐρᾷν θέλε. ῥᾴδιαν γὰρ τοῦτο τόγε. Ζ. οὐκ ἀλλ' ἐρᾷν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

de & amare nolis. Facilius enim istud certe est. Ivp. Quin amare quidē volo, minore autem negotio illo potiri. Atque ob hæc nūc dimitto te.

Διὸς καὶ Ερμοῦ. Ζ.

Τὴν τοῦ ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα ὦ Ερμῆ. Ερ. ναὶ, τὴν Ιὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ηρα μετέβαλλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον τινὰ πολυόμματον Αργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπνος ὤν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπτάμενος ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ Αργος βουκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον. τὴν δὲ Ιὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ισιν ποίησον. καὶ τὸ λοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam pulchram nosti Mercuri Mer. Etiam, Io dicis. Ivp. Non amplius puella illa est, sed iuuēca. Mer. Monstrosum hoc. Quomodo mutata est? Ivp. Zelotypia mota Iuno, trāsformauit ipsam. Sed & nouum aliud quoddam malum insuper excogitauit. Infelici illi bubulcū quendam multioculum, Argum nomine, custodē addidit, qui iuuencam pascit, insomnis ac peruigil ipse existens. Mer. Quid igitur nos oportet facere? Ivp. Deuolans in Nemeam syluam illic alicubi Argus pascit, illū quidem interficito. Ipsam vero Io per pelagus in Aegyptum abducens, Isim facito, & de cætero ꝓ Deo ab incolis habeatur, Nilumque attollat, & ven-

tos immittat, & præterea nauigantes ſeruet.

Iouis & Ganymedis.

Age ὁ Ganymedes, Peruenimus enim quo oportebat, oſculare me iam, vt videas non amplius roſtrum aduncum me habere, neq; vngues acutos, neque alas, qualis videbar tibi modo, cum volucris eſſe apparebam. G A. Mihomo. an non aquila modo fuiſti, ac deuolans rapuiſti me à medio ouili? Quopacto igitur alæ illæ ablatæ tibi ſunt? tu verò ipſe alius quiſpiam ſubito appares. Iv. Sed neque homo, quem vides adoleſcentule, neque aquila, ſed omnium rex Deorũ ego ipſe ſum, qui me ipſum ad tempus ita transformaui. Gan. Quid ais tu? Pan ille es? deinde, quomodo fiſtulã non habes; neque cornua, neq; hirſutus es crura? Iv p. Solũ enim illũ exiſtimas Deum? Gan. Etiã. Atque adeo ſacrificamus ipſi, coleatum hircũ ad ſpeluncam

μους ὁπτεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

Διὸς καὶ γανυμήδους.

Αγε ὦ Γανύμηδες, ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν, φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ὀκέτι ἔμφορος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πρώην εἶναι δοκῶν. Γα. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἀπερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός. ὁ δὴ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν χειρὼν ἀλλάξας ἐμαυτόν. Γαν. τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ πανὺ ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγξα οὐκ ἔχῃς, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; Γα. ναί. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνοχίν τράγον ὅτι τὸ

σπέρ-

σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργαρῷ τοῦ ὕοντος καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; Γ. σὺ ὦ βέλτιστε φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπὲρ ἄνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη εἰς τὴν ἴδην τήμερον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἴην ἂν τὶ θεοῦ γεγενημένος. Γ. ἐκοῦν· ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποιμνίον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; Γα. μηδαμῶς. ποθῶ

luncam agentes, in qua ipse positus est. Tu vero plagiarius quispiã videris mihi esse. IVP Dic mihi Iouis vero nomen non audisti? neque etiã arã vidisti illius in Gargaro, pluentis scilicet atque tonantis, & fulgura facientis? GAN. Tu te optime vir ais esse, qui paulo ante effudisti nobis copiose grandinem, qui habitare supra nos diceris faciens strepitum cui arietem pater sacrificauit. Denique quidnã improbe tentãtẽ me sursum rapuisti rex Deorũ? Iam vero & oues fortasse lupi diripuerunt, desertas illas inuadendo. IVP. Adhuc enim curæ est tibi ouium immortali facto, & hic conuersaturo nobiscum. GAN. Quid dicis? An nõ deduces me tandẽ in Idã hodie? IVP. Nequaquã, quoniam frustra aquila fuissem pro Deo factus. GA. Igitur inquiret me pater, & indignabitur non inueniens, verberaque post capiam, relinquens ouile. IVP. Vbi ille videbit te? GAN. Nequaquã,

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliũ hircũ ab ipso immolatũ iri, redemtionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnũ, qui præit cæteris in pascua. IVP. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque idipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infunden do præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiã sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. GA Si vero ludere cupiã, qs colludet mecum? in Ida enim multi coætanei eramus. IVP. Habẽbis & hic colluſorem tibi hunc Cupidinẽ, & astra galos valde

πόθῳ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξῃς με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τιθήσεσθαι λύτρα ἀντὶ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τρίετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομήν. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδε, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. ἀλλ' ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὑπολάθου αὐτῶν τε ποιμνίου καὶ τῆς Ἴδης. σὺ γὰρ ἤδη ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ αὐτὴ μὲν τροφὸς καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σοῦ φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἢν δὲ παίζειν ὑπεθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. Ζ. ἔχεις καὶ ταῦτα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον ἔρωτα, καὶ ἀπαγέλους

μάλα

μάλα πολλούς. θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. Γα. Τί δ' ὑμῖν χρήσιμος αὖ γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν κἀνταῦθα δεήσει; Ζεύς. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὅπη τῶ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. Γ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται. ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφαμεν, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὦ Ζεῦ τοῦ γάλακτος; Ζ. ἴσθι μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὴν νυκτός; ἢ μετὰ σοῦ ἡλικιώτης ἔρωτος; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ἂν οὐ δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μεθ' ἡμοῦ. Ζ. ναὶ μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ Γανύμηδες, οὕτω καλός; Γ. τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τί θέλγητρον

valde multos. Confide ſolum, & lætus ſis, & nihil deſideres inferorum. Gan. Quid vero vobis vtilis ero? An oues paſcere oportebit & hic? Iup. Non ſed miniſtrabis vinum, & ad nectar paulo poſt ordinaberis, & procurabis conuiuiũ. Gan. Hoc quidẽ non difficile, ſcio enim vt oporteat effundere lac, & coronare poculum paſtorale. Iup. Vide, rurſus hic lactis meminit, & hominibus ſe miniſtrare putat. Hoc vero cœlum eſt, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. Gan. Dulcius o Iupiter lacte? Iup. Scies poſt puſillum, & quum guſtaueris, non amplius deſiderabis lac. Ga. Porro vbi dormiam nocte? An cum coætaneo Cupidine? Iup. Non, ſed ob hoc te rapui, vt ſimul dormiremus. Gan. Solus enim non poſſis, ſed ſuauius dormire mecũ? Iup. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes ſic pulcher. Gan. Quid enim te ad ſomnum iuuabit pulchritudo? Iup. Habet quoddam incita-

tamen

tamentum ſuaue, & facilius inducit ipſum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipſius ſomnum volutatus per lectũ, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum ſæpiuſcule. Quare, ſi ob hoc, vt ais, rapuiſti me, tempus tibi eſt, vt me denuo in terram deponas, vel moleſtia afficieris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. Iv p. Atqui hoc ipſum ſuauiſſimum mihi feceris, ſi tecum vigilare cogas. Oſculabor enim intereа te eo ſæpius, & amplectar. Gan. Ipſe videris, ego vero dormiam te deoſculãte. Iv p. Videbimus tunc, quid agendũ. Nunc vero adhuc ipſum Mercuri, & poſteaquam de immortalitate biberit, duc vt miniſtret nobis, docens prius, quemadmodum oportеat porrigere ſcyphum.

γητρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκατούδοντι. καὶ διηγεῖτο ἑωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτῦ τὸν ὕπνον, στρεφόμενος καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε κατούδοιμι. ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δή σοι εἰ διὰ τῦτο, ὡς φὴς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀνύπνων. ἐνοχλήσω γάρ σε σιωπῇ στρεφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετά σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ σπεμπύσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοῦ καταφιλουῦτος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Iunonis

Ηρας

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τ' ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀγήγαγες, ἔλαθόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Ζεύς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἤδη ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξί μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Ηρα. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ὅτι τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν σοι, κἂν ἐν γῇ μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας, ἀνέπτης ὡς γυναικότατε θεῶν. καὶ συνοικεῖ νυνὶ ὅτι κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἀπόρεις οἰνοχόων; καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥβη καὶ Ηφαιστος διακονούμενοι;

Iunonis & Iouis.

Ex quo adoleſcentulum hunc Iupiter, Phrygium iſtum dico, ab Ida rapiens huc adduxiſti, minus aduertis mihi animũ. Iup. Etiã ob hunc Iuno Zelotypa iam es ſimplicem adeo, & minime moleſtum. Ego vero putabam mulierib. ſolis difficilem te eſſe quæcũque conuerſantur mecũ. Iun. Neque illa quidem recte facis, nec conuenientia tibipſi, qui omniũ deorũ dominus exiſtẽs, relinquens me legitimã vxorem, in terram deſcendis. ibique adulteria exerces in aurũ vel taurum conuerſus. Verũtamen illæ mulieres tibi in terra manent. Ideo autem hoc puero rapto, etiam in cœlum ſubuolaſti, Deorũ generoſiſſime, & nunc ille nobiſcum habitat, ante oculos mihi adductus quaſi æmulus, ſcilicet vt pocillaretur tibi, ſic enim aiunt. Itane vero carebas pocillatoribus? Aut defeſſi adeo ſunt & Hebe et vulcanus miniſtrando?

do? Tu vero etiam calicem nõ aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & vbi applicauit labia, vt & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludẽdo cũ illo, barbã ipse tantã & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. IVP. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentẽ adeo pulcrum inter bibendũ deosculari, oblectarique vtroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cõmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μένοι; σὺ δὲ καὶ τὸν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αὐτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίοντος ἀπολαβὼν τὸν κύλικα, ὅσον ὑπὸ λοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοστε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν, ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθήμενος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὡς τε μὴ οἴη λανθάνειν. Ζεύς. καὶ τί δεινὸν ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ὧν γοῦν ὑπερέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῇ-

γοις, καὶ αὖθις ὁπόταν παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οὐμώξεται γὰρ, ὦ τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ηρας καὶ Διός. Ηρα.

Τὸν ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; Ζεύς. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν ὦ Ηρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλῶ ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι ὑβρισής γε ὤν. ὥστε μηκέτι σωέσω. Ζεύς. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ οἶμαι κἀμὲ εἰδέναι. Ηρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν. αὐτό. τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἶπόις ἄν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπείγει τινά; σωίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν. Ηρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? Iv. Hominē esse vtilē Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. Iv n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuersetur nobiscum. Iv. Quid autē contumeliæ intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. Iv. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur solicitauit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. Iv n. Ipsam me, non aliam

quampiam Iupiter, longo iã tempore. Ac primum quidem ignorabã quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quãdo bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iã ipso bibere. Et capiẽs osculabatur inter ea, & ad oculos admouebat, & rursus prospectũ in me intẽdebat, hæc intelligebã amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantẽ, & ad genua prouolutum, obturatis aurib. vt ne contumelias supplicantis illius audirem, abii vt tibi dicerẽ. Tu vero ipse vide, quõo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in meipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare. Cæterum nos autores horum sumus, & vltra modum

νὰ ὦ ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἴποτε ποιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν. καὶ λαβὸν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε. καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη συνίην, ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρός σε, καὶ ᾤμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προκυλινδούμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθήσθη τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι,

αἴτιοι, καὶ πέρι τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἵγε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωσοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανία κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν ἔρωτι ἁλόντες. ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Ηρα. σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει τῆς ῥινὸς, φασιν, ἕλκων, καὶ ἕπη αὐτῷ, ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι, καὶ ἀλλάττη ῥαδίως, ἐς ὅ,τι ἂν κελεύσῃ, καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ νῦν τῷ ἰξίονι, οἶδα, καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν πειρίθουν ἔτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μή δ' ἀπω-

modum amatores hominũ, qui quidem & conuiuatores nostros ipsos fecimus. Digni igitur venia sunt, si bibentes similia atque eadẽ nobiscum, deinde & aspicientes cœlestes istas formas, & quales nunquam viderunt in terra, concupiuerunt frui illis, amore capti videlicet. Est autem amor violentum quiddam, & non hominibus solum imperat, sed & nobis ipsis, interdum. IVN. Tuus quidem & valde hic dominus est, & ducit te, & fert naso (vt aiunt) trahens, & sequeris ipsum, quocunque duxerit, & te immutaris facile, in quocunque iusserit, & prorsus possessio & ludus Amoris es tu. Et nunc Ixioni scio, quod veniam tribuis, vt qui & ipse adulterio cognoueris aliquando illius vxorem, quæ tibi Pirithoũ peperit. IV. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lusi in terram descendens. Sed nosti quid mihi videatur de Ixione, multandum quidem ipsum ne-

quaquam, neque à conuiuio extrudendum esse rusticum enim foret. Sed quia amat, & vt ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. Iv. Quidnam o Ivp. metuo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. Ivp. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (vt par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutum esse desiderium. Ivn. Apage, vt nūquam quicquàm tempestiuum illi contingat, quādo ea ita, quæ supra ipsū sunt, concupiscit. Ivp. Attamē patere o Iuno. Quid enim adeo praue tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congreditur? Iv. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me cōmittet propter similitudinem. Ivp. Nihil istud dicis; neque enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῄς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ηρα. τί ὦ ζεῦ; δέδια γὰρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακαλακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. Ηρα. ἄπαγε μὴ ὥραισι ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμεινον ὦ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλῃ ὁ ἰξίων συνέσται; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φῄς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' ἄν, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων μόνον

μόνον ἐξαπατηθήσεται. Ηρα. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ηρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ. οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. Ζεύς. οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν, τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦτο ἔρωτος. Ηρα. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

autem solum decipietur. IVN. Sed (vt omnes homines arrogantes sunt) gloriabitur descendens forsitan, & narrabit omnibus, dicens, coiisse cũ Iunone, & Iouis riualem esse, forsitan etiam dixerit, me ipsum amare, illi vero credetur, quando nõ viderunt quo modo cum nube coierit. IVP. Igitur si quid tale dixerit, in infernum præcipitetur, ac rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuo circumuoluetur, & laborem nũquam cessaturum sustinebit, pœnas videlicet has pro amore dependens. IVN. Nõ enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Απόλλωνος καὶ Ηφαίστου.

Εὡρακὰς ὦ Απολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; Απο. ἐκεῖνόγε φῶ βρέφος

Apollinis & Vulcani.

Vidistin' Apollo Maiæ infantulum illum, nuper genitum, vt formosus est, & arridet omnibus, & iam quoque tale quiddã præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus sit. APO. Illumne ego infantem dicam,

dicam,o Vulcane,aut in magnum aliquod bonū euaſurum?qui ipſo Iapeto antiquior eſt, quantum ad fraudulentiam VVL. Et quē adeo iniuria afficere potuerit,iam primū in lucem æditus ? APO. Interroga Neptunum, cuius tridentem ſuffuratus eſt,aut Martē nam & huius ſubtraxit clam e vagina gladium, vt interim de meipſo nō dicam quem &arcu ſpoliauit & ſagittis. VVL. Hæctine infantulus & modo natus ille, qui vix dū mouebatur in cunis inter inuolucra? APO. Scies Vulcane, ſi modo ad te aliquando venerit. VVL. Atqui venit iam pridē. APO. Quid igitur habes ne omne fabrile inſtrumentum, nec dum quicquam illius tibi amiſſumeſt?VVL. Omne Apollo APO. Attamen inſpice diligenter. VVL. Per Iouem,forcipem nō video. APO. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. VVL. Adeone aduncas manus habet, perinde ac ſi in ipſo ventre iā tum

βρέφος ὦ Ηφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξέιλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφάπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν τοῦτο, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολ. εἶσῃ ὦ Ηφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαιστ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Απολ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ηφαι. πάντα ὦ Απολλον. Απολ. ὅμως ὄπισθεν ἀκριβῶς. Ηφαι. νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. Απολ. ἀλλ' ὄφει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαι. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐμ-

μιλε-

μελετήσας τὴν κλεπτικήν; Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα καὶ ὑπόπτερα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα, κατεπάλαιεν οὐδὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. εἶτα μεταξὺ ἐπαινουμένου, τῆς Αφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλεψε, προσπλεξαμένης αὐτὸν ὅτι τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον. εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ηφαις. γοργόν τινα τὸν παῖδα φὴς. Απολ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. Ηφαι. πῶς, τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Απολ. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντείνάμενος ἐπὰ χορδὰς

tum meditatus esset furandi rationem? Apo. An non audisti ipsum loquentem quoque iam arguta ac volubilia quædam. Atque hic etiam ministrare nobis vult. Heri autē vocato ad se Cupidine, statim illum palæstra superauit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde cum a cæteris laudaretur, interea Veneri surripuit cingulum, cum illa amplexata ipsum fuisset ob victoriam, Ioue autem ridente, sceptrum illius sustulit, & nisi grauius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsum quoque fulmē subtraxisset. Vvl. Celerem atque agilem quendam puerum mihi narras. Apo. Quinimo & Musicū præterea. Vvl. Vnde nam huius rei cōiecturam facis? Apo. Testudine mortua alicubi inuenta, instrumentū ex ea compactum dedit. Brachiis enim adaptatis, & iugo super inducto deinde calamis (chordarum ansulis videlicet) infixis, fundoque infra, & quasi quodam dorso

ſubiecto, atque inde ſeptem chordis ſuſpenſis & intentis, iucundum adeo quiddā modulatur, & concinnum, vt ego quoq; illi iam inuideam, qui iam olim perſonando citharā me exerceo. Cæterum ipſa Maia illud quoq; dicebat, quod neq; in cœlo noctu maneret, ſed præ nimio agendi ſtudio, ad inferos vſque deſcenderet, furaturus ſcilicet etiam inde aliquid. Alatus autē quoque eſt, ac virgam quandam apparauit, mirificam poteſtatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. Vvl. Ego illā dedi ipſi, vt eſſet quaſi ludicrū. Apol. Proinde & mercedem iſtam tibi retulit, forcipem videlicet. Vvl. Recte ſane admonuiſti, quare ibo, vt illum recipiam, ſicubi, vt ais, inter Inuolucra in cunis inueniri poterit.

δὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ηφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄρχοι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τί κἀκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ' ὅτι, καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τιὼ δυνάμιν. ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Ηφαις. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ πάλιγγιον εἶναι. Απολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τιὼ φυράγραν. Ηφαις. οὔ γε ὑπέμνησας. ὥστε βαδιοῦμαι ἀπολημψόμενος αὐτιώ, εἴπου ὡς φὴς, εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita vt iuſſiſti: ſecurim

Ηφαίστου καὶ Διός.

Ηφαιστος.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. εὖγε Ηφαιστε. ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, κατενεγκών. Ηφαι. πειρᾷς μου εἰ μέμηνα, πρόσταττε δ' οὖν τἀληθὲς; ὅπερ θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον. εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου, ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴ δὲ μέλλειν. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὴν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ηφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ ἐκ ἀναιματὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλειθύαν μαιώσεταί σε. Ζεύς. κατένεγκε μόνον ὦ Ηφαιστε θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ηφαιστος. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρ-

rim habens acutissimā, etiam si lapides opus sit vno ictu dissecare. IVP. Recte sane Vulcane. Sed iam impacta illa, diuide mihi caput iu duas partes. VVL. Tentas me, nū insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. IVPI. Diuidi mihi caluariam volo, si vero non obedieris mihi, me experieris non nunc primū irascentem. Veruntamē ferire oportet audacter, & p̄senti animo, neque cūctari, Pereo enim præ doloribus, qui mihi cerebrum inuertunt. VVL. Vide Iupiter, ne quid mali faciamus. Acuta enim securis est, & non absque sanguine, neque etiā ad Lucinæ morē, tibi obstetricabitur. IVP. Incute modo Vulcane audacter. Ego enim noui, quid sit conducibile. VVL. Inuitus quidem, sed tamen feriam. Quid enim agat aliquis, te iubente? quid hoc? puella armata? magnū o Iupiter, malum habuisti in capite. Merito igitur iracundus fuisti tantam intra cerebri panniculum virgi-

virginem viuam nutriens, idq; armatã, nimirum castra, non caput habuisti, non aduertens. Hæc vero etiã saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastã vibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximum est, formosa admodum, ac maturis nubilis annis, breui adeo iam facta est, ceruleos quidem oculos habens, sed tamen & huic gratiã addit galea. Quare o Iupiter, obstetricandi præmium hoc mihi refer, despónde mihi illã. IVP. Impossibilia petis Vulcane, perpetuo enim virgo manere vult. Ego certe, quantum in me est nihil repugno. VVL. Hoc volebã. Reliquum quod est ipse curabo. Ac iam simul rapiã ipsam. IVP. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamẽ illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere ne queunt.

παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον. ἵππου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐληλύθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ συσσείεται, καὶ τῷ ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ σάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ σάφυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε ὦ ζεῦ μαίωτρά μοι δόσις, ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζεύς. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν, ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαις. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζεύς. εἰ σοι ῥᾴδιον οὕτω, ποίει. πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Neptuni & Mercurij.

Ποσειδῶν & καὶ Ἑρμοῦ.

Licet ne Mercuri, conueni-

Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν

χεῖν πρὸ Διί; Ερμ. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρᾳ συνεύδει; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἑτεροῖόν τί ἐστι. Ποσειδ. συνίημι. Γανυμήδης ἔνδον. Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ. πόθεν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. Ερμ. αἰσχυνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτον ὄν. Ποσειδ. ἀλλ' οὐχὶ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. Ερμ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ἄπαγε. τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

Ερμ.

venire Ioue nunc? Me. Nequaquam Neptune. Nep. Attamẽ intro renuncia de me ipsi. Me. Ne molestus sis, inquã, importunum enim hoc. Quare nõ poteris ipsum videre in præsẽtia. Ne. Num igitur cum Iunone concumbit? Mer. Non, sed diuersum quiddam est. Nep. Intelligo Ganymedes intus est. Me. Neque hoc, sed ipse infirmus aliquantulũ est. Ne. Vnde hoc Mercuri? Graue enim istud narras. Mer. Pudet dicere, tale quippiam est. Ne. At nihil eo tibi opus est apud me, patruus vtique cum tibi sim. Mer. Peperit paulo ante, Neptune. Nep. Apage. An peperit ille? ex quo? itaque latuit ille nos Hermaphroditus existens? At neq; vterus eius tumorem aliquẽ præ se tulit. Mer. Recte dicis. Neque etiam ille partũ intra se habebat. Nep. Noui, rursum ex capite peperit scilicet, quemadmodum & Mineruam, habet enim ille caput quoddam puerperum.

Mer.

MER. Neque illud, ſed in fœmore geſtauit partum, illum videlicet ex Semele receptū. NEP. Euge generoſus, vt ille totus nobis, & ex omni parte corporis inpregnando, idoneus atq; fœcundus eſt. Sed quænā Semele iſta eſt? MER. Thebana mulier, ex filiabus Cadmi vna. Huic congreſſus prægnantem eā reliquit. NEP. Deinde vero ipſe ꝑ illa peperit. MER. Atq; admodum. Etiamſi tibi alienū ac mirum videatur. Nā Semelem dolis aggreſſa Iuno (noſti autem, vt zelotypa eſt) perſuadet illi vt petat a Ioue, quo cum fulmine ac fulgure ad ſe veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidiſſet veniſſetq; Iupiter fulmē ſecum portans, conflagrauit tectum, ipſaque Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter, vt inciſa illiús aluo, partū ad ſe afferā, imperfectū illum quidem adhuc, & intra ſeptimum menſem conceptum. Quod vbi feciſſem, ille diſſecto fœmore ſuo, intro illum recipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γυναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ὅδε; Ερμ. Θηβαία. τοῦ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Ποσειδ. εἶτα ἔτεκεν ὦ Ερμῆ ἀντ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ηρα, οἶσθα δὲ, ὡς ζηλότυπός ὅστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦλθεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμμιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν,

δησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐντοῦθα, καὶ γωῖ τρίτῳ ἤδη μόλις ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. Ποσειδ. γωῖ οὖν ποῦ τὸ βρέφος ὄζιν; Ερμ. ἐς τὴν Νύσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαζόντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμφότερα τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ ὄζιν; Ερμ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ φέρων πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, ὅσ' ἂν νομίζηται ὥσπερ λεχοῖ.

cipit, vt ibi perficeretur. Atq; ita iam tertio, post quam factum illud est, mense, denuo illum peperit, & nunc ex doloribus aliquantulum languidus est. NEP. Vbi igitur infans ille iã est? MER. In Nysam hinc ablatum, tradidi illum nymphis enutriendum, Dionysium cognominatum. NEP. Ergo vtrunque, Dionysii huius & pater & mater ille est. MERC. Ita videtur. Abeo igitur, vt illi aquam ad vulnus afferam, ac cætera ea quę ex more atq; consueto fieri solent, quasi puerperę procurẽ.

Ερμῆ καὶ Ηλίῳ.

Ω ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ δὲ αὔριον, μήδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μεῖνε, καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔσω νὺξ μακρά. ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους. σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Ηλι. καὶ

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currũ agas, inquit Iupiter, neq; in crastinum neque etiam in diem perendinum, sed intus mane, fiatque interea perpetua vna nox longa. Quare equos quidem iterum soluant Horæ, tu vero restingue ignem, & nunc tandem post longum interuallum temporis te ipsum recrea. SOL. No-

ua hæc atque omnino aliena denuncians venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? MER. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. SOL. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hæc nunciares mihi? MER. Ex Bœotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua cōcumbit. SOL. Amator illius? atque ita illi satis non est nox vna? MER. Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est SOL. Sed absoluat atq; ad exitum perducat ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.) Neque

νὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγελῶν ἀλλά μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον; οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δὲ τινὴν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλιε, παρὰ τῆς Αμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεστιν. Ηλι. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. Ηλι. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦτα δ' οὖν ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν.

οὐδ'

οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος περὶ τῆς Ῥέας ἦν οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμᾶτο. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥραις. ξένον δὲ ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἕνεκα, χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μένουσαν ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν; τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν διὸς ἐρώτων; καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες. ἐς ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. Ερμ. σιώπα ὦ Ηλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν, καὶ τὸν ὕπνον; ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅπερ ὁ ζεὺς ἀπέστειλε,

Neque ille tum a Rhea diuertebat, aut seorsim cubabat, neque etiam relicta cœlo Thebis dormiebat. Sed dies quidem tum dies erat, nox autē ad suum certum spaciū, secundum proportionē horarum agebatur. peregrinum vero autem immutatum nihil. Neque ille tum vnquam cum muliere mortali quicquam rei habuit. At nūc infœlicis mulierculę causa, oportet omnia sursū & deorsum verti. Ac equos quidē præfractiores & difficiliores fieri, ob ociū & desidiā, viam autem asperiorē eo quod toto triduo non vsurpabitur, homines præterea misere in tenebricoso viuere. Hoc boni ex amoribus Iouis consequētur illi scilicet, sedebūtque expectantes, donec ille athletam istum, quē dicis, absoluerit sub longis tenebris. MER. Tace o Sol, ne quid mali pro his dictis tuis nanciscare. Ego vero ad Lunam hinc abiens & ad Somnū, renunciabo etiā illis, quæ Iupiter mandauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

λε, τὼ μὴν χολῇ προβαίνῃν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὼ νύκτα γεγενημένην.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? Lv. Interroga ò Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. Ven. Sine. Contumelioſus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adoleſcentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σελήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε, ὁπότ' ἂν μὲν τὼ Καρίαν ἔλθῃ, ἵσανάι μὲν σε τὸ ζεῦγος, ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ενδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνῃν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐκεῖνος ὑβριστὴς ὅσιν. ἐμὲ γοῦν αὐτὴν τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὼ Ἰδὴν καλάγων Αγχίσου ἕνεκα τῆς Ιλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ὅπου τὸ ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ κὴ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεῖ τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα

τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. ὁ δὲ, οὐκ οἶδ', ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησαι ἁπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ἔρως. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὦ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη. οἶσθα, τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicās, paulo post obliuiscitur omniū. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. Iv. Mihi quidem etiam admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, læua tenēs sagittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine vllo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, vt ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hæc dictura fuerim, sed pereo equidem amore.

Αφρο-

C Vene-

Veneris & Cupidinis.

Cupido gnate, vide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, vel in se quisq; vel inuicem alii in alios faciunt, verum de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui qui-dem Iouem varias assumere formas ostēdis, vertens in quodcunq; tibi pro tempore visum fuerit. Lunam vero e cœlo deuocas. Quin & Solem aliquoties compellis lentum apud Clymenē cessare, aurigandi muneris oblitum. nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam cōmittis, audacter tanquam tuto facis. Verum tu quidem o deorū omniū confidentissime, Rheam insuper ipsam iam anum, præterea deorum tam multorum parentem eo perpulisti, vt pusionem adamet, atque in Phrygium adolescentulū illū depereat, ac tua iam opera insanit, iunctisque leonibus, adhibitis itē Corybantibus, quip-

Αφροδίτης καὶ Ἐρωτος.

Ω τέκνον ἔρως ὕβρα, οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθῃς, καὶ αὐτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδείκνυεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ. τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, ἀμύητον ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ρέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας ποιδερασθῆν, καὶ τὸ φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, περιλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε μα-

βικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὸν ἴδιον περιπολοῦσιν, ἡ μὲν ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττ. οἱ Κορύβαντες δ', ὁ μὲν αὐτῷ τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν. ὁ δὲ ἀνὰς τὸν κόμην, ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι. ὁ δὲ ὀπισθομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὀπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ σπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς κορύβαντας συλλαβόντας σε, διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παρβαλεῖν. ταῦτα δέδια, κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ερ. Θάῤῥει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ὅπη τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἱππεύω αὐτούς. οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι

quippe qui & ipſi furore quodam ſunt afflati, per Idam montẽ ſurſum ac deorſum oberrat, ipſa quidem Attis amore eius lans. Cæterum Corybãtum alius ſuum ipſe penem enſe deſecat, alius demiſſa coma per montes fertur inſanus, alius cornu canit, alius tympano tonat, alius cymbalo perſtrepit. breuiter, omnis vndiquaque Ida tumultus atq; inſaniæ plena eſt. Proinde cuncta timeo, metuo ne tale quid accidat, quæ magnũ malũ generans, vt ſi quando reſipiſcat Rhea, vel potius ſi pergat inſanire, Corybantibus imperet, vt te correptum diſcerpant, aut leonibus obiiciant. Hic me ſollicitat metus, qd̃ videam tibi periculum imminere. CYP. Ocioſo animo eſto mater, ſiquidem leonib. etiam ipſis iam familiaris ſum factus, ita vt ſæpenumero, conſcenſis eorum tergis, prælienſaque iuba, equitis ritu inſidens illos agitem. At vero illi interim mihi caudis abblãdi-

untur,ac manum oti infertam receptant, lambuntq3,deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheœ ipſi, quando tandem vacauerit,vt me vlciſcatur,cum in Atte ſit tota? Poſtremo quid ego pecco, quum res pulchras,vt ſunt,offero, ac demonſtro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipſa tu mater, vti neque tu poſthac Martẽ ames, neque ille te? VEN. Vt es peruicax, & nulla in re nõ ſuperas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, σφαλιχ μησάμενοι ἀποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὴν γὲ ἡ Ρέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ατῃ; καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δέκνυς τὰ καλὰ, οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τ καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ τοῦ ἔρωτος, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ; Αφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

Iouis, Aeſculapij & Herculis.

Deſinite o Aeſculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgiis,perinde vt homines. Indecora enim hæc,& aliena a conuiuio deorum. HE. Ac vis, o Iupiter medicamentarium iſtum priore loco accũbere,quam me? AES. Quid ni, per Iouem melior quoq3 enim ſum. MER. In quo igitur

Διὸς, Ασκληπιοῦ, καὶ Ηρακλέους. Ζεύς.

Παύσασθε ὦ Ασκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ηρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τουτονὶ τ φαρμακέα πρωκατακλίνεσθαί μου. Ασκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ηρα. κ τί ὦ

τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκτεφάνωσεν, ἃ μὴ θέμις ἦν ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; Ασκλήπιος. ἐπελέλησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ Ηρακλεῖς ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ἀνειδίζεις τὸ πῦρ. Ηρα. οὔκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρισὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης. νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπηρετεῖν τοῖς φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ὑπεδείγμενος. Ασκλη. εὖ λέγεις. ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑφ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τοῦ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐ-

igitur o attonite, an qd te Iupiter fulmine aliquando percuſſit, eo qd quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? Aes. Oblitus vero etiã tu es Her. quod in Oeta conflagratii, quandoquidem mihi ignẽ obiicis? Her. Nequaquã æqualia atq; ſimilia ſunt quæ vterq; in vita eginus, vt qui ipſe quidem Iouis filius ſim, tantos autem labores ſuſtinuerim, expurgata vita deuictis beſtiis & hõinibus contumelioſis, vindicta ac pœna affectis, Tu vero radicũ inciſor es & circulator, ægrotantibus fortaſſis hominibus vtilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam opere præſtitiſti. Aes. Recte dicis. quoniam & inuſtiones tuas curaui, quando paulo ante aſcendiſti, ad nos ſemiuſtulatus corpore vtrinq; corrupto ac perdito, & a tunica, & poſt illam, etiam a flamma. Ego vero quod ſi nihil aliud, tamen ne-

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam insaniens, occidi liberos & vxorem. HER. Nisi desinas conuiciari, statim admodū senties qd̄ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, e cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidē Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. IVP. Desinite, in quam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos e conuiuio. Quanquam etiam æquū est o Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est:

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? APOL. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. MERC. Dignum quidē mœrore hoc, sed tu

το ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδὲν μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηρα. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. Ζεύς. παύσασθε, φημὶ, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. καί τοι εὔγνωμον ὦ Ηρακλες προκατακλίνεσθαί σου τὸν ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Ερμοῦ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἶ ὦ Απολλον; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

οὗτον. σὺ δὲ τί δυςυχεῖς; ἢ τὸ κτὶ τὴν δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν λάκωνα τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκινθος; Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τίνος ὦ Απολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραςος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον. Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον. Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολλον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυςύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον. Απο. δισκεύειν ἐμάνθανε. κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ. ὁ δὲ κάκιςα ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός. ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέῤῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταϋγέτου καταπνεύσας, καὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆ-

tu quo pacto miser atq; infelix es? An id quod cum Daphne accidit, te dolore afficit adhuc? A. Nequaquam, sed amasium doleo, Laconem illũ Oebadi filiũ. MER. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. APO. Atque admodũ. MER. Vnde Apollo? aut quis ita ab omni amore alienus fuit, vt occiderit formosum illum puerum? APOL. Meum ipsius factũ hoc est. MER. Quid igitur, insaniuistin' Ap. APO. Non, sed infortunium quoddam inuito mihi accidit. MER. Quo modo? cupio enim audire rationẽ hanc. APOL. Disco ludere discebat, atq; ego vna cum illo ludebam. Cæterum ventorum omnium pessime perditus Zephyrus amabat quidem longo iam tempore etiam ipse illũ. Verum neglecto eo, & contemptum istum non ferente, ego quidem, quemadmodum consueueramus, discum in altum sursum versus iaculabar, ille autem deorsum Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput puero inflixit, ita vt ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim sagittis, fugientē que ad montem vsque persequendo. Puero autem & tumulum extruxi in Amyclis, vbi discus eū prostrauit, & ex sanguine florem, terram in duere feci, suauissimum illum quidem Mercuri. atq; omnium fragrātissimum, præterea, & literas quasdam habentem, quæ mortuū ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur præter rationē mœstus fuisse videor? MER. Sane vero Apollo. Noras enim mortalem te comparasse amasiū tibi. Quare dolere nō debes, mortuo iam illo.

τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἠμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος, ἄχρι τοῦ ὄρους. τῷ παιδὶ δὲ, καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον ὦ Ερμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων. ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ, ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; Ερμ. ναὶ ὦ Απολλον. ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον, ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

Mercurij & Apollinis.

Itan, autem Vulcanū, cum & claudus ipse sit, & artem adeo fabrilem & contemptam exerceat Apollo, pulcherrimas duos vxores duxisse, Venerem atque Gratiam? APOL. Felicitas quædam

Ερμοῦ καὶ Απόλλωνος.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ηφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον ὦ Απολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Αφροδίτην καὶ τὴν χάριν; Απολ. εὐποτμία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, ἀνέχεσθαι σωροῦσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀρῶσιν ἱδρῶντι ῥεόμενον εἰς τὸ κάμινον ὀπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὅλην τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ηφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Απολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ὅλη τῇ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ὅλῃ τῇ εὐεξίᾳ καὶ τῇ λύρᾳ. εἶτα ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμὶ εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Υάκινθον, ἡ μὲν ὑποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε ἤλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐμοὶ σωθῆναι, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ νῦν αὖτ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

dam hæc Mercuri. Veruntamen illud equidē miror, quod cum illo rē habere sustinent, & maxime quando vident sudore fluentem, in fornacem demittere atq; in curuare sese, multa adeo fuligine facie illius oppleta. Et tamen talis ipse cū sit, amplectuntur ipsum, & osculantur, & vna dormiunt MERC. Hoc & ipse indignor, & Vulcano inuideo. At tu comam nutri Apollo, ac citharam persona, animum ob pulchritudinē elatum atq; superbum præ te ferens, & ego etiam ob habitudinē corporis & lyram. Ceterum vbi cubitum eundū fuerit, soli dormiemus. A. Ego vero alias quoque habeo Venerem minus propitiā ad res amatorias. Quippe etiam quos duos maxime præter cæteros amaui, Daphnen & Hyacinthum, illa quidē aufugit, atq; odit me adeo vt in lignum conuerti maluerit, quā mecum rem habere, hic autem a disco interfectus est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. MERC. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. APO. Noui, atque etiam Hermaphroditum illum ex te aiunt peperisse ipsa. Verunta mẽ illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmulatur Venus Gratiã, aut cõtra illa Venerem? MER. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cœlo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum illũ curat. A. Atq; hæc putas ipsum Vulcanum scire? MER. Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militarem ipsum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdã lecto. APOL. Nescio sane. optarim vero ipse ille, q sic cõprehẽderetur esse.

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Αφροδίτην, ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ὃν σοὶ λέγεται τετοκέναι. πολλὰ ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴτι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Αφροδίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις ταύτην; Ερμ. ὅτι ὦ Απολλον ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ συνεσιν, ἡδ' Αφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, περὶ τὸν ἄρεα ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ. ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. Απόλλων. ταῦτα οἴει τὸν Ηφαιστον εἰδέναι; Ερμ. οἶδεν ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δυνάιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει, πολλὰ ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ὑπομηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Απολ. οὐκ οἶδα. εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

Iuno-

Ηρας

Ηρας καὶ Λητοῦς.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔτικες τῷ Διΐ. Λη. οὐ πᾶσαι ὦ Ηρα τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἵους ὁ Ηφαιστός ἐστιν. Ηρα. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Αφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται παρὰ αὐτῆς. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ, πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὀρεία, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐδίει ξενοκλοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας. ὁ δ' Απόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι. καὶ κατασκάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμ

Iunonis & Latonæ.

Pulchros enimuero Latona & liberos procreasti Ioui. L A. Non enim omnes, o Iuno, tales parere possumus, qualis Vulcanus est. I V N. At hic claudus quidem, vtilis certe tamen est artifex optimus existēs, ac cœlum nobis exornauit quoque, Veneremq; vxorem duxit, a qua & studiose obseruatur. Cōtra autem tuorum liberorum, altera quidem virilis vltra modum, & montiuaga est, & postremo in Scythiam quoque profecta, omnes sciunt, qualia comedat, hospites mactādo, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne vescuntur. Apollo autē simulat quidem omnia scire sese, & iaculari, & cithara canere, & medicum esse & vaticinari. Et erectis vaticinandi tabernis hic in Delphis, illic in Claro & Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in vtranque partē quæstionis propositæ inclinantia

nantia reſpondendo, ne videlicet erroris poſſit damnari, atque ita ex hoc quæſtū facit, & dite ſcit. Multi enim amentes ſunt, ſeque ipſos exhibent præſtigiis deludendos. Verum non ignoratur vtique a prudentioribus, quod pleraque falſa ac ficta dictitet, qppe ille ipſe vates ignorabat, quod interfecturus amaſium ſuum eſſet diſco, neque prædixerat ipſe ſibi, quod fugitura ipſum eſſet Daphne, idque adeo formoſum atque comatum, Quare nō video, qua cauſſa pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreaſſe putaris. LAT. At vero liberi hi, hoſpitum mactatrix iſta videlicet & mendax vaticinator ille, ſcio quo pacto mordeant te, dum conſpiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā perſonat in cōuiuio, omnib. ipsū admiratione proſequētib. IV. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποχρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖταί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ πειρατεύομενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ, καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. ΛΗ. ταῦτα μέν τοι τὰ τέκνα ἡ ξενοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΦΑΙ. ἐγέλασα ὦ Λητοῖ. ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρτύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἅλους. ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε· ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ακταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα.

Λη. μέγα ὦ Ηρα φρονεῖς, ὅτι ξυνεῖ τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς. πλὴν ἀλλ' ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Marsyas, si iuste modo iudicare Musæ voluissent, excoriasset merito, vt q ipse in Musica vicerat, nunc autem circumuentus miser ille periit, iniuste sane dãnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa nimirum est, vt posteaquam animaduertit sese conspectum ab Actæone fuisse, verita ne adolescẽs ille, turpitudinẽ ipsius euulgaret, immiserit illi canes. Vt interim non dicam, quod neque parturiẽtib. ostetricatura fuisset, si virgo vtique & ipsa foret. LAT. Valde animo elato es Iuno, eo quod cum Ioue concumbis, & vna cũ eo regnas, & propterea absq; metu contumelioſa es. Veruntamen videbo te non ita multo post rursũ lachrymantem, quando te relicta in terram descendet ille, in taurũ aut cygnum conuersus.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμοῦ.

Τί γελᾷς ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι γελοι-

Apollinis & Mercurij.

Quid rides Mercuri? MER. Quoniam maxime

me ridicula Apollo, vidi APOL. Dic igitur, vt & ipse auditis illis, tecum ridere possim. MERC. Venus cum Marte concūbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos vinculis cōstrinxit. APO. Quomodo? Suaue enim quiddam dicere videris. ME. Lōgo iam tempore, opinor hæc sciens venatus est illos, & lecto occultis quibusdam vinculis circūdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secreto vt quidem ipse putabat. Videt autē ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi igitur lectum cōscendissent, & in opere essent, & iam intra retia tenerentur, circumuoluuntur ipsis q̄dem vincula, astat autē Vulcanus. Illa igitur (nā & forte tum nuda erat) pudore affecta, non habebat, quo se tegeret. Mars vero, ab initio fugere tentabat, sperabatq; se vincula illa disrupturum esse. Cæterū posteaquam intellexit, se vndique captum teneri, neque-

γελοιότατα ὦ Απολλον εἶδον. Απο. εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. Ερμ. ἡ ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Αρει, κατείληπται, καὶ ὁ Ηφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτοὺς, καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Αρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ηφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ηφαιστος, ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη. ὁ δὲ Αρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά. ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Απο. τί οὖν ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ηφαιστος; Ερμ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δ' γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν πρὸς Αρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; Ερμ. σὺ δ' οὐκ ἂν ὦ Απολλον; ἴδε μόνον ἐπελθών. ἐπαινέσομαί σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

neque effugere quoquā poſſe, ſupplicare cœpit. A P. Quid igitur, ſoluit ne ipſos Vulcanus? M. Nondum, ſed conuocatis diis, ſpectandum ipſis exhibuit adulterium. Illi autem nudi ambo, & colligati mutuo, inclinatis deorſum capitib. erubeſcebant. Atque adeo ſpectaculum hoc dulciſſimū mihi viſum eſt, cū tantum non ipſum opus exhiberent. A P o. At faber ille, an non pudore afficitur etiā ipſe, cū ſpectandam ita exhibet turpitudinem coniugii. M E R C V R. Per Iouem, quippe qui etiā arrideat ipſis aſtans. Ego vero, ſi opus eſt verum dicere, inuidebam Marti, non ſolum quod cum formoſiſſima dea adulteriū exercuiſſet, ſed etiā, quod colligatus cum ipſa vna eſſet. A P o. Proinde & tu ligari hoc pacto ſuſtineres? M E R C. Tu vero non, Apollo? Aſpice modo & accedens, collaudabo enim te, ſi non eadem ipſe quoque optabis, vbi videris.

Ηρας

Iuno

Iunonis & Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, vt plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. Ivp. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolum habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verumetiã contra Indos profectus, cũ muliebri isto exercitu & elephãtos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captiuum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis vtendo hederaceis, ebrius interea, vt ais, atque furore correptus. Quod si vero quispiam

Εγὼ μὲν ἠχθόμην ἂν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος υἱὸς ἦν, θῆλυς οὕτω, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης. μίτρᾳ μὲν γὰρ δεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δ' μαινομένοις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεύς. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τ γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ηρα τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς καλοικουμένους τ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ινδοὺς ἐλάσας πολυανθρώπῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τ χώρας ἐκράτησε, καὶ τ βασιλέα μικρὸν ὀλίγον αὐτισθῆναι τολμήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κισσίνοις μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθεάζων.

εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπεχείρισε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μάλιστα εἰ λογίσαι τό τις, οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ηφαι. σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν γοῦν Ικάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φής. οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμ-

am illum conuiciari aggressus sit, contumeliose de sacris illius loquendo, etiã hunc vlcisci solet, vel palmitib. ipsum implicando, vel a matre, perinde vt hinnulum, lacerari faciendo. Vides quam virilia hæc, & me patre minime indigna. Si vero lusibus quoq; & deliciis inter hæc indulget, non est, quod inuideas, & maxime si quis cogitet, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. Iv. Tu mihi videris etiã laudare inuentũ ipsius, vitem videlicet, & vinũ, & hoc cum videas, qualia inebriati isti factitent, titubantes, & ad cõtumeliam prolabantes, & in sum̃a, insanientes præ vino. Itaque & Icarium illum, cui primo donauit palmitem, ipsi cõpotores perdiderunt cædentes ligonibus. Ivp. Nihil hoc dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Dionysius efficit, sed immoderatus potus, & vltra quam decet, & satis est, repleri mero. Cæterum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidem & ſuauior fieri ſolet Qualia vero Icarius paſſus eſt, tale nihil vlli cõpotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminiſci, Iuno. Siquidem eas res Dionyſii calumniaris, quæ ſunt omnium pulcherrimæ.

ἀλλ' ἔμμεσα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν. οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ Σεμέλης μιμνῄσκουσιν, εἴγε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in cauſa eſt, Cupido, vt cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipſum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, ne denique matrem, ab vna Minerua temperes, vtq; aduerſus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua ſit pharetra, tũ & ipſe arcu careas, neque iaculari noris? Cv. Equidem hanc metuo, mater, eſt enim formidabilis truculentoque aſpectu, ac ferocitate quadam ſupra modũ virili. proinde ſi quando teuſo arcu petã illam, galeæ criſtam quatiens, expauefacit me, & treme-

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Τί δή ποτε ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δὲ ὀϊστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄσοχος; Ἔρως. δέδια ὦ μῆτερ αὐτήν. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν, οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ὑπερθοῦσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ ὑποτρο-

ὑποτρόμος γίνομαι, καὶ ἀποξέῃ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρο. Ἆρα γὰρ οὐ φοβερώτερος ὢν, καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί. καί ποτε ἐγὼ μὴν ἄλλως παρέπλω, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα, ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, φυσὶ, νὴ τὸν πατέρα τὸν δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοὺς πόδας λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε. καὶ ὀρᾷ δὲ δεινὴν, καὶ δὴ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με. καὶ φεύγω ὅταν εἴδω αὐτό. Αφρο. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας ὡς φῂς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς

tremebundus fio, sic vt arma mihi e manibus excidant. Ve. Atque Mars an non erat hac formidabilior? & hunc tamen superatum exarmasti? Cvp. Imo ille cupide me recipit, atque vltro etiam inuitat, verũ Minerua sẽper adductis superciliis obseruat. quin aliquando, temere ad illum aduolaui, facẽ propius admouens, at illa, siquidem ad me accesseris, inquit, per parentem Iouem, quouis modo te confecero, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo præcipitem, aut ipsa te discerpam. Plurima item id genus cõminabatur. Ad hæc acribus obtuetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatam, hanc nimirum magnopere formido, territat enim me, fugioq3 quoties eam aspicio. Ven. Ello sane Mineruam metuis, vt ais, atque huius gestamen Gorgona reformidas, idque cum Iouis ipsius

sius fulmen non formidaueris. Cæterũ Musæ quam ob causam abste non feriuntur, atque a tuis iaculis tutæ agunt? num & hæ cristas quatiunt, aut Gorgonas prætendunt? CVP. Reuereor eas, o mater: Graues enim sunt, & semper aliquid curant, & cantionib. animum intentum gerunt, quin ipse etiam nõ raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. VEN. Esto, nec has adoriris propter ea quod sint reuerẽdæ. At Dianam qua tandem gratia non vulneras? C. Vt breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidẽ vsquam sum potis, quippe perpetuo per montes fugitantem, ad hæc alterius cuiusdam sui cupidinis illa tenetur cupidine. VE. Cuius o gnate? C. Venatu ceruorum & hinnulorũ, quos insectatur vt capiat, ac iaculo figat. Ac ipsũ tota rerũ huiusmodi studio tẽetur tametsi fratrẽ eius q nimirũ arcu valet & ipse, feritq; eminus. VEN. Teneo gnate, eũ sæpenumero sa-

θεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι ἄπρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ εἶναι λόφους ὀπτεύουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ερμ. αἰδοῦμαι αὐτὰς ὦ μῆτερ. σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσαμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Αφροδ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί. τὴν δὲ Αρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν ῥᾴδιόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν, εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον; Ερμ. θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως περὶ τὴν τοιούτῳ ὄντι. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καί τοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκηβόλον. Αφρο. οἶδα ὦ τέκνον, πολ-

λὰ

λὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν κρίσις.

Ζεύς.

Ἑρμῆ λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα, τὸν βουκόλον. νέμει δὲ τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ κάλλιστή ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ὅπως τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικήκας εἶδον. ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ὀπτήδειος ὑμῖν δικαστής.

ro ſagitta vulneraſti.

Deorum Iudicium.

Mercuri, accepto hoc pomo, abi in Phrygiam, ad Priami filium, paſtorem armenti, paſcit autem in Ida monte, qua parte Gargarum vocant Ac dic illi, Iupiter, inquiens, o Pari iubet te poſt quam & ipſe formoſus es, & rerum amatoriarum doctus, ſententiam ferre inter deas, quæ nā illarum omnium formoſiſſima ſit. Certaminis autem præmium, ea quę vicerit, pomū accipiat. Hora vero iam, vt & ipſæ vos abeatis ad Iudicem. Ego vero ablego a me arbitrium, vt qui ex æquo omnes vos amem, ac ſi modo poſſibile foret, libenter omnes vos victrices videre vellem, præſertim quando & neceſſe eſt, qui vni pulchritudinis ſummam adiudicabit, tum omnino in odium cæterarum plurium incurrere. Quare equidem ipſe vobis idoneus iudex non ſum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Cæterũ simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putauerit. V. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicẽ, præsenti animo itura sũ ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiã hisce placere hominem. IV. Neque nos, Venus timemus quicquam etiã si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. IVP. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiatis iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo. Neque

καστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικός μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς. τἆλλα δὲ ἀφελὴς καὶ ὄρειος, κ' οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας. Αφροδ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ' ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Αρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς τις ἂν ᾖ, τὸν πάριν. Ζεύς. ἢ καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θύγατερ συνδοκεῖ; τί φής; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων, ἐπινεύεις δὲ ὅμως. ἄπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μήδε κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας. Ερμ. προΐωμεν εὐθὺ τῆς φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς; καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν. πότερα δὲ, ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; Ερμ. οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Αφροδίτη. Αφροδ. πῶς λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος, ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε; τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; Αφροδίτη. ἄλλως ἠρόμην. Αθη. παραπρεσ-

Neque enim fieri potest, vt æqualiter omnes formosæ sitis. MER. Procedamus ergo recta versus Phrygiam. Ac ego quidem præibo, vos autem non lente sequimini me, & bono animo este. Noui ego Paridem hunc, adolescens est formosus, & quod ad cætera attinet, amori deditus, & ad talia disceptanda maxime idoneus, neque ille facile iudicauerit male. VE. Hoc quidem totum bene, adeoque per me narras, iustum videlicet nobis iudicem. Vtrum autem & vxore adhuc caret hic, an mulier quæpiam ipsi cohabitat? M. Non omnino absq; vxore est Venus. V. Quomodo hoc dicis? M. Videtur quædã cum eo habitare mulier Idæa, sic satis formosa, cæterum rustica, atque inter montes male consueta. Sed non admodũ adhibere animum ipsi videtur. Cuius igitur gratia hæc interrogas? V. Nullius sane rei, sed ita temere in mentem venit. MIN. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac consilia confers. MER. Nihil mali. Minerua hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? MER. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. MI. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? MER. Non videtur. MIN. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans gloriæ est, an nihil aliud quā bubulcus est? MER. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, inuenis cum sit, etiam has res consequi illum cupere, ac velle præcipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cō queror, neq; crimine verto tibi, quod cū hac seorsim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. MER. Etiam hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrē grauiter ne feras, neue pu-

προσβεύεις ὦ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὦ Αθηνᾶ δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' ἤρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄζιν; Αθη. ὡς δή τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερμῆς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. Αθη. τί οὖν ἄγαμός ὄζιν; Ερμ. οὐ δοκεῖ. Αθη. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ὄζιν αὐτῷ ὁπλομία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερμ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι αὖ αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὀρᾷς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερμ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά μ' ἤρετο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μήδ' οἷον μειο-

μειονεκτεῖν, εἴτι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. Ηρα. ὅπου δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κἀμοὶ φαίνεται. Ερμ. ταύτῃ ὦ Ηρα. πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει. παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον, καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς; Ηρα. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. Ερμ. τί φῄς, οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὑτωσὶ δάκτυλον, ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα; καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην; Ηρα. ὁρῶ νῦν, εἴγε ἐκεῖνός ἐστιν. Ερμ. ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν

tes eo minus consecuturam esse te, quod huic quoq; simpliciter & absque dolo respondi. Verum interea dum sermones cedimus, iam multum progressi, reliquimus post nos stellas, & propemodum Phrygiam contingimus. Ego vero etiam Idam video, adeoque totum Gargarũ exacte, & si non fallor, ipsum quoque iudicem vestrum Paridem. IVN. Vbi autem is est, neque enim ipsa etiam video illũ. MER. Hac versum, Iuno ad sinistram respice, non ad sumum montem, sed secundum latus vbi antrum illuc, & armentum vides. IVN. At non video armentũ. MER. Quid ais? an non vides buculas secundum meum hunc digitum, ex mediis rupibus progredientes, & quendam a scopulo deorsum currentem, pedum manu tenentem, & prohibentem, ne longius dispergatur armentum. IVN. Video nunc tandem, si modo ille est. MERCV. Ille vero. Sed quia prope iã su-

sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improuiso deuolando. Iv. Recte dicis, atqui ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, vt præeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, vt consentaneum est, locorum perita es, quippe quæ sæpius, vt fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. Ven. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. Mer. Atque igitur ego vos duca. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, vt quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoque cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Etsi modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula canebat ad ouile, Iupiter autem

μὴν ὅπῃ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταςάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαλαράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ηρα. οὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι Αφροδίτη προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος κατελθοῦσα πρὸς ἀγχίσην. Αφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἠράτο τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἥδε ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρεπάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴγε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποιμνίον. καταπτάμενος δ' ὁπίσθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, ἰῷ πῷ σόματι τῷ ὅπ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ πῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὸ σύριγγα ἔλαβον, ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὗτοσὶ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν. χαῖρε ὦ βουκόλε. Πάρ. νὴ καὶ σύ γε ὦ νεανίσκε. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ὁπτίδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. Ερμ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ηραν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Αθηνᾶν καὶ Αφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ερμῆν ἀπέσταλκεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κελεύει δέ σε δικάσαι γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ φησι καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ,

autem a tergo ipſi deuolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiaram, quam ſuper caput habebat, impreſſo, in altum ſuſtulit puerum, perturbatũ, & ceruice reflexa in ipſum intuentem. Tum igitur ego fiſtulam ſuſtuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope eſt, quare compellemus ipſum. Salue bubulce Paris. Et tu certe adoleſcens. Quis autem ipſe es, qui huc ad nos aduenieris, aut quasnam has adducis mulieres? Nõ.n. eiuſmodi apparent, quæ in montib. verſari commode queãt, formoſæ adeo cum ſint. MER. At non mulieres ſunt. Iunonem vero & Pari, & Mineruã & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te miſit. Sed quid tremis, & expalleſcis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem eſſe pulchritudinis ipſarum. Quandoquidem enim, inquit, & formoſus ipſe es, & doctus rerum amatoriarum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. PAR. Cedo, vt videam quid sibi etiã velit, Pulchra, inquit, capiar. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cũ sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi caussas disceptare, delicatorum atq; vrbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diiudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter om̃s sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile absistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudãt. Inde si ad aliud transierit, etiã illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt, ceu

τικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴση, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Παρ. φέρ' ἰδῷ τί καὶ βούλεται. ἡ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς ἂν οὖν ὦ δέσποτα Ερμῆ δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ᾖ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῶν δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. κἂν ἐπ' ἄλλω μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον

σίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ καλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Αργος ὅλῳ βλέπειν δύναμαι πᾶσῳ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὴ εἶναι συμβέβηκε τῶ Διὸς ἀδελφῇ καὶ γυναῖκα, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Ερμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Αλέ. ἓν τοῦτο ὦ Ερμῆ πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. Ερμ. οὕτω φασὶ ποιήσειν. ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. Αλε. πειρασόμεθα. τί γὰρ ἄν τις καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἱκανὰ ἔσται σκοπεῖν αὐτὰς, ὡς ἔχου-

ceu per ſucceſſionem excipitur. Et in ſumma, circumfuſa mihi eſt pulchritudo ipſarum, & totum me cõplexa tenet. Ac doleo, quod non & ipſe, quemadmodũ Argus ille, toto corpore videre poſſum. Videor autem mihi, bene tum iudicaſſe, ſi omnibus pomũ hoc reddidero. Nam & rurſum illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis ſoror & coniunx eſt, illæ vero filiæ. Quomodo igitur nõ periculoſum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? MER. Neſcio, niſi quod non licet detrectare Iouis imperium. PA. Vnũ igitvr hoc, Mercuri, perſuade ipſis, ne ſuccenſeant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, ſed quicqd peccatum videbitur, id ſolis oculis imputẽt. ME. Ita facturas ſe aiũt, tempus autem iam tibi eſt, vt peragas iudiciũ. PA. Faciemus periculũ. quid enim agat quiſpiam? Cæterum illud primum ſcire volo, vtrum ſatis erit ſpectare ipſas, vt nunc

ſunt

ſunt veſtitas, an vero etiam exuere ſeſe neceſſe erit, vt diligentius examinari eo poſſint. MER. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac imperes ipſis licet, quomodocunque etiam voles. PAR. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. MER. Exuite, heus, vos Tu vero inſpice eas. Ego interim auertam me. IVN. Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, vt noris, quod non ſolum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & anguſtos oculos præ me ferendo, ſuperbiam. Aequaliter vero ſum tota, & vniformiter pulchra. PA Exue & te o Venus. MIN. Ne prius ipſam exueris, o Paris, quam ceſtum a ſe depoſuerit. Incantatrix enim eſt, ne te præſtigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam ſtudioſe ita exornatam hic adeſſe, neque tot coloribus fucatam eſſe, perinde ac vere meretricē aliquam, ſed ipſam formam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν αὖ ἔπι τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρόσαπτε ὅπῃ ἂν θέλοις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀπόδυτε ὦ αὗται, σὺ δ' ὅπισθόπει. ἐγὼ δ' ἀποστραφείην. Ηρα. καλῶς ὦ Πάρι. καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ πῦ βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπιστης δέ εἰμι πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Αφροδίτη. Αθη. μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται. φαρμακὶς γάρ ἐστι, μή σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καί τοιγε ἐχέτω μή δ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρᾶν τινα, ἀλλὰ γυμνὴν, τὸ κάλλος ὅπ-

ὑπδεικνύειν. Παρ. σὺ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ, καὶ ὑπόθου. Αφρο. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ὑπδείκνυεις, ἀλλ' ὑπτιεῖς τὸν λόφον, καὶ τὸν δικασὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας, μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄγος τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; Αθη. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. Αφρο. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. Ηρα. ἀλλ' ὑποδυτώμεθα. Παρ. ὦ Ζεῦ τεράτιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἵα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ σεμνὴ καὶ σεμνὸν ὑπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; ὡς δὲ ὁρᾷ ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μοὶ ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὑπδεῖν βούλομαι, ὡς νυῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, κοὐκ οἶδα, πρὸς ὅ, τι κἀ ὑποβλέψω, πάντη τὰς

mam nudam exhibere ſpectandam. PAR. Recte ſane admonent illud de ceſto, atque etiam de pone illum. VEN. Cur non igitur & tu Minerua galea depoſita, nudũ caput ſpectandum exhibes, ſed concutis cornũ, & perterres iudicẽ. An metuiſti, ne tibi obiiciat & reprehendat cœruleum iſtud oculorum, ſi dẽpto terribili iſto aſpiciatur? MIN. Ecce tibi galea hæc ablata. VEN. Ecce tibi & ceſtus hic. IV. Sed exuamur tandem. PAR. O Iupiter monſtrifice, quod ſpectaculum? quæ pulchritudo? quæ voluptas? qualis virgo hæc? vt vero regalis illa & venerabilis effulget, adeoq; vere digna Ioue. Tuetur autem ſuaue quiddam & iucundum, ac blandum & illecebroſum etiam arriſit. Sed iam ſatis habeo felicitatis huius. Si videtur autem, etiã ſeorſim vnamquamque inſpicere volo, quoniam nunc certe ãbiguus ſum neque ſaris ſcio, ad quid etiam me referam, viſu

in

in omnes partes distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Abscedite igitur vos duæ. Tu vero Iuno hic mane. IVN. Maneo. Ac posteaquam me diligenter inspexeris, tempus tibi erit & cætera iã spectare, num pulchra victoriæ meæ dona proposita tibi. Nam si me Pari formosiorem esse iudicaueris, vniuersæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donis nostra hæc geruntur. Sed tamẽ abi. Agetur enim, quicquid æquum visum erit. Tu vero accede Minerua. MI. Adsum tibi. Quod si igitur me o Pari, formosam esse iudicio declaraueris, haud vnquã ex pugna victus abibis, bellatorem enim te, & victoriarum compotem efficiam PA. Nihil, Minerua, opus mihi est bello, & pugnis. Pax enim vt vides, in præsentia tenet Phrygiam ac Lydiam, & ab hostibus quietum est patris imperiũ, Sed tamen confide, neq; enim eo minus feres, tametsi ob munera nequaquam iudicium feram. Sed

τὰς ὄψεις περισπώμενος. Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ηρα περίμενε. Ηρα. περιμένω. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοὶ καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ασίας δεσπότης. Παρ. οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. πεπράξεται γάρ, ἅπερ ἂν δοκῇ. σὺ δὲ πρόσιθι Αθηνᾶ. Αθη. παρέστηκά σοι. κἄτα ἢν με ὦ Πάρι δικάσῃς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. Παρ. οὐδὲν Αθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης. εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει τὴν φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάῤῥει δέ. οὐ μειονεκτήσεις γάρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζομεν. ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. Αφροδ. αὐτή σοι ἐγὼ παρίσιον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπόιον οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄσυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῆς ὥρας; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα, καὶ χωρίτιν, οἵαι κατὰ τὴν Ἰδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα-

περ

Sed indue te tandem, & impone galeam, satis enim te inspexi. At nunc Venerem adesse tempus est. V E. Eccam meipsam tibi. Ac contemplare singillatim vnumquodque diligēter, nihil cursu prę teruehendo, sed immorando singulis etiā membris, Quod si vero placet o formose, etiā hæc mea dicta accipe. Ego enim iamdudum aspiciens te iuuenem adeo & formosum, & qualē nescio, an vllum aliī nutriat Phrygia, beatum quidem te puto ob pulchritudinē, reprehendo autem, quod non relictis hisce rupib. & saxis, in vrbe alicubi vitam degis, sed corrūpi pulchritudinem istam finis in solitudine. Quid enim tu frueris his montibus? Aut quid proficiunt pulcritudine tua ista boues? Decebat autem te iam & vxorem duxisse, non tamen rusticam aliquā aut indigenā quales per Idam passim mulieres sunt, sed ex Græcia aliquam, vel Argiuam vel Corinthiam vel Lacænam, cuiusmo-

di Helena illa est, adoleſcentula & formoſa, & nulla parte me ipſa inferior, & quod maximum eſt, amori quoque dedita. Nam illa, ſi ſolum etiam aſpiciat te, ſatis ſcio relictis omnibus, ſeque ipſa ceu in deditionem tradita, ſequetur, & cohabitabit tecū. Prorſum autem & tu audiſti iam aliquando de ipſa. PAR. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubēs audiero, omne quicquid eſt, de illa te narrantē. VE. Eſt hæc filia quidem Ledæ, formoſæ illius, ad quam Iupiter e cœlo deuolauit, in cygnum conuerſus. P. Qualis autē aſpectu eſt? VE. Candida quidem, qualē conſentaneum eſt eſſe, e cygno prognatam, tenera autem, vt quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens ſeſe, & paleſtricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus paſſim expetitur, vt & bellum ipſius cauſa ſuſceptum fuerit, cum Theſeus nondum nubilem illam rapuiſſet. Veruntamen poſtquam ad

πες ἡ Ελένη ὅδι, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον ἴδοι σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παραχῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. ΠΑΡ. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. γωῦ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. ΑΦΡΟΔ. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ὃν ὁ Ζεὺς κατέπτη, κύκνος γενόμενος. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡΟΔ. λευκὴ μέν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην. ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστρικὴ. καὶ οὕτω δή τι περιμαχούδαστος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. οὐ μὴν, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ πες

δήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φὴς, τὸν τῆς γεγαμημένης; Αφροδ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾷν. Πά. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Αφροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ελλάδος, κἀπειδὰν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ελένη. τοὐντεῦθεν δὲ, ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθέσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. Αφροδ. θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ, ἵμερος καὶ ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆ

ad florem ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorũ ad petendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autẽ reliquis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. PA. Quid narras? eius ne q̃ iam nupsit alteri? VE. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. PA. Quom̃. cupio enim & ipse scire. VE. Tu quidẽ proficisceris ad perlustrandã Græciam, atque vbi Lacedæmona perueneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiatur, teque sectetur. PE. Hoc ipsũ etiam incredibile mihi videtur, vt illa relicto cõiuge, cum homine barbaro atque hospite e patria nauigare, in animũ inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatem & Cupidinem videlicet, quos tibi tra-

dam, qui tibi duces itineris futuri ſint. Ac Cupido quidam, totus ſubingrediens illam vi coget amare mulierē. Amabilitas autē tibiipſi circūfuſa id quod ipſa eſt, deſideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præſens, rogabo Gratias, quo & illiæ comites ſe præbeāt, atque ita omnes ipſam ad hoc quod volumus, impellemus. PAR. Quo modo fortaſſis hoc procedet, incertum adhuc Venus eſt. Veruntamen amo iam Helenam, & neſcio quo pacto etiam videre ipſam mihi videor, & nauigo recta verſus Græciam, & in Sparta peregre abſum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. VE. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & ſponſæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adeſſe vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

νε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δ' ἵμερος αὐτῷ σοι ὡς χυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ τῶν χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη, πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὀρᾶν αὐτὴν οἴομαι. καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἀποδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφροδ. μὴ πρότερον ἐραθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπώνια. πάντα γὰρ

ἔνεσί

ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον, τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὖν, ἐπομόσομαι; Πά. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. Αφροδ. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ελένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ιλιον, καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πα. καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἵμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θάρρει. καὶ τὸν πόθον, καὶ τὸν ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι. Πα. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

cet tibi hæc, & amorem & formam, & nuptias pomo isto mercari. Pa. At metuo, ne me post latum iudiciũ negligas & cõtẽnas V. Vis igitur, vt iurẽ tibi? P. Nequaq̃ sed tantum promitte de nuo. Ve. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorẽ tibi, & futuram comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuuabo omnia. Pa. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? Ve. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumã. Par. Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

Αρεως καὶ Ερμοῦ.

Ηκουσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φυσὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες, κατασπᾶν βιάζεσθέ με, μάτην

Martis & Mercurij.

Audistin' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero cathenam ex æthere demittam, vnde si vos suspensi me vi detrahere

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorē, haudquaquā negauerim. verū vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. ME. Bona verba Mars. Neq; enim sat tutum est ista loq, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. MA. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quē linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud que-

τὴν πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ ἂν πεισθείην. Ερμ. εὐφήμει ὦ ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αρης. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε.

σε. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ηρα καὶ ἡ Αθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβούλευσαν ξωνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ὢν δεδιὼς καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατιλεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα. κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπήει μοι γελᾶν ὅπῃ τῇ καλλιεξημοσωίᾳ αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, σύφημι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illū in vincula coniicere, quā topere formidarit, vtq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essēt dii. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum cētimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac toni tru vinctus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. MER. Tace, bona verba neq;.n. tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

ridere.

Πανὸς καὶ Ερμοῦ. Παν.

Panis & Mercurij.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερμ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν ὑὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιχί-

Salue o pater Mercuri. MER. Salue vtique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? PA. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? MER. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

Ad ulterinus ſum, ex amore tibi natus. MER. Per Iouem hirci fortaſſe cuiuſdam, qui capram per adulterium cognouit. Nam meus quō fueris, qui & cornua habes, & naſum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinoſque, prēterea & caudam ſuper natibus? PA. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tuum ipſius filium, pater, probroſum ac turpē declaras, imo potius teipſum qui eiuſmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam ſum. ME. Quā autem etiam matrem tuam ais eſſe? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? PA. Non cum capra, ſed tibi ipſe in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim ſtupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icarii filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hirco ſimilem te peperit? PA. Dicam tibi, quæ ex illa ipſa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γιγνόμενος. Ερ. νὴ Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὲ γὰρ τῶν κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ τράγωνα λάσιον, καὶ σκέλη διχηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; Παν. ὅσα αὖ λοιδορῇ εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γιγνᾷς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φὴς σου μητέρα; ἄπου ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε. Παν. οὐκ αἶγα ἐμοιχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, ἔποτε ἐν Αρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀκνολὺ διορεῖς; τὴν Ικαρίου λέγω Πηνελόπην. Ερ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν; Παν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὅτε γάρ

με

με ἐξέπεμπεν ὅτι τῷ Αρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτης μού σου, ἔφ' ἐγώ εἰμι Πηνελόπη ἡ σπαρτιάτις, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ερμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε. ὁπότε γάρ μοι σωλῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερμ. νὴ Διὰ μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅτι κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ὅτι τῇ εὐπαιδίᾳ. Παν. καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε ὦ πάτερ. μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώτην πεποίηκέ με, καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ, εἰ διάσαιό μου ὁπό-

me in Arcadiam ablegabat, O puer, inquit, Mater quidē tua ego sum, Penelope, ex Sparta nata. Cæterum patrem noris habere te deum, Mercurium illum Maiæ ac Iouis filiū, Quod si igitur cornutus ipse es, ac pedes hircinos habes, ne id ægre feras. Quādo enim mecum rem habebat pater tuus, hirco seipsum assimilauerat, quo facilius lateret, & ob id similis hirco tu quoque euasisti. Me. Per Ioué, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formosus ille, qui ob formā ac pulchritudinem animum elatum præ me fero, qui adhuc imberbis ipse sum pater tuus vocabor? & ab omnibus risu accipiar ob præclarā liberorum procreationē Pa. At vero dedecori tibi pater non sum. Nam & Musicus sum & fistula cano, admodum pleno spiritu. Et Bacchus ille nihil absque me facere quicquam potest, sed & socium & consultatorē fecit me, & duco ipsi chorum. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Partheniũ habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Athenienſibus auxilium ferens, ita præclare rẽ geſſi in Marathone, vt ceu donum militare quoddam retulerim, antrũ illud, quod eſt ſub arce. Quod ſi igitur Athenas veneris, cognoſces quantum ibi ſit nomen Panos. MER. At dic mihi, duxiſti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, dictitant te. PA. Nequaquam pater, amator enim ſum, & non cũ vna aliqua rem habere contentus forem. MERCVR. Capras videlicet conſcendis. PA. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum ſtudioſe ab illis obſeruor. MERCVR. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? PA. Impera pater, nos autem videbimus, hæc vti fiãt. ME. Et accedas ad me, &

ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ αὐτὸ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἥδῃσθα. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἠρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἠρέθην μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. διὰ γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐνεῖ τὸ Πανὸς ὄνομα. ΕΡΜ. εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας ὦ πάτερ ἤδη; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς ὦ πάτερ. ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις. ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι παρὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ ὦ τέκνον τὰ πρῶτα αὐτοῦτί μου. ΠΑΝ. πρόσταττε ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ

καὶ φιλονοφρονοῦ, πατέρα δὲ ὅρα, μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

& prehenses licet, patrem autem vide ne me appellaueris quoquã audiente.

Απόλλωνος καὶ Διονύσου.

Τί ἂν λέγομεν ὁμομητρίους ὦ Διόνυσε ἀδελφοὺς εἶναι, Ερωτα καὶ Ερμαφρόδιτον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων. ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴ τε καὶ παρθένος. ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. Διὸ μηδὲν θαυμάσῃς ὦ Απολλον. οὐ γὰρ ἡ Αφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες, διάφοροι γεγενημένοι. ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. Απο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοι-

Apollinis & Bacchi.

Quid igitur, dicendũ ne est, Bacche. fratres esse Cupidinẽ, Hermaphroditum & Priapum? adeo dissimiles forma & studiis cum sint? Nam hic quidem formosus omnino & iaculator est, & potestate non parua comparata sibi, omnibus imperat. Ille autem mulierosus ac semiuir, ambiguam quoque faciem præ se ferens, vt non facile dignoscas, adolescens ne sit, an virgo. Hic vero & supra modum virilis est Priapus videlicet. BA. Ne mireris Apollo, non enim ipsa Venus in causa est, sed patres, qui diuersi fuere. Quãdoquidem & ii qui eodem patre, eademque matre nascuntur, sæpenumero alius vir, alius fœmina, quemadmodum & vos, nascuntur. AP. Ita sane est vt dicis, sed nos tamen

mē ſimiles ſumus, & circa eadem ſtudia verſamur, Sagittarii enim ambo ſumus. BAC. Quantum quidem ad arcum & ſagittas attinet, eadē ambo exerceris, Apollo. Illa vero ſimilia nequaquam ſunt, qd' Diana quidem hoſpites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. APO. At tu putas ſororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornauit, ſi quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, vt cum eo inde enauiget, iam olim peroſa mactationes illas. BA. Recte ſane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampſaci nuper eſſem mihi accidit. Ego quidem vrbe acceſſeram, ille autem me recepit, hoſpitio apud ſe præbito. Poſteaquā igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generoſus ille: ſed pudet dicere. APO. Sollicitauit ne te? BAC. Huiuſ-

ὅμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Απολλον, ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Αρτεμις ξενοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύη, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Απολ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἢν τις ἕλλην ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς. Διό. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος. ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σε; Διό. τοιοῦ-

τοιοῦτόν ὄζι. Απολ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Διό. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ ἀγρίως. συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Διό. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὦ Απολλον ἀγάγοι τὶς πεῖραν. καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Απολ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε ὦ Διόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

iuſmodi quippiã eſt. A. Quid tu autem porro ad hæc? Bac. Quid enim aliud, quam riſi. A. Recte ſane, quod neque acerbe, neq; ruſtice quicquam. Venia enim dignus eſt, ſi te formoſum adeo ſollicitauit. Bac. Huius igitur gratia, etiã te, Apollo, ſollicitatum merito venerit, Formoſus enim &tu, & præterea comatus, vt vel ſobrius Priapus ille aggredi te queat. Ap. Sed nõ aggredietur Bacche, me facile. Nam præter comam etiam arcum gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Εσι γάρ τις ὦ μῆτερ ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγε ὦ Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διαπτώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλη-

Mercurij & Maiæ.

Eſt vero, mater, deus quiſquam in cœlo me miſerior? Ma. Caue ne quid iſtiuſmodi dixeris Mercuri. Mer. Quid non dicam? qui quidem tantum negociorum ſolus ſuſtineam, quibus delaſſor, in multa miniſteria diſtractus. Nam mane protinus ſurgendum eſt mihi, ſtatimque verrendum cœnaculum vbi dii compotant. Tum vbi curiam

curiam in qua conſultant, vndique ſtrauero, ac ſingula ita, vt oportet, compoſuero, Ioui neceſſum eſt aſſiſtere, ac perferendis illius mandatis toto die ſurſum ac deorſum curſitare, & redeuntē inſuper, pulueru lentum ambroſiam apponere. Porro priuſquā nouitius iſte pocillator adueniſſet, ego nectar et iam miniſtrabā. Quodque eſt omnium indigniſſimum, ſoli omnium ne noctu quidem agere quietem licet, Verum id quoque temporis neceſſe habeo defunctorum animas ad Plutonem deducere, maniumque gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus aſſiſtere. Neq; enim mihi ſufficiebant ſcilicet diurna negocia, dū verſor in palæſtris, dum in concionibus præconis vices ago, dum oratores inſtruo, ni hæc quoque prouincia accedat, vt ſimul etiam vmbrarū res diſponam. Atqui Ledæ filii alternis inter ipſos vicibus apud ſuperos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεσάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον, παρατιθέναν τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεσάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ὧν παλαίστρας εἶναι, ἢν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συμπαρατίθειν μεμερισμένον. καί τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ,

δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. ὁ μὲν Αλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς Ατλαντος, διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θύγατρος, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Αργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην, εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Αντιόπην ἰδε. καὶ ὅλως, ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα ταῦτα ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Αργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις. ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

hi necesse est quotidie tũ hoc tũ illud pariter agere, deinde duo illi, Alcmena ac Semele miseris prognati mulieribus, ociosi in conuiuiis accumbunt, at ego Maia Atlantide progenitus illis ministro scilicet. Qui nunc quum recens Sidone a Cadmi filia reuersus essem, nam ad hanc me legarat, visum qd ageret puella, neque respirantẽ legauit rursum in Argos inuisurum Danaẽ. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito, adeo vt plane iam pariturum me negarim. Quod si mihi licuisset, lubens profecto fecissẽ, id qd solent ii, qui in terris durã seruiunt seruitutem. MA. Missa fac ista gnate, decet enim per omnia morem gerere patri, quum sis iuuenis, ac nunc quo iussus es, Argos contende, deinde in Bœotiam, ne si cessaris, fuerisque lentior, plagas etiam auferas. Nam iracundi sunt qui amant.

MARINI DIALOGI

Doridis & Galateæ.

Formoſum amantem Galatea, nempe Siculum iſtum paſtorem aiũt amore tui deperire. GAL. Ne ride Doris, nã qualis qualis eſt, Nept. patre prognatus eſt. D. Quid tum poſtea, ſi vel Ioue ipſo ſit progenitus, cum vſque adeo agreſtis atque hiſpidus appareat, quodque eſt omnium deformiſſimum, vnoculus: An vero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? G. Ne iſthuc quidẽ ipſum, quod hiſpidus eſt atque agreſtis, vt tu vocas, illum deformat, quin virile magis eſt. Porro oculus decet etiam frontem, quo quidem nihilo ſegnius cernit, quam ſi duo forent. DOR. Videris Galatea non amantẽ habere Polyphemum, ſed illum potius adamare, ſic eum prædicas. G. Equidem haud adamo, ſed tamen inſignem iſtã veſtram inſultandi opportunitatem

ΘΑΛΑΤΤΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.

Καλὸν ἐρασθῆναί φασι τὸν σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμενῆσθαί σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί, Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. Δω. τί οὖν εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ πατὴρ ὤν, ἄχθιος οὕτω καὶ λάστιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος. ὅτι τὸ γλαῦκος ὀνῆσαί ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; Γα. οὐδὲ τὸ λάστιον αὐτῷ, καὶ ὡς φῂς ἄχθιον, ἀμορφόν ἐστιν. ἀνδρωδέστερος γάρ. ὁ, τε ὀφθαλμὸς ὑπερέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. Δωρί. ἔοικας ὦ Γαλάτεια οὐκ ἐρᾶν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα. οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-

ρω

ρω ὑμῶν. καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς ποιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τῆς Αἴτνης, ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἐξ ἁπάντων ἡ καλλίστη ἔδοξα, ἥ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέσχε τὸν ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων ἐμοὶ, καὶ ἀξιέρασος. ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν ἔδοξας, ὑπόφθονος οἴει γεγονέναι; καί τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦτο οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὂν τυρῷ καὶ χάλακλι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. ἐπεὶ τά γε ἄλλα, ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν οἷα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ σκέπης τινὸς, ἢ ποτε γαλήνη εἴη, ὑπακύψασα

probrandique petulantiam ferre non queo. ac mihi nimirum inuidentia quadam illhuc facere videmini, propterea quod ille quum forte aliquando gregem pasceret suum, nosque e littorali specula in littore ludentes cerneret in prominentibus Aetnæ pedib. qua videlicet inter montē & mare littus sese in longum porrigit, vos ne aspexerit quidem, ac ego omnium vna visa sim formosissima, eoque in vnam me coniecerit oculum. Ea res vos male habet, nā argumentum est, me forma præstantiorem esse ac digniorē quæ amer, vos contra fastiditas esse. Dor. An istud tibi putas inuidendū videri si primū pastori, deinde lusco formosa visa sis? quanq; qd aliud ille potuit in te probare præter cādo. ē? Is illi placet, opinor, qd caseo & lacti assueuerit, proinde quicqd his sit simile, id ꝑtinus pulcrū iudicat Alioqui vbi libebit scire, qualis facie, de scopulo quopiā, si quando serenitas

deſpectãs in aquã, temet ipſam cõtemplare, videbis aliud nihil niſi perpetuum candorem. verũ is quidem non probatur niſi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. GA. Atq; ego illa immodice candida, tamen eiuſmodi habeo amantem quũ interim e vobis nulla ſit, quam vel paſtor vel nauta, vel portitor aliquis miretur, cæterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi peritus eſt. DOR. Taceo Galatea, audiuimus illum canentem, quũ nuper pruriret in te, ſed o ſancta Venus aſinum rudere dixiſſes. Nam lyræ corpus ſimilimum erat ceruino capiti oſſibus renudato, tum cornua perinde quaſi cubiti prominebant, iis iunctis, inductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreſte quiddam & abſonum cãtillabat, quum aliud interim ipſe voce caneret, aliud lyra ſuccineret, ita vt temperare nobis nequiuerimus, quin rideremus amatoriam illã cantionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σεαυτῇ, οὐδὲν ἄλλο ἢ λεύκην λευκὴν ἀκριβῶς. οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ὑπερέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. Γαλ. καί μοι ἐγὼ μὴ ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως ἐρασθῇ καὶ τοῦτον ἔχω. ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὅστινα, ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πολύφημος, τἆλλα καὶ μουσικός ἐστι. Δω. σιώπα ὦ Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ὅτι σε, Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πικτὶς, οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπῇχει. ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ ᾠδείῳ

ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν ἀρ' ἠχὼ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα βρυχομένῳ, ἀλλ' ᾐσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν καὶ καταγέλαστον. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ. Γαλά. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον ὑμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. Δω. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερώης αὐτοῦ.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

Ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantū & ridiculum. Adhæc gestabat in vlnis amasius iste delicias suas, vrsi catulū pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem nō inuideat amicū istū Galatea? GAL. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui eo sit formosior quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? DOR. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iacto, quasi sim vehementer amabilis, veruntamē istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tū crudis victitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

Cyclopis & Neptuni.

O pater, qualia passus sum ab execrabili

ĩſto hoſpite, qui me inebriatũ excæcauit, ſomno grauatum aggreſſus. NEP. Quis vero eſt, q iſthæc facere auſus fuit, Polypheme? CYP. Principio quidẽ ſeipſum Neminem vocabat, poſtquã autem effugit, atque extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyſſem nominari ſe aiebat. NEP. Noui, quem dicis, Ithacenſis eſt, ex Ilio autẽ nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animoſus ſit? CYC. Deprehendi in antro, e paſcuis domum reuerſus, multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquã autem appoſui foribus operculum, (ſaxum autem quoddam mihi eſt, perquam magnum) atq; ignem reſuſcitaui, accenſa arbore, quam de monte mecum ferebam, viſi ſunt abſcondere ſeſe párárè. Ego vero comprehenſis ipſorũ quibuſdã, vt parerat, deuoraui, vt qui prædones eſſent. Hic igitur verſutiſſimus ille, ſiue Nemo, ſiue Vlyſſes fuit, dat mihi bibere, infuſo

τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κύ. τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὖτις, εἴτε Ὀδυσσεύς ἐστιν, δίδω

δωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ὑπερβουλευτότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι πρειφέρεσθαι πίονθι. καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο. καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἐκποδίσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς ῥαθυμῶ ἐποίμήθης ὦ τέκνον. ὃς οὐκ ἐξέδρας μεταξὺ τυφλούμενος. ἐπ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τινὰ πέτραν ἀπὸ τ θύρας. Κύ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρεων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νόμιν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν θάνω

fuſo quodã veneno, dulci illo quidem & fragrãti, cæterum ad inſidias ſtruendas præſentiſſimo & maxime turbulento. Nam ſtatim omnia videbantur mihi, poſteaquã bibiſſem, circumagitari, & antrum ipſum inuertebatur, & prorſum apud me amplius ipſe nõ eram. Poſtremo autem ſomno correptus iacui. Ille vero exacuato vecte, eodemque igne ſuccenſo, inſuper etiam excæcauit me dormientẽ. Et ex eo iam tempore cæcus tibi ſum Neptune. NEP. Vt alte nimis dormiiſti o fili, qui non interea exilueris, cum excæcareris. Vlyſſes igitur ille quo pacto effugit? Non enim, ſat ſcio, potuit dimouere ſaxum a foribus. CYC. At ego amoui ipſum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipſo ad fores, extentis manibus venabar, ſolis dimiſſis in paſcua ouibus, & arieti negocio dato, quænam ipſum agere ꝓ me oporteret. NEPTV. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certe Cyclopas conueniebat te inuocare cõtra ipsum. Cyclo. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita inposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumelioſe obiecta mihi clade hac, Ne pater quidẽ Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. Neptv. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cæcitatem oculorũ mederi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

θανῶ ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ὀπιβοήσασθαί σε ἐπ' αὐτόν. Κύ. σὺν ἐκάλεσα ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τὸν ὀπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι Οὖτις ὅτι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα λυπήσας με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Ποσ. θάρρει ὦ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πόξωτέν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τά γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλεῖ δὲ ἔτι.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphee, quod tu solus aliorũ in mare delapsus, neq; cum salsugine miseris, perinde

Αλφειῦ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειὲ, μόνος τ' ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἁλμῃ

ἅλμη, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπολύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξωνεσὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοὶ, ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Αλ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν ὦ Πόσειδον. ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἱκέσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Ποσ. γυναικὸς ὦ Αλφειὲ ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; Αλφ. οὐκ ἀλλὰ πηγῆς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη ἔῃ; Αλφ. νησιῶτίς ἐστι σικελική. Αρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσειδ. οἶδα οὐκ ἄμορφον ὦ Αλφειὲ τὴν Αρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπορρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑποὲς αὐτῶν φαινόμενον

inde vt ſolent cætera flumina omnia, neque diffuſus, ſed per mare, velut concretus, ac dulci cuſtodito fluore, incorruptus etiã & purus curſu laberis? Neſcio quo locorum in profundum te ipſo quemadmodum gauię atque ardeæ faciunt, ſubmerſo, ac videris rurſũ emergere quoquè alibi, & te ipſum iterum ſpectandum exhibere. ALP. Amatoria quę dam res hæc eſt, Neptune, quamobrem ne mihi vitio vertas. Amaſti autem & ipſe ſæpenumero. NEP. Mulierem ne, Alphee, an nympham amas, an etiam Nereidum ipſarum vnam aliquam? ALP. Non, verum fontem Neptune quendam. NEPTV. Vbi igitur terrarum ille manat? ALP. Inſularis eſt, in Sicilia, Arethuſam ipſum vocant. NEP. Scio. Non deformem ſane. ALPH. Arethuſam amas, ſed & liquidus fons illa eſt, & per purum ebullit, & ipſi aquæ etiã calculi gratiã addunt, ſupra quos tota ea velut ar

gentea apparet. ALPH. Vt vere noſti fontē hūc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. NE. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autē mihi dic, vbi tu Arethuſam conſpicatus es, Arcas ipſe cum ſis, fons autem ille in Syracuſis manet? AL. Properantem me moraris, Neptune, curioſe nimis interrogando. NEP. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum e mari, eodē alueo cum fonte illo miſcearis & in vnam aquam redigamini.

μῶν ἀργυρειδές. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τῷ ποταμῷ ὦ Πόσειδον. παρ' ἐκεῖνα οὗ ἀπέρχομαι. Ποσ. ἀλλ' ἄπιθι μόν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, ποῦ τῶν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν. Αλ. ἐπιγόμενόν με κατέχεις ὦ Πόσειδον. περίεργα ἐρωτᾷς. Ποσ. οὐ λέγεις. χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

Menelai & Protei.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non eſt, marinus vtique cum ſis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonē aliquando muteris licet tamen neque hoc ſupra fidem eſt. Quod ſi autē & ignem fieri te poſſibile eſt, cum in mari habites, hoc omnino mirror, neque adducor, vt cre-

Αλλὰ ὕδωρ μόν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον κἀγὼ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρός σε, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἂν ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, κὴ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι ὦ γενναιότατε τὼ χεῖρα. εἴσῃ γάρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ κἀ τὸ καίειν τότε μοι προσεῖναι. Με. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς οὐδὲ πολύποδα ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. Με. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύποδα εἶδον, ἃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι

credam. Prot. Ne mi reris Menelae, fieri enim ſoleo. Mene. Vidi & ipſe, veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipſe nihil tale fias. Pro Et quænam adeo deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat. An non apertis oculis vidiſti in quam multa ipſe me trãs formauerim? Quod ſi vero non credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obuerſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. Menel. Periculoſum eſt experimentũ hoc Proteu. Prot. At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidiſſe vnquam, neque etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. Me. Verum Polypum ipſum quidem vidi, quæ vero accidant illi, libenter ex

te cognouerim. Pro. Cuicunque ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atque affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutatque coloré, imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo variãs, neque manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimilatus lapidi. Men. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. Pro. Neſcio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipſius oculis non credas. Men. Videns equidem vidi, ſed tamen res ipſa monſtro ſimilis eſt, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

ϑοιμι παρά σου. Πρω. ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκταίνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον ὦ πρωτεῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Panopes & Galenes.

Vidiſti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnã in Theſſalia, propterea quod non & ipſa vocata fuerat ad conuiuium? Gal. Haud conuiuata equidem vobiſcum tum fui. Nam me Ne-

Πανόπης καὶ Γαληνή.

Εἶδες ὦ Γαληνὴ χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις περὶ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ἐ γὰρ Πα-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε μὲ ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος τίδ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ερις μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπελαλύθησαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Αμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ερις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδωρήθη δὲ ξαδίως, τῶν μὲν πινόντων ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Απόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον χρυσοῦν ὅλον ὦ Γαλήνη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκεν ἔνθα Ηρα τε καὶ Αφροδίτη καὶ Αθηνᾶ κατεκλίνοντο. κἄπειδὴ ὁ Ερμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη,

Neptunus iusserat, tranquillum interea, Panope, seruare pelagus. Sed quid fecit Eris, cū præsens non adesset? PAN. Thebis ac Peleus conceſſerant intro in thalamū deducentibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, clam cæteris omnib. (id quod facile illi tum fuit, aliis bibentibus, quibusdam autem applaudentibus, vel Apollini citharam personanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum) proiecit in conuiuium pomum quoddam admodum pulchrum, aureum totum, o Galene. Inscriptum autem erat his verbis, Formosa accipiat. Dum igitur volutatur hoc tanquam ex composito iactum, peruenit eo loci, vbi Iuno & Venus & Minerua accumbebant. Deinde vbi Mercurius sublato illo, legit ea, quibus illud inscriptum erat. Nos quidem Nereides cum silētio sedebamus, quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contendebant

debant, ac quælibet ſuũ illud eſſe volebat. Et niſi Iupiter ſe ipſum interpoſuiſſet, etiam ad manus vſque res hæc proceſſiſſet. Verum ille, ipſe quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametſi illæ ipſum iudicare vellent, ſed in Idã ad Priami filium abite, qui & diſcernere nouit, quænam formoſior ſit, vt pote elegantiæ ſtudioſus & ipſe, & non facile, talis cum ſit, iudicauerit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo poſt, qui nobis renũnciet eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, venien te in certamen Venere, niſi arbiter ipſe omnino cæcutiat.

ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἄξιον. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέκρινεν αὐτὰς, ἢ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὰς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καί τοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἄξιοιεν. ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδέ τις διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. Γαλ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παν. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ἰὼ μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώπῃ.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino ſpecies. Haud equidem

Ἐπὶ τὴν λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευτομένη παῖς θέας,

θένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστὶν. Τρί. οὐ μενοῦν ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Αμυμώνη τοὔνομα. ἐπυθόμην γὰρ, ἥ τις καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Αργους ἐς Λέρναν; Τρί. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Αργος, ὡς οἶσθα, ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ μετρίως με διετάραξας, εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. Τρί. ἴωμεν. ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν, ἰοῦσα ἐς τὴν

dem scio, formosiorem vllam puellã vidisse me. NEP. Liberam ne dicis Triton, an vero serua quæpiam est, quæ aquã ferre solet. TRI. Minime vero, sed Danai illius filia, vna ex quinqua ginta istis, etiã ipsa est, Amymone nomine. Interrogaui enim, & quæ vocaretur, & genus ipsius. Danaus autem duriter admodum educat filias, & opus manu facere ipsas docet, & ad aquam hauriendam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigræ ipsæ vt sint. NEP. Solane autem venire solet longam adeo viam, ex Argis ad Lernam vsque? TRI. Sola, nam siticulosum ipsum Argos est, vt nosti. Quare necesse est, semper aquatum venire illam. NEP. Non mediocriter affecisti me animo, o Triton, qui mihi hæc de puella narraris. Quare eamus ad ipsam. TRI. Eamus, iam enim tempus quoq; est, cum aquatum ire solet. Ac prope alicubi circa mediam viam est peten-

do

do Lernam. NEP. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. TRI. Ecce tibi hunc delphinū omnium velocissimum. NEP. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu aūt speculando obserua, quādo illam accedentē sentias. TRI. Eccam tibi, prope est. NEP. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc; sed comprehendenda nobis est. AMY. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. TRI. Tace Amymone, Neptunus hic est. AMY. Quid Neptunum mihi nar-

ἐς τὴν Λέρναν Ποσειδ. οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον; ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδού σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γε ἀπελαύνωμεν. σὺ δὲ παρανήχου ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ παρεσμὲν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. Τρί. αὕτη σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. Αμυ. ἄνθρωπε ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι. ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. σιώπησον ὦ Αμυμώνη. ποσειδῶν ἐστι. Αμυ. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις; τί βιάζη με ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. Πο. θάῤῥει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς, ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐντεῦθα. κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν, πλησίον τοῦ κλύσματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ τι καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφοβήσεις ἀποθανοῦσα.

narras? cur mihi o homo vim facis, atque hinc in mare abstrahis? Ego vero suffocabor misera, submersa aquis. NEP. Bono animo sis. Nihil graue patiaris, sed & fontē cognominem tibi emanare hic sinam, percusso tridente saxo hoc, iuxta æstuarium, & tu ipsa felix atque beata eris, ac sola sororum obita morte, aquam non gestabis.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ταύτην ὦ Ζέφυρε τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τῶν πελάγους ἐς αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν, ἀλοὺς ἔρωτι; Ζε. ναὶ ὦ Νότε, οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δὲ ἡ Ἡρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. Νό. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός; Ζε. καὶ μάλα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαίνειν τὴν θάλατταν, ἕως ἂν

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iuuencam, quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit, Iupiter, amore captus, vitiauit? ZEPH. Hanc ipsam, Note, sed iuuencam tum non erat, sed puella, Inachi fluuii filia. Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit, æmulatione amoris cōmota, propterea quod videbat Iouē illam prorsus deperire. NO. Proinde etiam nunc bouem illum amat? ZEPH. Atque admodum, & propterea in Aegyptū ipsa misit, nobisque dixit, ne conturbaremus mare, donec

nec

nec illa transnataſſet, vt quæ illic paritura ſit, fert autē vterum modo, Deuſque fiet, cum ipſa, tum quod ex ea partum erit. No. An iuuenca Deus? Zeph. Atque admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac noſtra erit domina. vt quemcunque noſtrum volet, emittat, vel prohibeat aſpirare. Not. Colenda igitur obſeruāda quę nobis erit Zephyre, iam domina certe cū ſit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. Zeph. Sed n. iam traiecit, & interram enatauit. Vides, vt non amplius quadrupes incedat, ſed erectam ipſam, Mercurius denuo mulierem, formoſam prorſus reddidit. No. Mira nimirum hæc Zephyre, nuſquam amplius neque cornua illius, neque cauda, neque tibiæ bifidæ, ſed amabilis puella eſt. Cæterū Mercurio quidnam accidit, qui ſe ipſum mutauit, & ex adoleſcente factus eſt quiſpiam, caninam faciem

ἕς' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφυ. καὶ μάλα ὦ Νότε. ἄρξει τε ὁ ἑρμῆς ἔφη φῶς πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὑπαγεῖν. Νό. θεραπευτέα τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἤδη δεσποινά γε οὖσα, νὴ Δία. εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὸ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὴν τετραποδιστὶ βαδίζει; ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ερμῆς, γυναῖκα παγκάλλιν αὖθις ἐποίησε; Νό. παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὴν τοι Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται.

γήσῃ. Ζέφ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτι ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

em præ ſe ferens. ZEP. Ne curioſius perſequāur iſta, quandoquidem melius ille, quæ facienda ſint, nouit.

Ποσειδῶν & καὶ Δελφίνων.

Neptuni & Delphinum.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὑπὲρ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῷ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. οὐδὲ θεμιτὸν, κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελφ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Ποσ. ἀλλ' ἐμέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο, ὅπως γὰρ τὰ μετὰ τοῦ Ἀρίονα

Laudo, recte facitis Delphines, quod ſemper amantes hominum eſtis. Nam & olim Inonis filium in Iſthmū portaſtis, exceptū a Scironiis ſcopulis, vnde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu Citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & cithara recepto, in Tænarum enata ſti, neque paſſus es indigne a nautis perire illum. DELP. Ne mireris Neptune ſi hominib. benefacimus, nam & ipſi ex hominibus piſces facti ſumus. NEP. Atque equidem ob id reprehendo Bachum, quod vos nauali prælio ſuperatos ita transformauit, cum deberet captiuos ſolum in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, cum

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiiciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediũ ferme Aegeum peruentũ fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentẽ sinite præcipitare meipsum. Concesserũt nautæ. Tum ille assumpsit ornatũ, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Αρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα, παρανέων τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευήν. καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην

μιω ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

taui vn a cum ipso in Tenarum. NEP. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum, dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro eo quod auſcultaras.

Ποσειδῶν & καὶ Νηρηίδων.

Neptuni & Nereidum

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατωνέχθη, ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηίδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τἀφεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Νηρ. μὰ δαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὸν, οἷα πέπονθε ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. Ποσ. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτόν ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθά-

Fretum hoc quidem anguſtum, in quod puella delapſa, ſubmerſa eſt Helleſpontus ab ipſa vocetur. Cadauer autem ipſum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, vt ibi ab incolis ſepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, ſed hic in cognomini pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, vt quæ miſerabilia maxime a nouerca paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neque etiam alias honeſtũ hic illam alicubi ſub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quod paulo poſt eadem, ipſa quoque Ino patietur, & præcipitabitur, perſequente illam

Athamante, in pelagus ex ſummo Citherone, qua in mare porrigitur, vna cum filio, quem in vlnis geſtabat. NER. Sed & illam ſeruare conueniet gratiam hanc Bacho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NEP. Nō decebat, adeo prauam. Sed tamen Bacho non gratificari, Amphitrite, indignū foret. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? NEP. Merito, adoleſcens enim eſt, & contra impetū obſiſtere poteſt. Illa vero, eo quod inſueta eius rei erat conſcenſo videlicet vehiculo nouo & inopinato, & deſpiciendo in profundum immenſum, perculſa animo, & pauore pariter attonita, præterea & vertigine correpta, præ vehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus ſe eo vſque ſuſtentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipſi-

Αθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ σῶσαι δέησει, χαριζόμενος τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ινώ. Ποσ. οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρίστειν ὦ Αμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκότως. νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀποβλέψασα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν

τῷ Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ; Ποσ. ἐχρῆν. ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPTV. Decebat sane, sed Parca quam Nephele multo potentior est.

Ιριδος καὶ Ποσειδῶνος.

Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην ὦ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ὑπενίχθαι συμβέβηκε. ταύτην φησὶν ὁ Ζεὺς σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίμνιον ἤδη δῆλον ἐν τῷ αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, σηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς. δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Ποσ. πεπράξεται τοῦτο ὦ Ιρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα καὶ μηκέτι πλέουσα. Ιρις. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπενεγκεῖν. ἤδη γὰρ πονήρως ἔχει τῆς ὠδίνων. Πο. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ἔσχε δέξασθαι δυνάμενα τὰς αὐτῆς γονάς; Ιρις. οὐκ ὦ Πόσειδον. ἡ Ηρα

Iridis & Neptuni.

Insulam istã errantẽ Neptune, quæ a Sicilia reuulsa atquo vndis submersa, mari innatat. Eã, ita iubet Iupiter, consistere facias iam atque apparere, & vt tantundem manifesta atque conspicua in medio Aegæo inconcussa maneat, fundata firmiter admodum illa. Opus enim illa nonnihil habet. NEP. Fiet hoc. IRI. Sed tamẽ quẽ vsum illi præbebit, manifesta apparens, & non amplius fluctuans? IRI. Latonem in ipsa oportet parere, iam enim male habet a doloribus. NE. Quid igitur? an non sufficit illi cœlum, vt in eo pariat? Quod si minus autem illud, at certe nec tota terra partus illius recipere poterat? IRI. Non Neptune. Nã

Iuno obſtrinxit iureiurā do magno tellurem, ne præberet Latonæ parturienti vllum receptaculum. Hæc igitur inſula, iuramento non tenetur. Abſcondita enim tum fuit. NEP. Intelligo rem. Igitur ſubſiſte Inſula atq; emergere iterum ex profundo, & nō amplius fluctues aut titubes, ſed iñota maneas. Ac ſuſcipe, o felicitſima, fratris mei liberos duos deorum omniū pulcherrimos. Et vos, Tritones trancite Latonem in ipſam, omniaque tranquilla ſint. Serpentem autē iſtum, qui nunc velut aſtro exagitat illam, perterrefaciendo, ipſi infātes poſteaquam in lucē editi fuerint, aggredientur, ac matrē vindicabūt Tu vero vade renuncia Ioui, omnia bene habere Stabilita eſt Inſula. Veniat Latona ac pariat.

ἡ Ηρα γὰ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τὴν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν. ἀφανὴς γὰ ἦν. ΠΟΣ. σωίημι. σῆθι ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε. καὶ ὑπόδεξαι ὦ εὐδαιμονεστάτη τὰ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες, διαπεθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτήν, καὶ γαλήνια ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν τὰ νεογνὰ, ἐπὰν δὴ τεχθῇ, αὐτίκα μέτειμι, καὶ τιμωρήσομαι τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελλε τῷ Διΐ, πάντα εἶναι εὐπρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω ἡ Λητὼ, κὐτικλέτω.

Xanthi & Maris.

Suſcipe me, o Mare, grauſa enim paſſus ſum, extingue mihi vulnera.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

MAR.

Θάλ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ἡφαιστός. ἀλλ' ἀπολωθρέυκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ξαν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺ φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀποφράττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺ ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὑπολύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἡφαιστὸς, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας. ἔπαισε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν ἐργάσαι. ὁρᾷς δ' οἷῶ ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς ἐμ-

MAR. Quid hoc rei eſt Xanthe? quis te deuſſit? XAN. Vulcanus, ſed igne candeſco prorſus miſer, & efferueſco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem. XAN. Propter filium Thetidis. Poſtquã enim occidentem illum Phrygas, ſupplex deprecatus ſum, ille autem ab ira nihil remiſit, ſed occiſorum corporibus etiã obſtruxit mihi alueum, ego miſertus miſerorũ, occurri, vt aquis inundarem atque inuoluerẽ illum, quo eo periculo abſterritus, ab occiſione virorũ ceſſaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte exiſtens) vniuerſo igne, quantum, opinor, vſquam habebat, quantumque & in Aetna, & ſi quibus aliis locis, illius eſt, allata, proceſſit obuiam, ac exuſſit equidem vlmos, & myricas, aſſauit autem & infelices piſces & anguillas. Me vero, cum efferueſcere feciſſet, parum abfuit, quin totum aridum ac ſiccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exuſtionibus iſtis

deformatus ſim. MAR. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt conſentaneum eſt, cruore, a cadaueribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille eſſet. XAN. An non igitur decebat miſereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? MAR. Vulcanum vero an non contra decebat miſereri Achillis, Thetidis adeo filii?

ἐκκαυμάτων; Θά. δολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν, τὸ θέρμη δὲ, ὡς φὴς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρεΐδος υἱὸς ἦν. Ξάν. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς φρύγας; Θάλ. τὸν Ηφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? THE. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipſam, tum infantē ab ea paulo ante genitū. Iuſſit autem pater nautas, arcam illam acceptam, poſtquā in altum de terra prouecti eſſent, abiicere in mare, vt ita periret & miſera illa, & infans vna cum ea. DO. Quamobrem autem, o ſoror, hoc? quandoquidem

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι. Θέ. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγένητον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσωσιν ἀφεῖναι ἐς τὸ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνος δ' ἕνεκα ὦ ἀδελφῆ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα; Θέ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστην οὖσαν, ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον, ξυλῦσαι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν. δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταῤῥέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄκριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε. καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτήν, ἐμβάλλει εἰς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τεκοῦσαν. Δωρ. ἡ δὲ, τί ἔφασκεν ὦ Θέτι, ὁπότε κατίκετο; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα δῆ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην. τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμειδία

dem comperta habes ex acte omnia. THE. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in æreū quendam thalamum inclusam, perpetuæ virginitati destinarat. Deinde verum quidem dicere non possum, Iouem autem aiunt, cōuersum in aurum, delapsum per impluuium ad ipsam esse. Accipiente autem illa in sinum demanantē deum, grauidam ex eo factam fuisse. Quod cum pater animaduertisset, vtpote durus quidam & zelotypus senex, grauiter indignatus est. Et quia ab aliquo stupratā fuisse illam arbitratus est, cōiicit in arcā hanc, cum paulo ante peperisset. DOR. Cæterum illa quid agebat Theti, quando abripiebatur? THE. Pro se quidē nihil dicebat, Dori, sed tacite ferebat damnationem, pro infante autem deprecabatur ne morti traderetur, lachrymando, atq; illū auo ostentando pulcherrimum sane puerū Dori. Ille autem præ ignorantia malorum, et-

iam arridebat matri. Oppleo rursum oculos lachrymis, cum in mentē illius venit. DOR. Et me flere fecisti. Sed nunquid iam mortui sunt? THE. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, viuis illis custoditis. DO. Cur igitur non conseruamus ipsam, piscatoribus istis Seriphiis, in retia immittendo? qui extractos illos, incolumes præstabunt scilicet: THE. Recte dicis. atque ita faciamus. Non enim perire decet, neque ipsam, neq; infantem, adeo cum sit formosus.

δία πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. Δω. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; Θέ. οὐδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. Δω. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, σώσουσι δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μή τε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Neptuni & Enipei.

Minimevero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumuenta amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rē esse sibi, & ob id exhibebat sese. NEPTV. Tu enim, Enipeu fastuosus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti die

Ποσειδῶνος καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές. ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα. ἡ γὰρ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πέπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παροῖχεν ἑαυτήν. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς

λῆς φοιλάσης ὁσημέραν παρὰ δὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπιβαίνουσα, καὶ λουομένη, ἐνίοτε εὔχετό σοι ἐντυχεῖν. σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Ενι. τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ενιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τύρω ἀφελῆ κόρην οὖσαν; Ποσειδ. ὀφὲ ζηλοτυπεῖς ὦ Ενιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπό σου διακεκορῆσθαι. Ενι. οὐμνυοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν, ὅτι Ποσειδῶν ἦδα. ὁ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν, καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἐνδεδαίνου τότε, καὶ περισήσας πορφύρεόν τι κῦμα; ἔπειθ' ὑμᾶς συνέκρυπτε, ἅμα

die ad te nante, ac præ amore pereunte, despexeris illam, & gauisus sis, si possis illi ægre facere. Illa vero iuxta ripas mœrore affecta, atque ibi inambulans, seseque lauans, non semel optabat in conspectum sibi venire te. Tu vero lasciuiebas contra eam. E. Quid igitur? an propterea oportebat te præripere amorem mihi, & velut histrionem aliquē pro Neptuno, Enipeum te gerere, atque ita decipere Tyron istam, puellam adeo simplicē. N E. Sero nunc vero zelotypus es, Enipeu, cum prius superbum & contemptorem te gesseris. Ipsa autem Tyro nihil graue passa est, quando se putauit a te viciatam esse. E N I P. Nihil autem? Dixisti enim abiens Neptunum esse te, qd' vel maxime dolore affecit ipsā, atque ipse eo abs te iniuria affectus sum, quod & quæ mea esse debuerat, eam voluptatem percepisti tu, & præterea composito circa vos fluctu purpureo, sub quo abscon-

scõditi iacuistis cum puella pro me tute rem habuisti. NEP. Tu enim non volebas Enipeu.

ἅμα σωῆσθα τῇ παιδὶ αὐτ' ἐμοῦ. ΠΟΣ. σὺ γὰ οὐκ ἤθελες ὦ Ενιπεῦ.

Tritonis & Nereidum.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

Balęna ista vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, neque puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde vt vos putatis, & ipsa iam mortua est. NE. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multa vi adortus? TRI. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaes puerum illũ paruum, quem vna cum matre in arca abiectum in marè ab auo materno, conseruastis, misertæ illorum videlicet. IPH. Noui quem dicis. Consentaneum vere, illum iam adolescentem factũ esse, atque admodum generosum, & pulchrum aspectu. TRI. Hic occidit Balænam. IPH. Quã obrem

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηίδες, ὃ δὴ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ανδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεὶς, τὴν κόρην ἀπέκλεινεν ὅπλων, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡΙ. οὐκ, ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ιφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτειράσασαι αὐτούς. Ιφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διατί ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἀντίνειν αὐτὸν ἐχρῆν. Τρί. ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο. ἐς ἄλλη μὲν οὗτος δὴ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὁπτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ιφι. πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. Τρί. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν ὅπου διηντῶντο, αἱ μὲν ἐμάθουδον οἶμαι. ὁ δὲ, ἀποτάμων τῆς Μεδούσης μὲν κεφαλὴν, ὤχετ' ἀποπάμενος. Ιφι. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν. ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου παρέχειν

obrem Triton? Neque enim huiuſmodi conſeruationis præmia perſoluere nobis debebat. Tr. Ego vobis exponam omnem rē, ita vt geſta eſt. Miſſus hic fuit ad Gorgonas, vt hoc quaſi quoddam certamen regi perageret. Poſtquam autem peruenit in Libyā. Iph. Quomodo Triton, ſolus ne, an & alios ſecum ſocios abduxit? nā alioqui difficile hoc iter. T. Per aërē profectus eſt, alatum enim ipſum Minerua reddidit. poſtquā autem eo loci venit, vbi illæ agebant, illę quidē dormiebant, opinor. At hic amputato Meduſæ capite, iterum auolauit. Iph. Quo pacto autem aſpexit illas? Aſpici. n. nequeunt, vel quiſquis illas aſpexerit, non amplius quicquam poſthac aſpicit. Tr t. Minerua ſcutum præferens. (Talia enim audiui ipſum narrantem apud Andromedam, poſtea & apud Cepheum.) Minerua igitur, inquā, in clypeo refulgente, tanquam in ſpeculo aliquo, exhibuit ipſi

ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autē sublata harpe, abscidit caput illius, atque ita priusquam sorores reliquæ expergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimā hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam in rupe quadam prominente palo affixā, pulcherrimā, o Dii, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primum quidem misertus fortunæ illius, interrogat causā damnationis huius. Paulo autem post amore captus, (oportebat enim incolumē seruari puellā) opem ferre illi statuit. Atque vbi iam Balæna accessisset terribilis admodum & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens manu ad capulū admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapi-

σχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτατο. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ανδρομέδαν προκειμένην, ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, καλλίστην ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρὴν γὰρ σεσώσασθαι τὴν παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ανδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα, λίθον

δον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ, τέθνηκε γοῦν, καὶ φέρειν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ γοῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Αργος. ὡς τε ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὗρετο. Νη. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τὴν γενόμενον ἄχθομαι. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς; εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι; Τρί. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς, μήτηρ γε οὖσα. Νη. μηκέτι μεμνήμεθα ὦ Δωρὶ ἐκείνων, ὅτι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὑπὲρ τῆς παιδός. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam cõuertit: Illa igitur mortua eſt, & diriguere ipſius membra omnia, quæcunque Medulam aſpexerunt. At hic ſolutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, ſuppoſitaque manu ſuſcepit illam, ſummis pedum digitis deſcendẽtem e rupe, aridua illa quidem atque procliui, & nunc cum eadem nuptias peragit in ædib. Cephei, abducetque illam ſecum Agros. Quare pro morte, nuptias neq; eas vulgares illa inuenit. N. Equidem non ita valde ægrefero factum hoc. Quid enim adeo nobis iniuriæ fecit puella, ſi mater ipſius ſuperbe extulit ſeſe tunc, ac pulchrior nobis eſſe voluit? TRI. Quod hoc pacto magnum dolorẽ perceptura fuiſſet ob filiam, mater certe illius cũ ſit. NE. Ne meminerimus Dori iſtorum amplius ſi quid barbara mulier, ſupra quã decebat, loquax fuit. Satis enim ſupplicii tulit, quę tãto in metu, filiæ cauſa conſtituta fuit. Gratulemur igitur nuptiis. Zephy.

Zephyri & Noti.

Nunquã equidem põpam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego ſum, & ſpiro. Tu vero non vidiſti o Note. No. Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam ſunt qui illam duxerunt? ZEP. Suauiſſimo ſpectaculo caruiſti, & quale non facile aliud vnquam videris. NOT. Iuxta rubrum mare occupatus fui, afflaui autẽ & partem Indiæ nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet. Proinde nihil eorum noui, quæ tu dicis. ZEPH. Quid? Sidonium illum Agenorum vidiſti? No. Etiam, Europæ patrem ſcilicet. Quid tũ? ZEPH. De illa ipſa narrabo tibi. No. Nũ, qđ Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nã hoc etiam pridem ſciui. ZE. Igitur quod ad amorem attinet, noſti. Quæ vero poſtea cõſecuta ſunt, ea nunc audi. Deſcenderat Europa ad littus, ludendi gratia, aſſumptis ſecum æqualib. ſuis. Iupiter

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νότε. Νό. τίνα ταύτην λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζέ. ἰδίσου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. Νό. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμην. ἐπέπνευστα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγηνόρα οἶδας; Νό. ναὶ, τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μοι; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης. διηγήσομαί σοι. Νό. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη, ἄκουσον. ἡ μὲν Εὐρώπη καταβεβηκυῖα ἐπὶ τὴν ἠϊόνα παίζουσα, τὰς ἑλικιώτιδας παραλαβοῦσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα σύμμετρα, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐτέτατο οὖν καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτοῦ. ἐπὶ δὲ τοῦτ' ἐχωρεῖτο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὑπὲρ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών. ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ μιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι. τῇ ἑτέρᾳ δὲ, λυομένου τοῦ πέπλου ξυνεῖχε. Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. Ζέφ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἥδιω πολλῷ ὦ Νότε. ἅτε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τῇ γαλήνῃ ὑπαστραμένη,

piter autem in formam tauri assimulatus, ludebat vna cum ipsis, pulcherrimus iis apparens. Nam & candidus erat, vt nihil supra, & cornua habebat reflexa pulcre, vultumque præ se ferebat admodum mansuetum ac placidum. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suauissime, ita vt Europa auderet etiam conscendere ipsum. Cæterum vbi hoc factum est, citato cursu Iupiter quidē vna cum illa in mare prorupit, atque ibi, vti inciderat, natabat. Illa vero admodum perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, vt ne delaberetur, altera autem manu, diffluentem vento vestē continebat. N. Dulce hoc spectaculum, Zeph. vidisti, & amatorium, natā tē videlicet Iouē & ferentem secum amores suos ZEPH. At vero quæ cōsecuta sunt, suauiora multo, Note. Nam & mare statim compositis fluctibus quietum fuit, & tranquillitate vltro

attracta, placidũ ac planum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agẽtes, nihil aliud quam spectatores tantũ, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulũ supra mare ita vt interim sum̃is pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emersæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cõscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehebant in cõcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in Cre-

σαμένη, λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον ἅμα τὸν ὑμέναιον, αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι, παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὴν Αμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Αφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐκ φοινίκης ἄχρι τῆς Κρή

τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν, ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

Cretam fiebant. Postq̃ autem in Insulam ascendit, ipse quidem taurus non amplius apparebat. Iupiter autem apprehensam manu Europam, in antrum Dictæum abduxit, erubescentem, atq; oculos demittentem. Intelligebat enim iam, ob quam rem ita duceretur. Nos autem incumbentes mari, alius aliam illius partem fluctibus agitabamus. No. O beatum Zephyre, te, qui isthæc videris. Ego vero interea Gryphas & Elephãtos, & nigros homines aspiciebam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

INFERNI DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους. Διογένης.

Diogenis & Pollucis.

Ὦ πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, ἢν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανείον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς

O Pollux, commendo tibi postquam celerrime ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere) vt, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contenden-

tes iſtos inter ſe Philoſophos, dicas illi, Menippe, inquiens, iubet te Diogenes, ſi ſatis ea, quæ ſuper terram ſunt, deriſiſti, quo & huc ad inferos deſcendas, vbi multo plura, quę rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc riſus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omnino ſcit, quæ poſt vitam futura ſint? Hic autem, non deſines conſtanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime poſtquam videris, diuites iſtos ac ſatrapas & tyrannos ita humiles & obſcuros eſſe, ſoloque eiulatu ab aliis dignoſci. Tum quod & molles & ignaui ſunt, reminiſcentes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæſo vt dicas, & vt præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & ſicubi in triuio poſitam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex luſtratione relictum, aut ſimile quippiam. POL. At renunciabo hæc, o Diogenes. Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀμφιβόλως σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ, οὐ πανύστη βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὄψῃ τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀτίμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μιμνησκόμενοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον πολὺ πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴπου εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ, Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤτι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες. ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ὁρᾷ τὸν ὄψιν; Διο. γέρων φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθριξον, ἄπαντι ἀνέμῳ διαπεπαμένον, καὶ ταῖς ὀπωπυχαῖς τῶν ξυλίων ποικίλον, γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ὀπτικώτατα. Πολ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων. Διο. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; Πολυ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύεσθαι αὐτοῖς παρεγγύα λήρους, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγορουμένου τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα ὦ Διόγενες ἀπαγγελῶ. Διογ. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλ-

Sed quo melius illū agnoscere queam, cuiusmodi facie est? Diog. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, & vento cuius peruio, præterea & diuersorum pannorum assumentis variegato. Rider autem semper, ac plerunque arrogantes illos philosophos acerbe perstringit. Po. Facile erit inuenire illū, ex his vtique signis. D. Vis nē vt ad ipsos quoq; philosophos illos aliqd tibi mandem? Pol. Mādes licet, non enim graue neque hoc mihi fuerit. Dio. In vniuersum, adhortare illos, vt desistant a nugis suis, neque de toto cōtendant, neq; cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiuscemodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituant. Pol. At indoctum me & ineruditū esse dicent, qui doctrinā illorum reprehendam. Diogen. Tu vero plorare illos meo nomine iube. Pol. Et hæc nunciabo illis. Diogen. Diuitibus autem o lepi-

diſſimum caput, hæc noſtro nomine annuncies quæſo. Quid, o vani, aurũ cuſtoditis? Quid autẽ cruciatis vos ipſos, cogitantes vſuras, & talentũ aliud ſuper aliud accumulantes, quos non plus quam vnum obolũ habentes, venire huc paulo poſt oportet? Po. Dicẽtur & hæc ad illos Dio. Sed & formoſis iſtis & robuſtis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxẽo paleſtritę, qđ apud nos neque flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus eſt, neque præterea nerui intẽti & robuſti, neque humeri laborũ tolerantes, ſed omnia vnus puluis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata ſcilicet. POLL. Non moleſtum erit, neque hæc ad formoſos & robuſtos illos dicere. DIO. Etiã pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autẽ ſunt, quibus & ea res perquã moleſta eſt, & inopiam lugent)vt neque lachrymentur, neque ploreṇt, expoſita illis ęqualitate hac

φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὀβολοῖς σωτεθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. ἐρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα δὴ τοῦ προσώπου ἔτι ὄφελον, ἢ νεῦρα σύτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτίροντες τὴν ἀπορίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' αἰμά-

ὀιμώζειν, διηγησάμενος πρὸ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὑπατίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. Πολυ. μηδὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ εἰς προεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

hac, quæ hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nihilo meliores, quam sese hic esse. Lacedæmoniis autem tu is, hæc si videtur, nomine meo obiicias, molles & eneruatos ipsos esse dictitans. POLL. Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Missos igitur faciamus hos quando tibi ita videtur. Tu vero quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

Πλοῦτων, ἢ κατὰ Μενίππου. Κροῖσος.

Pluto, seu contra Menippum. Crœsus.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κυνᾶ παροικοῦντα, ὥστε ἢ ἐκεῖνόν μοι κατάσπασον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν; Κροῖσος. ἐπειδὰν ἡμεῖς ὀιμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκεῖνων μεμ-

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alioloco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLV. Quid autem vobis mali adeo facit, quando eodē modo mortuus est ac vos? CROE. Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorū

reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus, vtpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & cũ conuiciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cãtando, conturbat ploratus noſtros, & in ſumma, valde nobis moleſtus eſt. PLV. Quid hæc audio de te, Menippe? MEN. Vera Pluto, Odi enim ipſos, ignaui ac perditi adeo cum ſint, qui bus non ſatis fuit vixiſſe male, ſed etiam mortui, inſuper cogitatione atq; animo illis inherẽt, quæ apud ſuperos ſunt. Deleſtor itaque ægre ipſis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis reb. priuati. M. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoque calculo approbas. P. Haud quaquam, verum nolim vos diſcordes ac ſeditioſos eſſe mutuo. MEN. At vero, o peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ita de me cognoſcite vt qui neque

μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσί τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ὀπτιλᾷ, καὶ ὀξυνειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ὀπταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. Πλου. τί ταῦτα φατὶν ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ Πλοῦτον. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας οἷς οὐκ ἀπέχρηστε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ προσέχουσι τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν αὐτῶν αὐτούς. Πλου. ἀλλ' οὐ χρὴ, λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι. Με. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλοῦτον ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; Πλού. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὴν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ασσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς

neque

ὡς οὐδὲ παυτομένου μου, ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω αὐτῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶν. Κροῖ. τοῦτα οὐχ ὕβρις; Μέν. οὐκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. Κρῖ. πολλῶν γε ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. Μέν. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ πορφύρας. Μέ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σιωπήσων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδόμενον.

neque vnquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc, eodem sequar ægre faciendo, cantando atque irridendo vos. CROE. Annõ hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini, neq; tum mortis quicquã memores eratis. Proinde deplorate nunc, omnibus illis despoliati. CROE. Multis certe o Dii, & magnis possessiõibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta vero ego voluptate? MEN. Recte sane, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinã, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου. Μένιππος.

Menippi Amphilochi & Trophonij.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ὅμως οἶδ'

Vos nimirum Trophoni atq; Amphiloche, quũ sitis mortui, tamen haud

ſcio quonam modo phanis eſtis donati, vatesq; credimini, ac ſtulti mortales deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandũ, ſi per inſcitiam illi de mortuis huiuſmodi opinantur? MEN. Atqui nõ iſta fuiſſent opinati, ni vos, tum quũ viueretis eiuſmodi quædam portenta oſtentaſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcii, quaſiq; prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TROPHO. Menippe, nouerit Amphilochus hic, ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterum ego Heros ſum, vaticinorque ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, neque enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecũ irrepſiſsẽ, nequaquam fieri potuiſſet vt te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſolaque præſtigia-

οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε. καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας, ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέν. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ὑποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ὧν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ὀπεδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἂν ἠπίστεις σὺ τούτοις. Μέν. τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐστερνόσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ πρόσθιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ

τιὰ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ὅδιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. Μέν. ὃ μήτε ἄνθρωπός ὅδιν, ὡς φὴς, μήτε θεὸς, καὶ σωαμφότερόν ὅδι; νῶν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο. χρᾷ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ Τροφώνιε ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

giatura reliquos antecelleie. Sed age per ipſam diuinandi artem, quid tandem eſt Heros? neq; enim intelligo. TRO. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex deo compoſitum. MEN: Nēpe quod neque ſit homo, quemadmodū audio, neque deus, verum pariter vtrumq;, Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nūc receſſit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, niſi quod illud plane video, te totum eſſe mortuum.

Ερμοῦ καὶ Χάρωνος.

Mercurij & Charontis.

Λογισώμεθα ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χά. λογισώμεθα ὦ Ερμῆ. ἄμεινον γὰρ οὕτω περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ερμ. νὴ τὸν Αἰδωνέα,

Rationē ſupputemus portitor ſi videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuo aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus, M. Satius enim eſt, mature id agere, deinde & minoris negocii. MER. Anchoram mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis. MER. At per Plutonem,

nem,quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulis duob, CHA. Pone quinque drachmas, & obulos duos. MER. Et pro resarciendo velo, quinque obulos ego exolui. CH. Etiam hos appone. ME. Et ceram ad oblinendas nauigii rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperã feciſti,omnia hæc duab. drachmis.CHA.Recte, laudo,hæc vili emiſti.M Hæc ſunt, quæ tibi expoſui,niſi ſi quid reliquũ eſt qđ me fugit inter cõ putandum. Quando autem hæc redditurum tepromittis? CHA. Nunc quidem,Mercuri nõ poſſum. Si vero peſtis aliqua,aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid,ſubracto clam nõnihil exportorio. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæque vt eueniant precando, vt inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc,vides, ad

νέα, τρῖς πέντε ὠνησάμην, καὶ πεπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀνέσπασα τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίθει. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀντωγίτια, καὶ ἧλους δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πλὼ ὑπέρεαν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. σὺγε ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά ἔστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν πρὸ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φὴς; Χάρ. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῆ ἀδύνατον. ὑπὸ δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἔνεσαι τότε ἀποκερδάνειν ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πρεθμία. Ερ. νυνὶ οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ερμῆ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφι-

ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ερμ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπό σου τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ Χάρον, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεῳ, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοὶ. νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. Χάρ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρά σου.

Πλούτωνος καὶ Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὦ παῖ-

ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satius est ita esse, etiãsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verũ enimuero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quã fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulnerib. pleni plæriq3. Nunc autem, aut veneno aliquis a filio interfectus, aut ab vxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignaui, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarũ causa veniunt, factis, vt videtur, mutuo sibi insidiis. CHA. Omnino.n. expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neq3 ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Plutonis & Mercurij.

Senem ne nosti, istum ætate omnino confectũ dico, Eucratem diuitem cui

ćui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam ꝙnquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? PLV. Viuere illum quidem, Mercuri sine, vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam plurib. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentẽ, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc videri queat. PLV. Haudquaquã, imo iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo optant illũ mori? nisi quia pecuniam illius ambiũt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omniũ sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen obseruant & colunt manifeste vtique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultent, nemo ignorat, attamẽ sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa varia quædã adulãdi ratio

παῖδες μὴν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναὶ, τὸν σικυώνιον φὴς. τί οὖν; Πλού. ἐκεῖνον μὴν ὦ Ερμῆ ζῆν ἔασον ὅπη τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἐστὶν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐμμοιῶ, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες. ὃ δὲ πάντων ὅσιον μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἐὰν ὑγιάσῃ. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία

τῶν

τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. Ερ. γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες. πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς, ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι, βοάσονται, ζώην μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γήρας ὥσπερ Ιόλεως ἀνηβησάτω. οἷδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροπολήθεντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλούτων. μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι. Πλου. κατάσπα. ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorũ hominum est. Quamobrem ipse quidẽ immortalis sit, illi autẽ præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scite circũducit illos, & spe pascit inani, & in summa semper morituro similis, multo validus magis est, quam quisquam iuuenis. Illi autem hæreditate inter se diuisa, pascuntur, vitam quandam beatam secũ ipsi animo præcipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, in iuuenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi persomnum spectatis, destituti abeant iam huc, mali male mortui. M. Alias res cura, Pluto, iam enim accersam tibi illos, aliũ super alium ordine, septem autẽ, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autẽ mittat singulos p̃ se, ex sene iterũ in adolescentẽ cõuersus.

Terpsionis & Plutonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o Pluto, me quidem e vita obiisse, triginta cum sim annorum, Tucritum vero senem septuagenarium, & vltra, adhuc viuere? PLV. iustissimũ quidem o Terps. Nam & si ipse viuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hæreditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. TER. Nonne opus fuerat, quum senex sit, nequeatque de cætero suis vti diuitiis, locum dare iuuenibus? PLV. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitiis vti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. TE. Proinde hanc ob huiuscemodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senẽ primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori Haudquaquam autem exerceri, aut viuere qui senectute decrepitus esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui cur ua-

Τοῦτο ὦ Πλοῦτον δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τέρψιον, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καινὰ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ, ἄλλως ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀνατρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρτηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέ-

ταις

ταις τετράσιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα; λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐῤῥωμενεστάτους νεανίσκους. ἄνω γὰρ ποταμῶν τουτόγε ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πόσε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. Πλουτοῦντα μὲν ὦ Τέρψιον πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἤπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυττόμενοι. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσοῦτο ἅπα-

uatus a quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter existens, quã animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuẽtute derisum. Et contra mori optimos atque robustissimos adolescẽtes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sursum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum quilibet obiturus esset, ne quos, prout eis mos est, fallerent. Nunc vero illud accidit, quod prouerbio dici solet, Quadriga bouem sæpissime ducit. PLV. Hæc quidẽ o Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profecto videntur. Verum & vos quid passi estis? quod rebus alienis gaudetis, & senib. filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis, quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto

plus omnib. quã gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidẽ si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, vt & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignũ est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremũt. TER. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tucrito autumas. Quantum enim me orum ille deuorauit, quũ semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddã, perinde atque ex ouo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem si-

ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραστοι. καί τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυγέντες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμε-

οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὰι τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄγρυπνος ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεστήκει θαττομένῳ πρώην ἐπιγελῶν. Πλού. εὖγε ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον, πλούτων ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. Τερ. τοῦτο μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου. Πλού. θάῤῥει ὦ Τέρψιον. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον ὦ Θούκριτε.

simulabat. Vnde quanto citius eum ad sepulchrũ duci existimabam, tanto plus illi donorũ mittebam, vt ne ii, qui amore concurrebant, muneribus me præclaris vincerent. Plerunque etiã præ nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerans, ac vnũ quodque disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamẽto meo tanto, adstitit mihi, quado sepeliebar paulo ante, irridens. PLV. Euge o Tucrite, diutissime viuas, vna & diuitiis abundans, & huiuscemodi homines deridens, neq; prius moriaris, quã hos blanditores cunctos præmittas. TER. Hoc quidem o Pluto periucundum mihi foret, si ante Tucritum Chariades vita decederet. PLV. Boni animi sis o Ter. & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsũ præcedent, suis ipsorũ curis confecti. TE. Hæc ego sum̃opere laudo, o Tucrite diutissime viuas.

Zenophantæ & Callidemidæ.

At tu Callidemides, quo pacto interiſti? Nã ipſe quemadmodum Diniæ paraſitus cũ eſſem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, noſti, aderas enim morienti. CAL. Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nã tibi quoq; notus eſt Ptœodorus ille ſenex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac diuitem, apud quem te aſſidue verſari conſpiciebam? CAL. Illum ſemper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quamprimũ moreretur. Verum quum ea res in longum proferretur, ſene videlicet, vel vltra Tithonios annos viuente, compendiariam quãdam excogitaui viam, qua ad hæreditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori perſuaſeram, vt ſimulatque Ptœodorus potum poſceret, bibebat autem prolixius, præſentius in cali-

Ζηνοφάντε καὶ Καλλιδημίδου.

Σὺ δῆ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα. παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. παρῆν ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σὺ τὸν Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν σιτούμενον; Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑποτοπούμενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ τελευτήξεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὀπτομόν τινα ὁδὸν ὑπὲρ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον. πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ὀπτικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-

λικα

λικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδειγε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀστεῖα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς οἶμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Ze. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iã loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenũ, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humiporrectim stratus sum, supposititiũ videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. Ze. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, qd interim? Cal. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ze. Recte sane. Tametsi nõ

oportuit ad compendiū illud diuertere, siquidē venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud ē quod vulgo dici consueuit, Hinulus leonē. DA. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. DA. Sed isthuc quinam euenit? CNE. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumque, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum hæredem institue-

Κνήμονος καὶ Δαμνίππου.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονεβρὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνῆμον; Κνη. πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ, παραλιπὼν. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος

νος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. Δά. τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; Κυν. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐμπεσόντος, καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπράσας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ σεσυτέθεικας. Κυν. ἔοικα, οἰμώζω τοιγαροῦν.

tueram, nimirum vt ille viciſſim idem faceret meo prouocatus exẽplo. DAM. Ac quid tandem ille? CYN. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit id quidem ignoro. Cæterum ego repente atq; inſperato e vita deceſſi, tecti ruina oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cuiuſpiam in morem ipſo hamo cũ eſca pariter auulſo. DA. Imo non eſcam modo cũ hamo, quin etiam te quoque piſcatorem ſimul abſtulit. Itaque technam iſtam, in tuum ipſius caput ſtruxeras. CYN. Sic apparet, idque adeo deploro.

Σιμύλῳ καὶ Πολυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ὑποδέοντα τῆς ἑκατὸν βεβιωκώς. Πολυ. ὀκτὼ δὴ τοῖς ἐνενήκοντα ὦ Σίμυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο-

Simyli & Polyſtrati.

Veniſti tandem & tu Polyſtrate ad nos, quum annos vixeris haud multo pauciores centum opinor. P. Nõaginta octo Simyle. SIM. Sed quinã triginta iſtos annos egiſti, quibus mihi fueras ſuperſtes? Nam ipſe perii te ferme ſeptuagenario. POLYST. Quam

ſuauiſſime profecto, etiamſi hoc mirum tibi videbitur. SIM. Mirum uero, ſiquidem tibi primum ſeni, deinde inualido, poſtremo etiam orbo quicquam poterat eſſe in vita ſuaue? POLY. Principio nihil erat qđ non poſſem, præterea pueri formoſi complures aderant, tum mulieres nitidiſſimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, poſtremo menſę vel Siculis illis lautiores. SIM. Noua narras, nã ego te plane ſordidum ac parciſſimũ eſſe ſciebam. P. Atq; vir præclare ex alienis arcis opes mihi ſub ſcatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores me as ventitabant, ſimulq; ex omni rerum genere, quę terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. SIM. Num me defuncto regnum geſſiſti? P. Minime, verum amantes habebã innumeros. SIM. Non poſſum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum eſſes, vixque tibi dentes ſupereſſent qua-

ἀφρόδισια, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. Σι. παράδοξον. εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνατο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίαν, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καινὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ὑπέλαμβανον. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρρει μοι ὦ γενναῖε παρ' ἄλλων τἀγαθά. καὶ ἔωθεν μὲν οὐδὺς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο, ἀπὸ παντάχοθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σι. ἐτυράννησας ὦ Πολύστρατε μετ' ἐμὲ; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα, ὑπερήδοντο θεραπεύοντες. καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν, ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. Σιμ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Αφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νεὸν εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; Πολυ. οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὤν, περιπόθητος ἦν. Σιμ. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ πολὺς ὤν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. Σι. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδίτης ἦν. Πολυ. ἀτὰρ ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονο-

quatuor? Pol. Habebã per Iouem equidem optimates ciuitatis, cumq; essem tum senex tũ caluus, sicuti vides, præterea lippiens etiam ac senio cæcutiens, postremo naribus muccosis, tamẽ cupidissime mihi inseruiebant, adeo vt is felix videretur, quẽcunq; vel aspexissem modo. Sim. Num tu quoque quemadmodum Phaon ille, Venerem aliquam e Chio transuexisti? vt ob id optanti tibi illa dederit rursum ad iuuentam redire, ac denuo formosum atque amabilem fieri. Pol. Haudquaquam, quin magis quum talis essem qualem dixi, tamen supra modũ adamabar. Sim. Aenigmata narras. Pol. Atqui notissimus est hic amor, cum vulgo sit frequens, nempe erga senes orbos diuites. Sim. Nunc tua forma vnde tibi profecta fuerit intelligo vir egregie, nimirum ab aurea illa Venere. Pol. Veruntamen non parũ multas cõmoditates ab amantibus tuli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sæpius etiam quasi procax illis illudebam, excludēs interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium alius anteire nitebatur. S. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? POL. Palam quidē affirmabam, me vnumquenq; illorū relicturū hæredē, idq; illi cū crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorem atque adulantiorem præbebat. Cæterū alteras illas veras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. SIM. At postremæ illæ tabulæ quem pronūtiabant hæredem? num e cognatis quempiam? POL. Non per Iouem, imo nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Viginti ferme. SI. Iam intelligo, quib. obsequiis ille te demeruerit.

μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε. οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας. Σι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἦ που τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων φρύγα. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὦ Πολύστρατε; Πολυ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σι. ἤδη μανθάνω, ἃ τινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολυ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος. ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν, ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Οδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. Σι. οὔ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

Χάρων καὶ Ερμοῦ.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, εὐχήσεται περιτραπέν. ὑμεῖς

rit. Pol. Attamen multo illis dignior qui scriberetur hæres, etiamsi Barbarus erat ac perditus, quem iam ipsi etiã optimates colunt captãtque. Is igitur mihi extitit hæres, iamque inter patricios numeratur, sub raso mento, barbaroq; cultu ac lingua, quin eũ Codro generosiorem, Nireo formosiorẽ, Vlysse prudentiorẽ esse prædicant. Sim. Non laboro, vt totius Græciæ sit imperator, si libet, modo ne illi potiantur hæreditate.

Charon, Mercurins, Mortui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasias, Philosophus, Rhetor.

Audite quo loco sint res nostræ. Equidẽ parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ vndique perfluit, quod si in alteram partem se inclinarit, plane submersa peribit, atque vestrum tam multi simul confluunt,

unt,& ſinguli plurimas ſarcinas afferunt. Quod ſi cum his nauiculam cō ſcenderitis , vereor ne poſtea vos facti pœnitear, maxime vero eos , q nandi ſunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, vt ſine periculo nauigemus ? CHAR. Ego vobis dicam , nudos vos ingredi oportet , atque iſta omnia quę ſuperflua ſunt,in littore relinque re. Nam ſic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit , neminem ex illis recipere, niſi nudus ſit , & ſupellectilem abiecerit. Itaque ad ipſas ſcalas te ſtatuas, ipſosq; cognoſcito,& ſuſcipito , nudoſq; ingredi cogito. MERCV. Recte dicis , atque ſic faciemus.Quis eſt ille primus ? MENI. Ego Menippus ſum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci , verum recte feci,qui pallium non acceperim. M. Ingredere o Menippe vir optime , primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe,in ipſa ſumitate , quo omnes poſ-

ὑμεῖς δὲ , τοσοῦτοι ἅμα πλεῖτε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. διὸ οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. Νε. πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆ ἠϊόνος καταλιπόντας. μόγις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα ὥσπερ ἔφην ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὗτος σὺ τίς ὁ πρῶτος ὤν; Μέ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, εἰς τὸν λίμνην ἀποῤῥίφθη. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐπόμισα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἔμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πρωτοδρίαν ἔχε, παρὰ τὴν κυ-

Cερνή-

βεργήτλω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὑπο-
σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
δ' οὗτος, τίς ὄζη; Χα. Χαρ-
μόλεως ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρα-
σος, οὗ τὶ φίλημα διτάλαν-
τον λῦ. Εμ. ἀπόδυθι τοιγαρ-
οῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη
αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὑπ'
αὐγὴν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
δέρμα ὅλον. ἔχῃ καλῶς. εὖ-
ζωνος εἶ, ὑπέβαινε ἤδη. ὁ δὲ τ'
πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διά-
δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
τυγχάνῃς; Λά. Λάμπιχος,
Γελῴων τύραννος. Εμ. τί οὖν
ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
πάρει; Λά. τί οὖν ἐχρῆν ὦ
Ερμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον
ἄνδρα; Εμ. τύραννον μὲν οὐδα
μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥστε ἀπό-
θου ταῦτα. Λάμ. ἰδού σοι ὁ
πλοῦτος ἀπέρριπται. Εμ. καὶ τ'
τύφον ἀπόρριψον ὦ Λάμπι-
χε, καὶ τ' ὑπερηφάνειαν. βαρήσει γὰρ
τὸ πλοῖον, συνεμπιεσόντα.
Λά. ἀλλὰ τὸ διάδημα
ἔασόν με ἔχειν, καὶ τ' ἐφεστρίδα.
Εμ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
ἄφες

possis intueri. Verum quis ille formosus est? CHA. Charmoleus sum Megarensis ille amator, cui osculum vnum duobus talētis constitit. M. Exue igitur istam pulchritudinē, & labia vna cum osculis, istam etiā densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutē. Bene se res habet. expeditus es, ingredere nunc. Quis vero ille est purpuratus & diademate præcinctus, grauitatem quandam præ se ferens? Quis es tu? LAMP. Lampichus sum Geloorum tyrannus. M. Quid igitur cum tòt sarcinis veniſti? LAM. Annè nudum aduentare cōueniebat tyrannum? M. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaque depone ista. LAM. Ecce abieci diuitias. MER. Sed superbiam o Lampiche & fastum etiam abiice, nam ista si in nauiculam coincidant, vehementer grauabunt eam. LAM. Igitur sine vt diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquā, imo & hæc relinquito.

LAM.

LA. Sit ita. Quid præterea via? Nam omnia, vt vides, abieci. ME. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiã, & iracundiam, atque his similia depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodũ & carnosus quis es? DA. Damasias ego sum athleta. MERCVR. Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum. D. Ita est o Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. MERCVR. Nequaquã o bone vir, nudus es tanta carne circundatus, itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abiicito. DAMAS. En plane nudus sum, vt vides, & simili cum aliis mortua statura. MER. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu o Crato diuitias abiice, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates:

ἄφες. Λά. εἶεν. τί ἔτι, πάντα γὰ ἀφῆλα ὡς ὁρᾷς. Ερ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λάμ. ἰδού σοι, ψιλός εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε; πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ πυθόμενός με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς. ἐπὶ καταδύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθῇς, μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδού σοι γυμνὸς ὡς ὁρᾷς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ ὦ τὸν πλοῦτον ὑποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴ δὲ τὰ ἐπιτάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ

τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα. κατάλιπε ὦ καὶ γῆρυς, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν, εὐεργέτιν δηλονότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὑπὲρ σοὶ ἔχωσαν λέγε. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημόνευσμα. Κα. οὐχ ἑκὼν μέν, ἀπορρίπτω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαὶ, σὺ μὲν ὁ ἔνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Σκρα. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. ὁ σιμὸς δὲ οὗτος ἀπόγε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς ὑπὲρ τῶν φρενῶν, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺ πώγωνα καθειμένος; Μέ. φιλόσοφός τις ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον, ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον.

tates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarũ inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. C. Inuitus certè, sed tamẽ abiiciam, quid faciam? MER. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Relinq; trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandã præ se ferens, elatus & contractis superciliis, propter curas, longa barba, quis est ipse? MEN. Philosophus quidam est o Mercuri, imo præstigiorum & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sud palliolo occulta esse. M. Depone tu hunc habitum pri-

primum, deinde hæc quo que omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantū quæſtionum dubiarum, quantum ſpinoſarum diſputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert ? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curioſitatem. Sed per Iouem aurum et iam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem ſecum habet, neq; enim latent me iſta, etiamſi ſtudioſe celas. Verum abiice mendacia et iam & ſuperbiam, & opinionem illam, qua exiſtimas te præſtantiorem eſſe omnibus reliquis. Nam ſi cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinqueremis te acciperet? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem ſic iubes. MENIP. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirſutam vt vides, capilli ſunt trium minarum ad mi-

τον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὦ Ζεῦ, ὅσην μὴν τὴν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα πεπειρᾶσαι αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω ὦ Ἑρμῆ, βαρύτατα ὄντα, καὶ λάσιον ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν πίχεις εἰσὶ τοὐλάχι-

λάχισον. Ερ. οὖ λέγεις. Ἀπόδου ϗ τοῦτον. Φιλ. ϗ τὶς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιππος οὑτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῆς ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερμῆ, ἀλλὰ φρίονά μοι ἀνάδος. γελοιότερον γὰρ τοῦτο. Ερμ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. οὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναφέρηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ πρὼ κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαί σου ϗ τῆς ὀφρύων; Ερμ. μάλιστα. ὡς ἐπὶ τὸ μέτωπον γάρ ϗ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀναστείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; ϗ δακρύεις ὦ κάθαρμα, ϗὰ φρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν. Μέ. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε; Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ. οὐκοῦν ϗ σὺ ὦ Μένιππε, ἀπόθου πρὼ ἐλευθερίαν, ϗ παῤῥησίαν, ϗ τὸ ἄλυπον, ϗὰ τὸ γενναῖον, ϗ τὸν

minus. MER. Bene dicis. Depone & illam. P. Sed quis abradet? ME. Menippus ille ſecurim accipiens, quibus naues fabricantur, eam reſecabit, vtetur autem ſcalis naualibus, quibus ſuper poſita barba reſecetur. MENIP. Nequaquam Mercuri, ſed da mihi ſerram, hoc enim erit magis ridiculum. MERCV. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, depoſito hircino fœtore, vis ne vt parum etiam de ſuperciliis auferam? MERCVR. Maxime: Nã has ſuper frontem etiam attollit, neque ſcio quo ſeipſum extendat. Quid hoc rei eſt? Etiam ploras ſceleſte? & mortem times? ingredere igitur. MENIP. Vnum quidd adãhuc grauiſſimum geſtat ſub alis. MERC. Quid Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viueret, multum profuit. PHI. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquẽdi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, &

risum. An tu solus alios omnes ridebis? MERCVRI. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum prosunt. Tu vero Rhetor, abiice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atq; alia sermonis pondera. RH. En abiicio. MERCV. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velũ, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares qd ploratis o vos amantes? p̃sertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliat⁹es. PH. Quia existimabam immortalẽ esse animam. MENIP. Mentitur, nã alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MERCV. Qualia? MEN. Quia nõ amplius tam opiparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τ̃ γέλωτα. μόνος γοῦν τ̃ ἄλλων γελᾷς; Ερμ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τ̃ κατάπλοιν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τ̃ ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τ̃ λόγων. Ρη. ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. Ερ. εὖ ἔχει, ὡς τε λύε τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀναπάσθω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὔθυνε ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τ̃ πώγωνα δεδηωμένος; Φιλο. ὅτι ὦ Ερμῆ ἀθάνατον ᾤμην τ̃ ψυχὴν ὑπάρχειν. Με. ψεύδεται. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα. μηδ' νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τ̃ κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα

σεῖα, καὶ ἔωθεν ἐξαπατᾷς τοὺς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀξ-γύριον λήψῃ. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ γὰρ ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθη ἀποθανών; Με. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὅτι τ' θανάτον, κἀλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεθαξὺ λόγων, οὐ βοαυγή τις ἀκούεῖ, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; Ερ. καὶ ὦ Μένιππε. οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὸν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεῖ πρὸς τὰς γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ἀπὸ τ' παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δ' Διόφαντον τ' ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξόντα ὅτι Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα, ἄρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δ' οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει, κἀθ' ἡσυχίαν δὴ κεῖσαι μόνος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam accipiet, hæc sunt quæ illi dolent. PHI. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante. Verum nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur; exauditus est? veluti quorundam in terra vociferantium? ME. Certe Menippe, verum non vno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in vnum cœtum cõuenientes, cum voluptate derident mortuũ Lampichum, & illius vxorẽ mulieres circumstrepũt, atque illius pueri nupet admodum geniti, multis lapidibus a pueris obruuntur. Quidam Diophãtum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem; de hoc Cratone. & per Iouem Damasiæ mater vlulans, lamentationem inceptat vna cum mulieribus pro Damasia. Te vero, Menippe, nemo est q, deploret, & trãquillus iaces solus.

MENIP-

pus. Nequaquam, nam haud ita multo post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas cõcutientes quando ad sepeliendum me conuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego vero & nauta alios trãsuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate o Mercuri, nos quoque progrediemur. Verum quid præterea de nobis futurum est? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiũt pœnas esse graues, rotas aquilas, & lapides, vniuscuiusque autem vita examinabitur.

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. Ερ. γενναῖος εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλους μεθελκύσομεν. Μέ. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῆ. προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικαιῶναι δεήσει. καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

Cratetis & Diogenis.

Mœrichum diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectũ, cui tot erant naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristeas quum ipse quoque dives esset, Home-

Κρατήτου καὶ Διογένους.

Μοίριχον τὸν πλούσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγενες, τὸν ὑπέρπλουτον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Αριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ ὁμη-

ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθῃ ὀπλέγειν, ἢ μ' ἀνάειρε ἢ ἐγώ σε. Διο. τίνος ἕνεκα ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρα. τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἀλικιῶται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐτίθεντο. Ἀρισέαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαποθάνοι, διαιτῶν ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων. Μοίριχον δὲ ὁ Ἀρισέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀρισεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔῤῥεπε. Διο. τί οὖν πέρας ἐγένετο ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

Homericum illud in ore ſolebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. Dio. Cuius rei gratia ſeſe captabant inuicem Crates? Cra. Hæreditatis cauſa, quum eſſent æquales, vterque alterū captabant. Iamque teſtamenta publicauerant ambo, in quibus Mœrich⁹ (ſi prior moreretur) Ariſteam omniū rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior e vita decederet. Hæc igitur quum eſſent in tabulis ſcripta, illi inter ſeſe captabant & alter alterum adulationibus obſequiiſq; ſuperare contēdebat. Porro diuini, haud ſcio vtrum ex aſtris id quod futurum ſit coniectātes, an ſomniis, quemadmodum Chaldæi faciunt, quin & Pythius ipſe, nūc Ariſteam victorem fore pronunciabat, nunc Mœrichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. Dio. Quid igitur tandem euenit? nam audire eſt operæprecium

Crates. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem deuenerunt, quorũ vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, vt tale quippiam accideret. Etenim quũ Sicyone Cirrham verſus nauigarent, medio in curſu, obliquo oito Iapyge, euerſa naui perierunt. DIOG. Recte factum, at nos cum in vita eſſemus, nihil eiuſmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antiſthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæreditem, neque tu Crates opinor, deſiderabas vt me mortuo, in poſſeſſionum mearum ſucceſſionem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CR. Neque enim mihi quicquam iſtis reb. erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antiſthenis ſuccedens accepiſti, de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνᾶσιν ὅτι μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρρᾶν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ πνεύσαντες πνεύματι Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. εὖ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων, οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην τεθνεῶτα, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ φαύλου καρτερεῖν ἕνεκα κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν τεθνεῶτος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρά. οὐδέν γάρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγνης. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ

καὶ ἐγὼ σοὶ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῄς; Κρα. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νὴ Δία μέμνημαι. τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Αντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διογένης. εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διῤῥυηκότες ὑπὸ πλυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέφυσεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος σέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχου-

deinde ego succedens tibi ea nimirũ multo sunt potiora, multoque splendidiora, quam vel Persarum imperium. Dio. Quænam sunt illa quæ dicis? Cra. Sapientiã, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, viuẽdique libertatem. Dio. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antisthenis successisse, tibique eas longe etiam maiores reliquisse. Cr. Verum reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabãtur, neq; quisquam nos ob spem potiundę hęreditatis obsequiis captabat, sed ad aurũ omnes intendebant oculos. D. Nec iniuria, neq; enim habebant, quo facultates eiusmodi a nobis traditas acciperent, quippe rimosi iam, viciatiq; deliciis, non aliter quam vasa carie putrida. Quo fit, vt si quando quis in illos infundat vel sapiẽtiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo qđ̄ immissum est continere non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danai filiabus aiunt accidere, dum in doliū pertuſum hauſtam aquam important, at iidem aurum dē tibus & vnguibus, omnique vi ſeruabant: CR. Proinde nos hic quoque noſtras poſſidebimus opes, illi ſimul atque huc venerint, obulum duntaxat ſecū ferent, ac ne hunc quidem vlterius q̄ ad portitorem.

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ θυγατρες παρθένοι, ἐς τὸν τέρετρον πιθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. οὐκουν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον. οἱ δὲ ὀβολὸν μόνον ἕξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

Αλεξανδρου, Αννίβου, Μινῶος, καὶ Σκιπίωνος.

O Libyce, me decet præponi, melior equidē ſum. HAN. Imo vero me. ALE. Iudicet ergo Minos, qui ſemper iuſtiſſimus iudex eſt habitus. MIN. Quis es tu? AL. Hic eſt Hannibal Carthaginenſis, ego autem Alexāder Philippi regis filius. MIN. Per Iouem vtriq; glorioſi. Sed qua de re vobis altercatio eſt? ALE. De præſtantia, dicit enim is ſeſe meliorem quam ego ducem exercitus fuiſſe. ego vero quemadmodū omnes ſci-

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. Αν. οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. οὐκουν ὁ Μίνως δικαστάτω. Μι. τινές δ' ἐστέ. Αλε. οὗτος μὲν, Αννίβας ὁ καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλέξαν. περὶ προεδρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγῶσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λίβυς λέγε. Αν. ἓν μὲν τοῦτο ὦ Μίνως ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ιβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. καὶ τούγε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ηριδανὸν, ἅπαντας κατέδραμον. καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ιταλίαν ἐχειρησάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, pstantiorem me esse affirmo. MIN. Dicat ergo vterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. HANNI. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, vt neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidusdam Hispaniam primum inuadens, quũ subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quũ magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasq; ciuitates euerti, & planã Italiã subiugaui, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totq;

vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadauerib. pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuiuis audēti victoriā tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodā impetu amplianit Qui quū deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque a Medorum delicias inuitari libenter tulit, atq; in cōuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominat' sum; quæ quum me reuoca-

ἦλθον ϗ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, ϗ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. ϗ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διηγούμενος, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, πολεμίοις τε τοῖς στασιώταις ἀντεξιάζόμενος, ϗ πολιώτατοις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος. οὐ Μήδους ϗ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ἀποφεύγοντας, πρὶν διώκειν τινὰ, ϗ τὸ τολμῆσαι παραδιδόντας σύθὺ τὸ νικᾶν. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴων ἀρχὴν παραλαβὼν, αὔξησε, ϗ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, ϗ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε ϗ Ἀρβήλοις ἐμέρτησεν, ὅσους τῶν πάλαι, πρόσκωμεῖσθαι ἄξιον. ϗ δίαιταν τὴν μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτῷ. ϗ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, ϗ σωτελάμενος

Caesar

βανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος. καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐῤῥαψάδουν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μί. ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν. σὺ δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς; Αλ. ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα, οὕτω θρα-

reuocaret, hostium magna classe aduersus Lybiam nauigante, parui, cōtinuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcorum disciplinæ expers, & neque Homerum, vt hic, edidici, neque Aristotele sophista magistro erudit⁹ fui, sed solū mea natura optima sum vsus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si vero ea causa mihi hic præferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsan apud Macedones est, non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mētis sententia magis quā fortuna est vsus. MIN. Hic certe orationem neque ingenerosam, neque vt Libycum decebat, dixit: tu vero Alexander, quid ad hæc inquis? ALEXAN. Oportet quidē o Minos, homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qua lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnũ obtinui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quũ Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putaui, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiã, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierã subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tũc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

θρασύν. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ὅμως δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸν διήνεγκα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς. καὶ οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περίεπων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάλῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε, μυριάδας πολλὰς στρατὸν ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς,

μεὺς, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Αρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ινδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὤν, παρὰ Προυσίᾳ τῷ βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν

se trausportasse, atque hæc confeci meipsum periculis opponēs, & in pugna vulnerari nō timens. Et vt quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porū captiuū abduxi. Scythas vero homines certe non spernēdos, Tanaim trāsiens magna equitū pugna vici, ac amicos meos remuneraui, inimicos autem vltus sum. Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent, inducti sunt, tandem mors me regem occupauit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, nam non virtute, sed malicia atque perfidia & dolis id peregit, nunquā autem alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod deliciose

cioſe vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuã admiſerit. Ibi enim mulieribus debitus fuit, & voluptatibus vir iſte mirabilis, belli gerendi occaſiones prodidit. Ego vero niſi ea quæ ſub occidente ſunt, parua quidem putans, verſus Orientem me impuliſſem, quidnã adeo magni profeciſſem? Qui Italiam abſque ſanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram vſque ad Gades, ſub poteſtatem redigere facile potuiſſem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putaui, præſertim iam antea illis perculſis, ac dominum agnoſcentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nã & hæc e multis protuliſſe, ſatis eſt. Sc 1. Nõ, niſi me quoq; prius audias o Minos. M 1. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hiſce claris ducibus te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginẽ deleui, & Afros multis magnis præliis deuici. M. Quid igitur & tu dicis?

τῶν Ιταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ιταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μί. τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ

σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦδ' Ἀννίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; Μί. νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς ὦ Σκιπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος ὑπερφρόνητος ὤν.

cis? Sci. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum persecutus fuerim, & ad turpem fugam cōpulerim. Quō igitur non impudens ille videatur, qui cū Alexandro se comparet, cui ne ipse quidem Scipio, qui illum deuici, comparare me ausim. M. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidē iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atq; tum si placet, tertius hic Hānibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου. Διογ.

Diogenis & Alexandri.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὦ Διόγενες, οὐ προσεδόκων δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ἀποθανεῖν. Διόγ. οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; Ἀλέξ. Φι-

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atq; nos omnes? Al. Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandū non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. Dio. Nū ergo Iupiter ille Hāmon mentiebatur, cum te suū esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras? Al. Haud du-

dubie Philippo, neqz .n. obtiſſem, ſi Hāmone parente fuiſſem progenitus. Dio. Atqui de Olympiade etiam conſimilia quædam ferebantur, puta draconem quē dam cū ea fuiſſe cōgreſſum, viſumque in cubiculo, ex eo grauidam peperiſſe, te porro Philippum errare, falliqz, qui ſe tuum patrem eſſe crederet. Ale. Audieram quidem & ipſe iſta, quēadmodum tu, at nunc video, neque matrem neqz Hammonios illos vates, ſani quicquam aut vere dixiſſe. Dio. Attamen iſtud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas*, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum eſſe crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquiſti? Alex. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita ſubmouebar, quam vt eſſet ociū de illo quicquā ſtatuendi, prxter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὤν. Διογ. καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ, εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατᾶσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Αλέξανδ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῖς, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὦ Αλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τηλικούτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας. Αλέξανδ. οὐκ οἶδα. ὦ Διόγενες. σὺ γὰρ ἔφθασα ὑποσκῆψαί τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γε-

Sed

τὶ γελᾶς ὦ Διόγενες; Διο. τι γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην ὅια ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ὑπὲρ τοῦ βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θυόντες ὡς δράκοντος υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν. ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑποστρατηγὸς, ὅν ποτε ἀγαπῶ φίλον, ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐνταῦθα, εἰς Αἴγυπτον ἀπάξειν με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γένωμαι εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διογ. μὴ γελάσω ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιρίν γένεσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα ὦ ὑπὸ θεῶν ἀφέσθαι, μὴ ἐλπίσῃς. οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἄπαξ

Sed age, quid rides Diogenes? DIO. Quid ni rideam? an non meministi qd Græci fecerint, quū nuper tibi arrepto imperio adularentur, principemque ac ducem aduersus Barbaros deligerent nonnulli vero in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, deniqꝫ sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierunt Macedones? ALE. Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerū tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Aegyptū deportaturū me, atque inibi sepulturum, quo videlicet vnus fiam ex diis Aegyptiis DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem, sperantemque fore, vt aliquando vel Anubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis o diuinissime, neque enim fas est reuerti quenquam, qui

ſemel tranſmiſerit paludem atque intra ſpecus hiatum deſcenderit, propterea quod neque indiligens eſt Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te diſcere peruelim, quo feras animo, quoties immentem redit, quanta felicitate apud ſuperos relicta, huc ſis profectus, puta corporis cuſtodib. ſatellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conſpicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes redimctum, dum purpura circumamictus eſſes? nū quid hæc te diſcrutiant, quoties recursāt animo? Quid lachrymaris ſtulte? an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiſcantur, ſtabiles, ac firmas exiſtimares? ALE. Sapiens? ille quū ſit aſſentatorum omniū perditiſſimus. Sine me ſolum Ariſtotelis facta ſcire

ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ ἔσω τοῦ στομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κέρβερος εὐκαταφρόνητος. ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀφθῆναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; ΑΛΕΞ. σοφὸς ἁπάντων ἀνθρώπων κολάκων ὀπτικώτατος ὤν. ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι ὅτα

ὅτα μὴ ἤκουσε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστειλεν. ὡς δὲ κατεχέητό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θαυμαζόμενον, καὶ ἐπαινούμενον, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν ταγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, μὴ αἰσχυνοίτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης ὦ Διόγενες ἀνδρώπους, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς δὴ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διογ. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις. ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ἐπιθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καθ' τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἀποπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖ-

scire quam multa a me perierit, quæ mihi scripserit, deinde quēad modum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebā eruditione cæteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoqȝ in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, qđ eas acciperet. Plane prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus o Diogenes, quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo ante commemorasti. D I. At scin' quid facies? ostendā tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem in his locis verarum non prouenit, fac vt Lethei fluminis aquā auidis faucibus attrahēs bibas, iterumque ac sæpius bibas, atqȝ eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciari. Verū

enim Cletum etiam illum & Calliſthenem video, cumque his alios cõplureis raptim huc ſeſe ferentes, quo te diſcerpant pœnaſque ſumant ob ea quæ quondã in illos commiſiſti. Quare fac in alteram hanc ripã te conferas, & crebrius, vt dixi, bibas.

Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅτι σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαντο, καὶ ἀμύναιντο ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε πῆ ἐτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te eſſe filium, nam ad Iouem Hammonẽ genus paternum referens, mortem nõ obiiſſes. ALE. Neque vero neſcius eram pater, Philippi Amynti me eſſe filium, ſed quia ad res gerendas ſic mihi viſum erat conducere, commento hoc vſus ſum vaticinii. PHI. Quid ais? Cõducibile id tibi viſum, vt vatibus impoſtoribus fallendum te exponeres? AL. Nõ iſthuc, ſed barbaros in mei admirationẽ tractos facili hoc prætextu noſtro ſubdidimus imperio, cũ nemo vnus

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νῶν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὤν. ΑΛΕΞ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἔδοξέ σοι, τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς; ΑΛΕΞ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδείς ἔτι ἀνθίσατο, οἷό-

οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν. Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέῤῥα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα; Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομειναντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε ὦ πάτερ, καὶ

vnus viribus nostris hactenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, qd̃ aduersus Deum sibi esset præliandum. PHI. Quos tu igitur tanto conatu dignos, vsque vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadũ insuper sustinere armaturam, equitatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Thracib. Illyricis, Pœonibusue manũ conserere, operosum profecto atque arduum id fuisset inprimis. Cæterum Medos, Persas & Chaldæos delicatos ac plurimo auro cõspicuos, non satis compertum habeo, quonam modo ante te, duce Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, fœde in fugam actos antequam ad manus ventum fuisset. AL. At vero Scythę pater,

ter, & Indici elephantes res sunt non vsque adeo abiectæ & contemptibiles. Et tamen neque cōcitatis inter ipsos intestinis odiis, neque per proditionem mihi venūdari passus sum victoriā Sed neque deieraui vnquam, aut per nugas a pollicito recessi, fidemq; solui victoriæ gratia. Adde, quod & Græcos alios sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos autem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHI. Noui hæc omnia ex Clito, quē tu inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis conferre auderet, traiecto per corp⁹ telo, tum iugularas. Tu vero & Macedonicā chlamydem abiiciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (vt aiunt) & tiaram rectam. Vt ne interim commemorē, quod a Macedonibus, viris vtique liberis, adorari debere te, in animū duxeris. Et qui, quod maxime omnium erat ridiculum, hominum abs te victo-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες. οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν. οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ θορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν ὥς φασι μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμου

μου τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ηφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ. τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκαις πρῶτον καθαλάσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; Φιλ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὦ Αλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἧκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἶτα ποτὲ τρωθείης, καὶ βλέπειν

ctorum mores imitatus es. Tẽpero mihi, ne me moreri alia, quæ turpiter admiseris in leonum claustra inclusis doctis viris, & ineptiis talibus peractis. Quodq; Ephæstionem plus quam esset satis, amaris. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, in Darii vxore videlicet, forma præstante, quia ab illius cõplexu abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, ne vim paterentur, curam susceperis. Regium certe id opus extitit, quod tum factitasse te accepimus. ALEX. Quõ autem tibi non probatur pater, qd in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculũ con iecerim, atque acceptis plurimis vulneribus, muros primus omniũ transilierim? PH. Nõ probo, Alexander. Neque id, quia pulchrũ esse negẽ, vulnerari quandoque imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam, sed quia ex re tua isthac erat minime. Siquidem pro deo habitus, quos, oro, risus præ

bebas ſpectatoribus quã do poſt acceptũ vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, mœrẽs ac eiulans ſanguine fluitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præſtigiator quiſpiam, & vanus propheta, reus mendacii palam tum arguebatur. Non enim video qualiter riſum contineat, qui Iouis filium viderit animũ deiicere, & in deſperatione rerum efflagitare medicorũ auxilia, Denique quum tãdem iam mortem obieris, quẽ credas obſecro, qui confictam illam adoptionem qua Iouis dictus es filius, non carpat maledictis? Potiſſimum vbi dei iſtius cadauer porrectum iacere, turgidum ſane, & iuxta aliorum corporum morem contractu ſuo omnia labefactans, aſpexerit. Cæterum quod ais Alexander, tibi fuiſſe conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multũ tibi gloriæ ex bene etiã ac ſtrenue geſtis eripuit Nam quanquam inſigniter multa, tamen diis

πειέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεύμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ πᾶσι τραύμασι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς μὲν λειποψυχοῦντα, δεόμενον δὲ ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τῶν προσποίησιν ἐκείνων ὑπηρετουμένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐπτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε. τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθουμένων. πᾶν γὰρ ἐοικὸς ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνε-

γίνεσθαι δοκοῦσιν. Αλέξανδ. οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ηρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Αορνον ἐκείνων οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Αμμωνος λέγεις, ὃς Ηρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ σωφρὼν ἤδη γενήσῃ ὤν;

diis longe inferiora agere viſus, vacillare ob hoc iudicatus es, & tota ratione deficere. A. Haud quaquam de me iſthuc ſentiunt mortales. Sed cum Hercule me & Bacho conferunt, veluti æmulum, parique cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, a neutro etiam illorum armis ſubactum, ego facile cepi. PHIL. Etiamdum videris iſta vt Hammonis filius dicere? quādo nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, ſed nec erubeſcere noſti Alexander, ſolitamue dediſcere arrogantiam, teipſum deinde noſcere, vel iam tandem ſapere, etiamſi ſerius, vbi fato occubueris.

Αχιλλέως καὶ Αντιλόχου.

Οἷα πρὸς τὸν Οδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἠνεσώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν,

Antilochi & Achillis.

Quænam ſunt illa Achilles, quæ tu Vlyſſi iã primum commemorando in mortem executus es, vt minime generoſa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vſus es præceptoribus

parum digna. Audiui.n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun⁹ obiẽs, inopi cui nec vict⁹ suppetat, loces operam, quã vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroũ numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionẽ, fœdũ sane atque pudendũ inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quõ ista conueniant. Nã dum in Pythio regnare tibi ad senectã vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quã potiri regna. Ac. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earũ periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriolam

ὢν, ζητεῖν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτά μὲν οὖν ἀγῶνῖ τινα φεύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐγκλῶ λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τ' φιλοκινδυνώτατον ἡρώων ἁπάντων, τἀπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αὐτχμία, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ περαγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὡς ἔξιν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Αχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ὧν ἀγνοῶν, τὸ δίκαιον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νυνὶ δὲ σωίφρων ἤδη, ὡς ἐκεί-

νη μὲ

γη μὴν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ἐφωδίασουσι. μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὁμοίως, ἢ μὴ κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θνητεύω ζῶν. Αντίλο. ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ, ἐμοὶ οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ

lam hanc infelicem proponebam vitæ. Atqui sero iam tandem intelligo quam egerim prudēter. Apud viuos enim reperies forte, qui res bene gestas celebrent literarum monumentis, sed hic apud manes non video q̃ frugiferum opus effecerim, vbi vnus est honos omniū. Sed neque vires iã assunt corporis. Anti. aut forma, intercidērūt omnia, pari rerum statu visuntur omnia, nullum sapientiæ, aut alterius rei discrimen est. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini græcorum venerandus, prorsus omniū de mortuis existimatio est, siue boni fuerint siue improbi. Hæc sunt quæ mẹ angũt & miserè sollicitant, & ob quę doleo, quod non potius loco operas & viuo. ACH. quid agat quispiam? quando sic natura comparatum est, vt omnes prorsum cogantur semel vitã relinquere, quæ lex cum in vniuersum iã obtinuit, nec abrogari vllo modo que

ar-

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aſpice nos, quotquot penes te ſumus, denique & Vlyſſes quoque poſt puſillum adueniet. Vnde ſolatium tibi merito afferet ſocietas, id quod & aliis in rebus plerumque vſu venire ſolet. Non enim ſolus videris in hæc mala cõiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios pleroſque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidẽ (ni fallor) haudquaquam in vitã videntur redituri, ſi quis eos ad inopes & victu indigos mittat, vt illis pro mercede ſeruiant. ACH. Sociorũ hæc quidem admonitio eſt, verum haud ſcio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autẽ & veſtrũ vnumquenque ita affici, etiamſi non palam confiteamini, nequiores ſane in eo, quod tacite huiuſcemodi per quietem tole ratis. ANT. Non equidem Achilles, ſed longe tibi præſtamus quippe q̃ intelligimus quã ſit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμασοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; ΑΧΙΛΛΕΥΣ. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς πρὸ τοῦ βίου ἀνίᾳ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, τούτῳ χείρους ἐσὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ,

τοι-

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογένους καὶ Ἡρακλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενοῦν ἄλλος μὰ τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς, ὡς θεῷ. Ἡρακλῆς. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς συνεσὶ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογένης. πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι; τεθνάναι δὲ πῶ ἡμίσει; Ἡρακλῆς. ναί. οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ. Διογ. μανθάνω. ἀνταυδᾷόν σε πῶ

Πλοῦ

tile, de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, quæ accidunt, datū nobis est, ne tibi affectu isto similes ipsi quoque, ridiculi omnibus merito videamus.

Diogenis & Herculis.

Nunqd Hercules hic est? Haud quisquam me hercule alius, arcus, clava, pellis leonina, magnitudo ipsa, totusdeniq; Hercules est. Igitur e vita decessit, qui Iouis erat filius? Dic quæso o victorioſe mortuus nes? Ego enim cum terræ supereſſem, tibi haud secus quã deo sacrificaui. HER. Recte quippe sacrificasti. Hercules enim ipse in cœlo vna cũ diis immortalibus consistit, Hebem apud se habens cruribus formosissimam Ego vero q te alloquor, sua sum vmbra. DIOG. Quidnam dicis amabo? vmbra ipsius dei? Fieri enim potest, altera eũ dem ex parte deum esse, altera vita decessisse? H.

Vti-

Vtique Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. DI. Intelligo rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. HER. Sic res se habet. DIO. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquã illum esse non nouit, sed admisit tanquam supposititiũ Herculem. HE. Quoniam ille ipse esse videor. DIO. Vera autumas, nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igitur ne cõtra sit vt tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. HER. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimũ qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. DIO. Cur autem pe cætero te timeã, quũ semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille viuebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ηβὴν ἐπὶ τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἴδωλον ὢν; ἢ εἷς μὲν ἦτε περὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀ-

δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; Ηρα. ἐχρῆν μὲν μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα. ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον. ὁπόσον μὲν Αμφιτρύωνος ἐν τῷ Ηρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν. ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω. δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Αλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Αμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. Ηρακλ. οὐκ ὦ μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Διογ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ηρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἢ ἄνθρωπος

vnus quidem eratis in vita: posteaquam autem e vita decessistis separati, ille quidem ad deos immortales aduolauit, tu vero vmbra, vt dignum videtur, ad inferos aduenisti? HER. Etsi fas equidem foret, nequaquā respondere viro sophistice percunctanti. attamē aures quoq; ad hos porrigas. Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat idipsum morte affectum est, quod nempe ego sum (vt dixi) totū, quod autem ex Ioue erat, cum diis immortalibus conuersatur. DI. Perspicue nūc intelligo, autumas enim eadem vice Alcmenam duos peperisse Hercules, vnū quidem ex Amphitryone, alterum vero ex summo Ioue, ex quo factum est, vt gemini vnius matris vtero lateretis. HERC. Nequaquam o insane, idē profecto ipsi eramus ambo. DIO. Neque adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercules in vnum esse compositos, nisi quis diceret, vos tanquam Hippocentau-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. HER. An nõ & homines eo dẽ pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde qd̃ prohibet animum quidem ipsum ex sumo Ioue natũ, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? DI. Vtique elegãter hæc disseruisses, o optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. HERC. Quonam modo triplicem? DIO. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oeta, iam in puluerẽ versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertiũ corpori esse intelligas patrem. HE. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? DIOG. Diogenis Sinopei imágo, ipse autem, per Iouem, minime cum diis immortalibus, sed cum mortuorum optimis

πος καὶ θεός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστί, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἐκ Διὸς, τὸν δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τρίπλοῦν ἤδη ποιήσαι τὸν Ηρακλέα. Ηρα. πῶς τρίπλοῦν. Διο. ὧδέπως. εἷς μὲν γάρ τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὑπονόησις τῷ σώματι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Διο. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

τίσοις νεκρῶν σωὲιμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuerſor, Homerū atq; huiuſcemodi fabulas deridens.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

Menippi & Tantali.

Τί κλάεις ὦ Ταύταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ὅτι ζῇ λίμνη ἐσώς; Ταν. ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῦ δίψους. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὡς μὴ ὑπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Ταν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὑπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπιδὰν προσιόντα αἴσθηταί με. ὦ δέσποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ προσενέγκω πῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥεῖ, οὐκ οἶδ' ὅπως οὐθὶς ἀπολείπει ξηρὰν πλὴ χεῖρά μου. Μεν. τεράστιόν τι πάσχεις ὦ Ταύταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ

Quid eiulas o Tãtale, aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TANTA. Quoniam ſiti enecor Menipe· MEN. Vſqueadeo piger es atque iners, vt nõ vel pronus iucumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? TANTA. Nihil profecero ſi procũbam, refugit enim aqua ſimulatque me propius admoueri ſenſerit, quod ſi quando hauſero, oriq; coner applicare, prius effluxit, quam ſumma rĩ gem labia. Atqúe inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridã relinquit. MEN. Prodigioſum quiddam de te narras Tantale, verum dic mihi iſthuc ipſum, quorſum opus eſt bibere quum corpore careas, nã illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterum

tu quum ſis animus, qui nam poſthac aut ſitire queas aut bibere. TAN. Atq; hoc ipſum ſupplicii genus eſt, vt anima perinde quaſi corpus ſit, ita ſitiat. MEN. Age, hoc ita habere credam⁹, quã doquidem affirmas te ſi ti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, ſi quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitire, quũ nihil ſit opus. MEN. Deſipis Tantale, & vti verum tibi fatear, nõ alio potu videris egere quam veratro mero, nam diuerſum quiddã pateris, iis quos canes rabioſi momorderint, vt qui nõ aquam quemadmodum ille ſed ſitim horreas. T. Ne veratrum quidem recuſarim bibere Menippe ſi licéat modo. M. Bono es animo Tantale, certũ habens nunquam fore, vt vel tu, vel reliquorũ mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδωδάτο. σὺ δὲ ἡ ψυχή, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; Ταν. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῶ μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν. Μέν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πεισόμεθα, ἐπεὶ φὴς τοῦ διψῆν κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δείδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐκ ὀρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδου, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταν. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. Μέν. λῆρεῖς ὦ Ταντάλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἑλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸν δίψαν πεφοβημένος. Ταν. οὐδὲ τὸν ἑλλέβορον ὦ Μένιππε ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Ταντάλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πώ-

πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ. καί τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

manium quispiam bibat Nec .n. fieri potest, quā quam non omnibus quē admodū tibi, pœna adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectāte.

Μενίππου καὶ Ερμοῦ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. Ερμ. οὐ σχολὴ μὲν ὦ Μένιππε. πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Υάκινθός τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Αχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ελένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας, καταφρονεῖν. Μέν. ὅμως τὴν Ελένην μοι δεῖξον. οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

Nenippi & Mercurij.

At vbinam formosi illi sunt, ac formosæ Mercuri? ducito me docetoque, vt pote recens huc profectum hospitem. M. Haud mihi licet per ocium Menippe, quin tu ist huc ipse e loco dextrorsum oculos deflecte. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda, breuiter quicquid est veterum formarū. M. Equidem præter ossa nihil video, caluariasque carnibus renudatas, inter quę omnia nihil sit omnino discriminis. Me. Atqui hæc sunt quæ poetæ cuncti mirātur ac celebrāt, ossa scilicet quæ tu videris contemnere. M. At Helenam saltem mihi commonstra, nam ipse quidem haud queam dignos-

noſcere. M E. Hæc videlicet caluaria, Helena eſt. M E. Et huius ſcilicet oſſis gratia, mille naues ex vniuerſa Græcia acto delectu, ſunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorū multitudo conflixit, tot vrbes ſunt euerſæ? M E. Cæterum Menippe non vidiſti mulierem hanc viuam, quod ſi vidiſſes, forſan diceres tu quoq; vitio dandum non eſſe, protali muliere diu tolerare labores. Alioqui ſi quis flores etiã arefactos marcidoſque contempletur, poſteaquã coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidē donec florent coloremque obtinent, ſunt ſpecioſiſſimi. M E N. Proinde illud iam demiror Mercuri, ſi Græci non intellexerunt ſeſe pro re vſque adeo momentanea, quæque tam facile emarceſceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecū philoſophari, quare delecto loco vbicunq; velis, proſterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ ſunt traducēdæ vmbræ.

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ελένη ἐστίν. Μέν. εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ελλήνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναῖκα. ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι, τοίῃ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολιὸν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δήλονότι αὐτῷ δόξει. ὅτε μὲν τοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. Μέ. οὐκ οἶδ' τοῦτο ὦ Ερμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ σιωπῆσαν οἱ Αχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε ὅπῃ ἐξάμβυος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Aea-

Αἰα-

Αἰακῦ, Πρωτεσιλάου, Μενελάου, ϗ Πάριδος. Αἰ.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ελένην προπετῶς; Πρ. ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν δὲ τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. αὐτίως τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὃς πὶς ὑμᾶς ἀντὶ τοιαύτης γυναικὸς ὅλην Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ λέγεις. ἐκείνην μοι αὐτιατέον. Μεν. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα περὶ πάντα τὰ δίκαια ἥρπασας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ελλήνων τε ϗ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθῆ, τοσούτοις θανάτοις αἴτιος γεγονώς. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν ὦ δύστηνε, οὐκ ἀφήσω πολὺ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. ἄδικα ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαε. ϗ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι. ἐρωτικὸς γὰρ ϗ αὐτός εἰμι, ϗ τῇ

Aeaci, Proteſilai, Menelai, ac Paridis.

Quamobrem, Proteſilae in Helenā irruens, ſtrangulas illam? PRO. Quia huius cauſa Aeace, imperfecta quidem domo relicta, & vidua vxore quam nuper duxi, reddita, mortuus ſum. AEA. Accuſa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali coniuge recuperanda, contra Troiā duxit. MEN. Nequaquam me, ſed multo iuſtius Paridem, qui hoſpiti mihi, vxorem contra omne ius eripuit. Hic enim non modo abs te, verum ab omnibus tum Græcis tū Barbaris merito ſtrangulari debebat, vt qui tam multis, mortis cauſa extiterit. PROT. Melius hoc. Proinde male nomī nate Pari, nunquam te dimittam e manib. PA. Iniuriam adeonum facis Proteſilae, idque eo magis, quod eandem tecum artem exerceo. Nam & amori etiā deditus ipſe ſum, & ab eodē deo quaſi vinctus teneor. Noſti

autẽ quod quædam ſunt quæ inuitis nobis gerun tur, & neſcio quis deus nos ducit, quocunque ipſi placet, atq; impoſſibile eſt, illi repugnare. Pro. Rectè dicis. Vtinam igitur Cupidinem ipſum hic comprehendere mihi liceat. Ae. At ego etiam pro Cupidine tibi reſpõdebo, quæ iſta videntur. Sic enim ille dicet, Seſe quidem Pari diſuiſſe fortaſſis cauſam amandi, ſed mortis cauſam tibi fuiſſe neminem alium, quam teipſum, Proteſi. qui clam vxore nuper ducta, poſtquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut deſperatus ante reliquos omnes in littus exiluiſti, gloriæ nimirũ cupidus, propter quã & primus, in egreſſu nauiũ occiſus fuiſti. P. Proinde & ego pro me ipſo, tibi, Aeace, reſpondebo, multo iuſtipra, quam tu. Neque enim ego mihi horũ cauſa fui, ſed fatũ, & quod jã inde ab initio ita prædeſtinatũ fuerat. A. Proboe, qd ergo iſtos accuſas?

Me-

πρὸς αὐτὸν θεῶν κατέχημαι. οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Προ. εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρωτα πρὸς Πάριδι ἴσως γεγονέναι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι, οὐδένα ἄλλον ὦ Προτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι τῇ Τροάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθείς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. οὐκοῦν κἀγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι ὦ Αἰακὲ ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἀποκεκλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακὲ, φράσαι μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αἰ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μανθάνει. οὗτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐτιών. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς παλαιοὺς δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπιφανεστάτους αὐτῶν. Αἰ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Μένιππος. βαβαὶ Ὁμηρε, οἷά σοι τῶν ἐπῶν τὰ κεφάλαια κεῖται, ἄγνωστα, καὶ

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, o Aeace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. A E. Haud facile, Menippe, omnia. Verum quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe: Hic quidem, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hūc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cū ingressus es. M E. Noui hæc, & præterea te quoque, quod hic in vestibulo sedes, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines vero priscos, quæso, ostende & maxime eos, q̄ inter cæteros nobiliores fuere. A E A. Hic quidē Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursū hic Idomeneus, qui propius assidet, post hunc Vlysses, deinceps Aiax & Diomedes, & cæteri græcorum præstātissimi. M E N. Papæ Homere, vt ibi Rapsodiarū tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia

atque obscura, cinis ac puluis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nã est? A E. Cyrus est. Ille autẽ Crœsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autẽ Midas, & deinceps ille Xerxes. M E. Et te, o sceleste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traiicere affectantẽ? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquã. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cũ sit. M. At certe tamẽ amplexabor illum, vt pote semiuirum ac mulierosum plane. A E A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M E N. Per Iouem etiam. A E A. Primus en hic tibi Pythagoras est. M E N. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. P Y T. Ita sane, & tu vtiq; M. M E N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἶτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ελλὰς ἔφριττε, ζευγνύντα μὲν τὸν Ελλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἐρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νὴ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Απολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. Πυθ. νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε. Μέν.

Μεν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; Πυθ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πῆρα ἔχει. Μένιπ. κυάμους ὦγαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἤμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Εξηκεστίδου. καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ

MEN. Quid? an nõ amplius aureũ istud femur habes? PYTHA. Non, sed age cedo, si quid mãducabile tibi habet pera ista. M. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modo. Nã hic apud manes alia dogmata atque instituta didici, nempe quod nihil hic inter se similes sunt, fabæ & patrantium testiculi. A. Porro hic Solon est, filius Execestidis. præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & cæteri illi, septèm autẽ omnes sunt, vt vides. ME. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi suf feruefactus, quisnã est? AE. Empedocles, ME. semicoctus ab Aetna mõte huc profectus. M. O æripes optime, quid obsecro acciderat tibi, cur teipsum in crateres Aetnæ iniiceres? EM. Insania quædam, Menippe. ME. Non per louẽ, sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerũt, vna cum ipſis crepidis, cum dignus minime eſſes. Verũtamẽ nihil tibi commentum iſtud protuit, deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeace, vbi locorum tandem eſt? A. Cum Neſtore ac Palamede ille plerunque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſi cubi locorum hic foret. AE. Vides ne caluum illum? MEN. At omnes hic calui ſunt, quare omnium æqs notatio hæc fuerit. AE. Simum iſtũ dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt. Nam & ſimi omnes ſunt. SOCRA. Mene quæris Menippe? MEN. Teipſum SOCRA. Quo pacto res Athenis ſe habent? ME. Multi iuuiorum philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certe ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, meri philoſophi videntur, admodũ multi. Cæterum autem vidiſti opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Pla

καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπολωλέκασιν αὐτοῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρά ὄζι. Αἰα. μετὰ Νέσορος, καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λήρει τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτ', εἴπου ἐνθάδε ὄζίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; Μέ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἴ τις ἰδάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

τω

τῶν αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυραννους θεραπεύειν ἐπιστάμενος. Σωκ. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα πάντες οὕτω σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγονέναι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἐνταῦθα μέτει τὼ σεαυτοῦ τέχνω, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅπου γε Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτούς. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων

to ipse, alter quidem olens vnguenta, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. Soc. At de me quid sentiunt? M. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res vtique pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum existimant, atq; omnia cognouisse hæc (decetenim opinor, verum hic dicere) cũ nihil scires. So. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam, cãrem esse putabant. Me. Sed quinam isti sunt circa te? So. Charmides, Menippe, & Phædrus & Cliniæ filius ille. M. Euge, Socrates quoniã & hic artem tuam exerces, neq; formosos istos negligis. So. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, ageré? Sed huc propius nobiscum recũbe, si videtur. MENIP. Non, per Iouem. Ad Crœsum enim & Sardanapalum redeo, prope illos habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca habitur⁹ ibi esse, quæ rideam, quando ploran-

tes

tes illos audiam. AEA. Et ego quoque iã abeo, ne quis mortuorum clã nobis ſubducat ſeſe. Pleraque autẽ alia videbis Menippe, quando iterũ conueniemus. ME. Abeas licet, nam & hæc Aeace, vidiſſe ſufficit.

τῶν ἀκούων. Αἰα. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει ὦ Μένιππε. Μεν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Menippi & Cerberi.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

Heus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipſe ſim canis, dic mihi per Stygiã paludem, quõ ſe habebat Socrates, cum huc accederet? Veriſimile é autem te, deus cum ſis, non latrare modo, verũ etiam humano more loqui, ſi quando velis. C. Quum procul adhuc abeſſet Menippe, viſus eſt conſtanti atque interrito adire vultu, perinde quaſi mortem nihil omnino formidaret, tanquã hoc ipſum vellet iis, qui procul a ſpecus ingreſſu ſtabant, oſtendere. verũ ſimulatque deſpexit in hiatum viditque profundum atque atrum antri receſ-

Ω Κέρβερε, συγγυὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, ὅιος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότ' ἐθέλοις. Κέρ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρβερ. οὐκ. ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται εἰ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι. τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μή δ' ὠθού-

recessum, simulque ego cunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque vere mortem contemnebat? CER. Haud vere, cæterum vbi vidit id esse necesse, audaciam quandã præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volẽti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere possim dicere, ad fauces vsque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cũ sunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterum ego quonam animo tibi visus sum subiisse specũ? CER. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, vt tuo dignũ erat genere, & prior te Diogenes, propterea qd̃ neutiquam adacti subieritis,

ritis, aut intrusi, verum tum vltronei, tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

θούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἰμώζειν περαγγείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Menippi.

Redde naulum sceleste. MEN. Vociferare, si quidem isthuc tibi voluptati est Charon. C. Redde, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui nō habeat. CHA. An est q̄spiam, qui ne obulū quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiā præterea, equidē ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui præfocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuā caput. CHA. Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, vt qui me tibi tradiderit. MER. Belle mecū agatur per Iouem, siquidē futurum est, vt etiam de functorum nomine persoluam. CHA. Haud omit-

Χάρωνος καὶ Μενίππου. Χάρων.

Απόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμία. Μέν. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρον. Χάρ. Ἀπόδος φημὶ ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Μέν. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν πλούτωνα ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῶς. Μέν. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ. μάτην οὖν ἔστη πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμ. νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ἀποστήσο-

ςήσομαί σου. Μέν. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε. πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λαβοις; Χάρ. σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; Μέν. ᾔδειν μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; Μέν. οὐ προῖκα ὦ βέλτιςε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Μέν. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χάρ. δεῖξον τι ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέν. θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Εκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ερμῆ τὴν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὴν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν

mittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, vt facis, nauim trahere, quanquã quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nescie bas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? CHA. Solus ergo gloria beris te gratis fuisse trãsuectum? MEN. Haud gratis o præclare, siquidem & sentinã exhausi, & remum arripui, & vectorum omniũ vnus non eiulaui. CHA. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursum in vitam reuehe. CHA. Belle dicis, nimirum vt verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciã. MEN. Ergo molestus ne sis. C. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinum si velis, & Hecatæ cœnã. CHA. Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores omnes irridens,

ac

ac dicteriis inceſſens, vnuſque cantillans, illis plorantibus. MERCV. An ignoras Charon quẽ virũ tranſuexeris, plane liberum, cuiq; nihil omnino curæ ſit. Hic eſt M. CHA. Atqui ſi vnquam poſthac te recepero. M. Si receperis o præclare, ne poſſis quidem iterum recipere.

βατῶν ἁπάντων καλαγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σε λάβω ποτέ; Μέν. αὖ λάβοις ὦ βέλτιστε δὶς ὃ οὐκ ἂν λάβοις.

Proteſilai & Plutonis.

O Domine, o rex, o noſter Iupiter & tu Cereris filia, ne deſpicite preces amatorias. P. Tu vero quid precaris a nobis, aut quis deniq; es? PRO. Equidem Proteſilaus ſum, filius Iphicli, patria Philacenſis, qui cum reliquis Græcis in expeditione ad Troiam profectus, ac primus omnium contra Ilium pugnando, occiſus ſum. Precor autem vt dimiſſus hinc, modicum temporis, in vitã redire denuo permittar. PLV. Hunc amorem, Proteſilae, omnes mortui amant, ſed nullus tamen ipſorũ potitur

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ὦ δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ πάτερ Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. Πλου. σὺ δὲ τίνος δέει παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; Πρωτ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου φιλάκιος, στρατιώτης τῆς Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῆς ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἀναβιῶναι πάλιν. Πλου. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτῆς τύχῃ.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν Αϊδωνεῦ ἐρῶ ἔγωγε. τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχόμην ἀποπλέων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπεκναίει με ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπιες ὦ Πρωτεσίλαε τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὦ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλου. οὐκοῦν ἐφείμενον. ἀφίξεται γάρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. Πρω. ἀλλ' οὐ φέρω τὼ διατριβὼ ὦ Πλούτων. ἡδέως δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔχει. Πλού. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρωτ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν πρὸς ὑμᾶς. ὥστε αὖθ' ἑνὸς δύο

titur eo. Pro. At non vitam, o Pluto, tantopere amo, verum equidem vxorem, quam nuper ductam, domi reliqui, atq; in bellũ nauigando profectus sum. Deinde infœlix in egressu nauium, ab Hectore occisus sum. Amor itaq; iste vxoris, non mediocriter me, o Domine, enecat, voloq; si vel paululum ab ipsa cõspectus fuero, rursum huc descendere. Plvt. Non bibisti, Protesilae, aquam Letheam? Protes. Bibi equidem, sed hæc res præualuit pondere. Plv. Igitur expecta, adueniet enim & illa quandoque, neq; nũc opus quicquam erit, iterum ascendere te. P. Sed moram hanc ferre nequeo. Amasti autem tu quoque aliquando, ac nosti, qualis res, Amor sit. P. Et quid adeo iuuabit te vnum diem reuiuiscere? deinde autẽ paulo post eadem hæc lugere? Pro. Spero me etiã illam adducturum esse, vt huc ad vos sequatur me, quare pro vno mortuo paulo post duos reci

pies. P. Haud fas eſt illa fieri, neque etiam ſimile vnquam factū eſt. PRO. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipſam hanc cauſam Euridicen vxorē reddidiſtis, & cognatam meā Alceſtin, emiſiſtis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum iſta nuda atque deformi caluaria, formoſæ illi ſponſæ tuæ in conſpectum venire? Quo pacto autē illa etiam aſpiciat te? quæ ne dignoſcere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, fat ſcio atq; aufugiet, tuque fruſtra tantū irer exantlaueris. PROSER. Proinde mihi, ita illi quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt poſtquam ad lucem peruenerit Proteſilaus, cōtactū virga, mox in adoleſcentem formoſum cōuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex ſponſæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proſerpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad ſuperos, Mercuri, ſponſum facito. Tu vero

δύο νεκροὺς λάβῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις γοῦν ταῦτα οὐδὲ ἐγένετο πώποτε. Περ. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτων. Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδωτε, καὶ τὴν ὁμωγλῶ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὄν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσόψεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ οὐ σφόδρα, καὶ φεύξεταί σε. καὶ μάτην ἔτι τοσαύτην ὁδὸν ἀνήλαθες. Περ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ἑρμῆν κέλευστον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ἑάβδῳ, νεανίαν αὖθις καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐπὶ τοῦ πάσου. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μέμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

vero memineris, non amplius quam vnum diem tibi permissum esse.

Διογένους καὶ Μαυσώλου.

Diogenis & Mausoli.

Ω Κὰρ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις κραταιός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα πάμμεγεθες ἔχω ὑπεῖμενον, θαῦμα οὐκ ἄλλης νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ τὴν σύμπασαν τις ἂν ἔφη.

Ohe tu Car, quare tãdem insolens es, tibique places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnib. anteponare? MA. Primum regni nomine o tu Sinopensis, quippe qui Cariæ imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoque gentib. aliquot, tum autem & insulas nõnullas subegerim, Miletum vsque peruenerim, plerisque Ioniæ partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in reb. præualidus. Postremo, qđ est omniũ maximũ, in Halicarnasso monumẽtũ erectum habeo, singulari magnitudine, quantũ videlicet defunctorũ aliꝰ nemo possidet, neqꝫ pari etiã pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo e saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAV. Per Iouē ob hæc inquā. DIO. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrē tua caluaria meæ sit anteferenda, si quidem vtraque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habeant, verum quid hinc cōmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογένης. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδήμημα αὐτοῖς ἐστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. Μαύ. ἀὐόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα. ἢ ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, ἢ Διογένης. Διογ. οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ ὀιμώξεται, μεμνημένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνάσσῳ ἑρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὑτοῦ κατέλειπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὠφελότερον ὧν Καρῶν ἀνδραποδέστατε τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χορίῳ κατεσκευασμένον.

plus oneris, atque nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus ac laborans. MAV. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita flo rere conſueuit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atque ille quidē de ſuo illo monumēto, qđ eſt in Halicarnaſſo, memorabit, ab vxore Artemiſia atque ſorore parato, contrà Diogenes ne id quidem ſuo de corpore nouit, nunquid habeat ſepulchrum. Neq; n. illi res ea curæ eſt, vtrū apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famamque reliquit, vt quī vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectiſſime, cel ſiorē, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου. Νιρεύς.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

Ἰδοὺ

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter noſtrum ſit formoſior. Dic Menippe, an nõ tibi videor forma præſtãtior? MEN. Imo quinã ſitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, ſcitu eſt opus. NI. Nireus ac Theiſites. M. Vter Nireus vter Therſites, nondũ enim vel hoc ſatis liquet. THE. Iam vnum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formoſiſſimum appellans, quin ego faſtigiato vertice, rarisq3 & impexis capillis, nihilo te inferiorvſus ſum arbitror. Iam vero tempus eſt, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formoſiorem æſtimes. NI. Mirum me Aglaia Charopeque prognatũ, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Grais Priameia ad Pergama veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti, quippe qui reliquis quidem oſſibus aliis appareas aſ-

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος αὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μεν. τίνες δέ γέ ἐσε, πρότερον οἶμαι. χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νιτεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν. πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος αὖ ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσίτης. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἠλίκον σε Ομηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφαίνῳ τῷ δικασῇ. ὥρα δέ σοι ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤγῃ. Νιρ. ἐμέ γε τὸν Αγλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ιλιον ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύ-

ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔβρυπτον τὸ σόν. ἁλαπαδνὸν γάρ. αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρώδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὴν ἔρου Ὁμήρου ὁποῖος ἦν, ὁπότε στρατεύων τοῖς Ἀχαιοῖς. Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ γνῶ ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. Νιρ. οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι ὦ Μένιππε; Μεν. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος, ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερσ. ἐμοὶ μὴν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

assimilis, porro caluaria hoc vno insigni a Thersite caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidē istuc habes effœminatū ac neutiq; viro decorum N. Attamen Homerum percōtare, qua specie tū fuerim, cum inter Græcorum copias militarē. MEN. Tu quidē somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia, cæterū illa norūt, qui id temporis viuebāt. N. Quid igitur tandē? an non ego formosior Menippe? M. Neque tu neq; quisq; alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos æqualitas ē, paresque sunt omnes. T. Mihi qdē vel hoc sat est.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

Ἠκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσεις ἀποθανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. Μεν. τίς δέ σε ἔρως

Menippi & Chironis.

Equidē inaudiui Chiron, te deus cum esses, tamē optasse mortē. C. Vera ista audisti o Menippe, planeque mortuus sum, sicuti vides, cū mihi licuerit imortalē esse. M. At quænam te mor-

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dicā apud te, virum neutiquam ſtultum atq; imperitū. Iam mihi deſierat eſſe iucundū īmortalitate frui. M E. Quid? an in iucundū erat te viuere, lucemque tueri? C H. Erat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam ſimplex, ſed varium quiddā eſſe arbitror. Verum quū ego ſemper viuerem, atq; iiſdem perpetuo reb. vterer, ſole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerēt, reliqua item omnia, quę cunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices ſuccederent, ſatietas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas eſt ſita, ſi perpetuo fruaris iiſdem, ſed omnino in permutando poſita eſt. M E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, poſteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contuliſti? C H I. Haud ſuauiter Menippe ſi-

ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν ἀνιᾶσθαι τοῖς πολλοῖς ἀνθρώπων; Χειρων. ἐγὼ πρός σε οὐκ ἀπαίστον ὄντα. οὐκ ὤμην ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιππ. οὐχ ἡδὺ ὦ, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χειρ. οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρῳ θατέρῳ. ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταλαμβάνειν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. Μέν. εὖ λέγεις ὦ Χειρων. τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἧκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶν ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῶν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. Μέν. ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φής; Μένιπ. ὅτι εἰ τῷ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ ἐντεῦθεν ὅμοια ὄντα, προσκορῶς ὁμοίως ἂν ἔχοιτο, καὶ δεήσει μεταβολῆς γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι ἀδυνάτου. Χείρ. τί οὖν ἂν πάθοι τὶς ὦ Μένιππε; Μέν. ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, σωφρονοῦντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa quiddam hēt admodum populare. Nihil autem inter est, vtrum in luce quis agat, an in tenebris Præterea neq; sitiendum est nobis quemadmodū apud superos, neque esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. ME. Vide Chiron ne temetipse in voluas, neue eodem tibi recidat oratio. CH. Quā obrem isthuc ais? MEN. Nempe si illud tibi fastidio fuit, qd in vita semper iisdem similibusque rebus vtendum erat, cū hic itidem similia sint omnia, eundē ad modum parient fastidium. At de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō posse. CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, vt sapiens cum sis, quem admodū opinor, & vulgo prædicāt, præsētib. rebus cōtētus, boniq; cōsulas q adest, neq; quicquā in his ēsse putes, quod ferri non queat.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.

Διογένους, Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus, Antiſthenes & tu Cratetes, quare, cur non obſecro imus deambulatū, recta ad ingreſſum & fauces orci, vt ibi ſpectemus eos, qui deſcendunt, qui nam ſint, & quid quiſque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipſorum lachrymari, alios autem vt dimittantur, ſupplicare, quoſdam autem ægre deſcendere, & quan quam cerulcem vrgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & reſupinos obniti, nulla neceſſitate aut commodo ſuo. CRA. Ego vero etiam exponā vobis, quæ ipſe vidi in via, quando huc deſcendebam. DI. Exponas licet, Crates, videtis enim quædam omnino riſu dignu dicturus eſſe. CR. Tum alii multi nobiſcū deſcendebāt, tum vero inter ipſos maxime nobiles, Iſmenodorus ille diues, ex noſtris, &

Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου πειπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας ὁποῖ τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; Αν. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ὅπ᾽ τραχήλου ὠθουμένους τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ἐνίους αὐτερείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὦ Κράτης, ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ᾽ ἦσαν ἐπίσημοι, Ισμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἔσεσέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσῖν εἶχε. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελέλοιπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παντάπασι ἔρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, δισσοὺς, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἀσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο, καὶ ἀγανάκτα πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρακός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ὅτι

& Arſaces Medorũ præfectus, & Armenius Orœtes Iſmenodorus igitur (occiſus enim fuerat a latronibus circa Cithęronem, quando Eleuſinem, vt arbitror, proficiſcebatur) & gemebat & vulnᵉ in manib. præ ſe ferebat, liberos ſuos paruos, quos reliquerat itẽtidem vocando, ſibique ipſi ob audaciam ſuccenſendo. qui cum Cithęronẽ tranſiſſet, ac illa loca circa Eleuteras deſerta, ac bellis vaſtata peragraſſet, non amplius quã duos ſeruos ſecum adduxiſſet, idqȝ etiã cũ phialas quinque aureas, & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem (ſenior enim iam erat, & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhoneſta aut contẽnenda) grauiter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque ſibi equum ſuum adduci. Nam & equus vna cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus transfoſſis a Thracenſi quodam ſcutato, in eo prælio, quod cum rege Cap-

Cappadocũ ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidẽ infesto cursu in hostem ferebatur, longe, vt quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastã excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illũ transuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transuerberaret? C. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentũ habens, Thrax autẽ vbi peltã obiecta, plagam excussisset, & iã cuspis ipsum præterueecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrinque adnates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

ὅπῃ πρὸς Ἀράξῃ πρὸς τ' Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθεὶς πλὴν σάρισαν, αὐτόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ἔξῃσα ὦ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῆχυ τινα κοντὸν προβεβλημένος. ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυχλήν. ὁρᾷς, οἷόν τι

τι ἐχθύετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀξίου ἵππους κατιέναι. ὁ δέ γε Ορεί-της ὁ ἰδιώτης, καὶ παγυ ἄπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάσχου-σι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆ-δοι πάντες, ἑωλὼ ἀπο-βῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὑπὲ τῶν ἀκανθῶν ὑπεραίνον-τες ἀκροποδητὶ, μόλις βα-δίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ κατα-βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίσασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ερμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐνόμι-σεν ἄγει πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αν. κἀ-γὼ δὲ ὅτε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλ-λοις, ἀλλ' ἀφεὶς ἐμοῦντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὑπὲ τὸ πορθμεῖον, προκα-τέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὑπηδείως πλεύσαιμι. πα-ρὰ τ'

nimirum quo pacto acci derit, cum non viri, ſed equi magis hoc opus fue rit. Veruntamen indi-gnabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, vole-batque eques deſcende-re. Oræctes autem, pri-uatus quiſpiam erat, at-que admodum debilis pe dibus, quippe qui neque ſtare humi, nedum ince-dere vllo modo poterat. Accidit autem hoc pror-ſum Medis omnibus, vt poſtquam ab equis de-ſcenderint, veluti qui ſu per ſpinas ingrediũtur, ſummis pedum digitis, vix atq; ægre incedant. Quamobrem, cum per ſeipſum humi detectus iaceret, neque vllo pror-ſum pacto reſurgere vel let, bonus ille Mercuri-us ſublatum in ſe homi-nem, ad cymbam vſque portauit, egovero ſequés ridebã. A N. Et ego por-ro quando huc deſcende bam, neq; admiſcui me-ipſum cæteris, ſed reli-ctis plorantibus illis, ad cymbã accurrendo, præ-occupaui mihi locũ, quo commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabā tur, alii autem nauſcabant, ego vero inter ipſos ſedens admodum oblectabar. Dio. Tu quidem Crates & tu Antiſthenes huiuſmodi ſortiti eſtis itineris comites. Mecum autem Blepſias ille fœnerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, ſimul deſcendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis ſeipſum iugularat. Blepſias vero fame miſer periiſſe dicebatur, & apparebat fame adhuc pallidus ſupra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea noram, interrogabā tamen quo pacto quiſque mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium, nō iniuſta vero, inquā, paſſus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipſe in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adoleſcē-

ti

ρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραίου, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατέβαινον. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐν φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἅθλιος ἐλέγετο ἀπεσπλακέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀληθέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὁντινα τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἀδικεῖσθαί τοι ἔπαθες ἔφην ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα, ἔχων σὺ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὤν, ὀκτωκαιδεκαέτῃ νεανίσκῳ

κῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρνὰν, ἔσεσθε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ ποτὲ ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ἐπὶ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὁπωσδήποτε, καὶ στεναγμῶν, ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, παλαὶ τὴν ἀνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσασθαι ὁ μάταιος νομίζων. παλαὶ ἐμοί γε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τό τε στενάντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαὶ, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων.

ti illi quatuor obulos ſcilicet ſuppeditabas. Tu vero Acarnan, (gemebat enim & ille, ac deuouebat Myrtium) quid amorem accuſas, inquam, & non potius te ipſum? qui boſtes quidem haud vnquam perhorrueris, ſed te vltro periculis offerẽdo, ante alios in prælium deſcẽderis. A puella vero vulgari illa quidẽ ac forte oblata, & lachrymis atque ſingultibus fictitiis, generoſus ipſe tu captus fueris. Nam Blepſias quidem ipſe ſeſe accuſat, ob nimiam ſtultitiam, quod pecuniam videlicet cuſtodierit hæredib. nulla neceſſitudine ſibi coniunctis, dum in perpetuum viuurũ eſſe vanus ipſe ſibi putat. Verum mihi quidem non vulgarem voluptatẽ præbuerunt tunc lamentantes illi. Sed iã circa fauces ſumus. Aſpicere nos illuc oportet, atque a lõge contemplari aduenientes. Papæ, multi certe, & varii, omnesq; lachrymantes, præter pullos iſtos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc aduenieris? Eccubi rex fuisti? MEN. Haudquaquam. DIO. Verum satrapes. M. Neque hoc. DI. Nū igitur diues fuisti, idcoque male te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? MEN. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & linea victum quæritans, vltra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. DIO. Et viuere cupiebas cum talis esses? MEN. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrēdum. DI O. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

ϖίων. ἀλλὰ καὶ οἱ ϖάνυ γηγηρακότες ὀδύρονῆ. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺ ἔχει ϖρὸς τὸν βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑϖέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀϖοθανών; τί ἀγαναγκλεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦϖου βασιλεὺς ἦσθα; ϖτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ σατράϖης; ϖτω. οὐδὲ τοῦτο. Διογ. ἆρα οὖν ἐϖλούτεις, εἶτα ἀνίᾳ σε τὸ ϖολλοῖς τρυφοῖς ἀϖολιϖόντα τεθνάναι; ϖτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. βίον δὲ ἄϖορον ἀϖὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑϖερβολὴν ϖτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ ϖροσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέϖων. Διογ. εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες; ϖτω. ναί. Ηδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς. καὶ τὸ τεθνάναι, δεινὸν καὶ φευκτέον. Διογ. ϖαραϖαίεις ὦ γέρον, καὶ μειρακιώδη ϖρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα, ϖλικιώτης ὢν τοῦ ϖορθμέως. τί οὖν

ουῶ ἂν τις λέγει περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἔχεων διώκειν τὸν θάνατον; ὡς τῷ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται, ὡς ἀποδρᾶσιν βουλεύοντας, ὀρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλουμένους.

quid iam de adoleſcentibus dicamus, quando etiam decrepiti iſti tanto pere viuere cupiũt? quos decebat ipſam mortem etiam conſectari, tanquã remedium quoddam eorum malorum, quæ ſecum fert ſenectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos ſuſpicetur tales eſſe, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Menippi & Thireſiæ.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενὰ, μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὲν τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρα ἐξ ἑνὸς μόνος ἀνὴρ καὶ γυνὴ, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναι-

An vero & cæcus ſis, Tireſia, nõ amplius cognitu facile eſt. Nobis .n. cũctis æq3 ſunt vacui oculi, ac ſolæ illorum ſedes relictæ: quod autem ad cætera attinet, nõ facile dixeris, qui Phineꝰ aut qui Lynceus fuerit. At vero, quod vates fueris, & quod vtrumque ſolus teipſum perhibueris? marem ac fœminã, auditis, aliquando poëtis, noui. Proinde, per deos, dic mihi vtram vitam expertus es ſuauiorem, vir ne quãdo fuiſti,

an cum fœmina? TIRE. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoque viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neq; in foro atq; iudiciis cõtẽdere. MEN. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixeris, cum mulierum genus deplorando cõmorat, quã miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerũt enim me versiculi isti Medeæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an uero sterilis, & absque semine uitã illã degisti? TIR. Quid hoc Menippe interrogas? M. N.hil acerbe, TIR. Verum responde, si tibi molestum non est. TI. Non fui sterilis quidem, sed neque peperi tamen. M. Sufficit hoc. Verũ enim & vultuam habuisses, scire uolebam. TIR. Habui scilicet. MEN. Successu

γυναικεῖος; Τει. ἀμείνων μὲν παρὰ πολὺ ὦ Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀπραγμονέστερος γὰρ, καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὦ Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, ἃ εἶπεν, οἰκτίζουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐν τῇ ὠδῖνων πόνον ὑφισαμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, μεμνησό γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτεκες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦσθα. ἢ στεῖρα, καὶ ἄγονος διετέλουσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τζε. τί τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρωτᾷς; Μέν. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. πολλοὶ ἀπόκεινται, εἴ σοι ξάδιον. Τειρ. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μίτραν εἶχες, ἐβουλόμην ἂν εἰδέναι. Τειρ. εἶχον

εἶχον δηλαδή. Μέν. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; Τειρ. οὐχ ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. Μέν. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν ὦ Τειρεσία τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν; εἴτε καὶ μὴ παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ οὖν οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς, ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; Μεν. ἦν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ

cessu autem temporis, vulua ne illa euanuit, & membrum muliebre obturatum est, mamillæq; iterum complanatę, deinde virile succreuit, & barbam produxisti, an vero repente ex muliere vir factus prodiisti? Ti. Non video quid sibi velit interrogatio hæc. Videris autem mihi pro dubio habere, factum ne hoc ita sit, an non. Me. Quid an non dubitare, Tiresia, de huiuscemodi rebus conuenit? sed perinde ac fatuum aliquē nō perpensis, fieri ne possint an non, protinus pro veris recipere? Tir. Tū igitur neque cætera credis hoc pacto contigisse, puta quum audieris, vt quædam ex mulieribus aues factæ sint, aut arbores, aut feræ, Philomela videlicet aut Daphne, aut Lycaonis istius filia. Men. Quod si quando & in illas incidero, tum quid ipsæ dicant, quoq; scibo. Tu vero, o optime, ecquid cum mulier esses, vaticinatus quoq; es tum, quemadmodum & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didici ſti eſſe? TIR. Vides? vt cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras, puta quo pacto & litem quandam Deorum diremi, & Iuno viſu me priuauit, Iupiter autem in ſolatium damni eius vaticinādi artem mihi dedit. M. Adhuc ne Tireſia, mendaciis iſtis caperis? Sed facis hoc more vátū. Cō ſuetum enim vobis hoc eſt, nihil iā ſani dicere.

καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; Τει. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν; καὶ ἡ μὲν Ἡρα ἐπήρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. Μέν. ἔτι ἔχει ὦ Τειρεσία τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τοῦ μάντεις τοῦτο ποιεῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dum furore correptus fuiſti, Aiax, teipſum interfeciſti, nos autem cunctos etiam membris, vt putabas, detruncatis, deformaſti, quid quæſo Vlyſſem accuſas? Ac paulo ante neq; aſpicere ipſum voluiſti, cum veniſſes huc vates cōſulturus, neque alioqui dignatus es virum cōmilitonem ac ſocium, ſed ſuperbe admodum ac grandi incedens greſſu, præteriiſti. A I. Merito A. Ille enim mihi furoris huius autor extitit, vt qui

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμὲ λίσας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦλθε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἕταῖρον. ἀλλ' ὑπερηφανῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. Αἰα. εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος

μόνος ἀντεξεταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Αγαμ. ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αἰα. ναὶ, τά γε τοιαῦτα, οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αγαμ. αἰτιῶ τοιγαροῦν ὦ γενναῖε τὴν Θέτιν, ἡ δέον σοὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτὰ. Αἰα. οὐκ ἀλλὰ τὸν Οδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. Αγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος

qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. A I. An vero dignum consebas te, qui absque aduersario, & absque puluere, vt dicitur, superares omnes? A. Quid ni? in tali vtiq; causa. Nã armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cũ fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos cæteri, qui multo quã ille præstantiores eratis, detrectatis certamen, & cessistis mihi arma. Iste autem Laertę filius, quẽ ego non semel in summo piculo seruaui, cum iam a Troianis prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A I. Accusa igitur o generose Thetim, quæ cum tibi debuisset armorũ successionẽ ac hæreditatẽ, vtpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A. Haud quaq̃, sed Vlyssem, vt qui solus sese mihi opposuerit. A. Ignoscendũ o Aiax est: si, homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudicibus. A 1. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Vlyssem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerua hoc impet.

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν, ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille a Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in lõgum extentus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autẽ boni ac probi abite quã celeriter in campũ Elysium, insulasq; beatorũ habitate, pro iis, quæ recte ac iuste ĩ vita fecistis So. Audi o Minos, num tibi iusta dicere videar. M 1. An ego denuo nũc audiã? an nõ cõuictus es Sostrate, qd' & mal⁹ fueris, & tã multos occideris? So, Conuictus quidem

Μίνως καὶ Σωστράτου.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. Σω. ἄκουσον ὦ Μίνως, εἴσοι δίκαια δόξω λέγειν. Μιν. νῦν ἀκούσω αὖθις. οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι

ὦ

ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκην. Σω. ὅμως ἀπόκριναί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἤδη. Σω. ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω. οὐκοῦν καὶ οἱ γεῖτονες ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. Σω. οὐκοῦν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, οὐ δυνάμενος αὐτιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικασῇ πεισθείς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου; Μιν. δῆλον ὡς τὸν δικασὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ

dem fui, ſed vide, num iuſte ob id ſupplicio afficiar. MIN. Atque admodum, ſi modo id iuſtum eſt, pro merito quenque ſuo pœnam depẽdere. S. Attamen reſponde mihi o Min. Breue enim quiddam interrogabo te. M. Dic, ſed ne prolixe modo, quo deinceps & cæteros diiudicare poſſimus. S. Quæcunq; in vita egi, vtrum volens ea feci, an ita a Parcis agglomeratũ mihi fuit? MI. A Parca ſcilicet. S. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MI. Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ vnicuique iniungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt. S. Si qs igitur vi cõpulſus ab alio, occiderit aliquem, cũ nõ poſſit illi cõtradicere, aquo cõpeſcitur, vt verbi gratia, ſi carnifex, aut ſatelles quiſpiã alter iudici parẽdo, alter tyrãno, quẽ nã cædis iſti' reũ ages? MI. Quem aliũ, niſi iudicem aut tyrannum. Quoniam neq; ip-

ſum gladium accuſare poſſumus, ſubſeruit .n. hic, tanquam inſtrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo cauſam hanc præbuit. S. Recte ſane o Minos, laudo quod hæc etiam exẽplo, quaſi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipſe aurũ vel argentum afferens, vtri nã ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendũ eſt? M I. Ei qui miſit, Soſtr. nam ille qui attulit, miniſter tantum fuit. S O. Vides ne igitur, quam iniuſta facis, dum ſupplicio afficis nos, qui miniſtri tantum fuimus eorũ. quæ Clotho nobis imperauit, & rurſum, dũ honore proſequeris eos, q in alienis bonis veluti diſpenſatores quoſdam ſeſe geſſerunt. Non enim illud dicere quiſquã poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitũ fuerit in iis, quæ cum omni prorſum vi ac neceſſitate imperata fuere. M I N. Multa, o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. Σωτηρετῆ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρέχοντι τὴν αἰτίαν. Σως. εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὑποδειλοῦμαι τῷ παραδείγματι. ὧ δέ τις ὑποσείλαντος τοῦ δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων; τίνι τὴν χάριν ἰτέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; Μιν. τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρατε. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ὧν. Σω. οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προστέταπε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τίς ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ὧν, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προσταγμένοις. Μιν. ὦ Σώστρατε πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πολλὰ ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον σαυτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

o Sostrate, & alia videas licet, minime secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prædo solum, verumetiam Sophista quidem esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Cæterum illud vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον, προπύλαί θ' ἑστίας ἐμῆς. ὡς ἄστυφός σ' ἐτεῖδον, ἐς φάος μολών. Φίλων οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενοῦν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, φῶλος καὶ λύρα καὶ λεοντή; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὰ γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπών, ἵν' ἅδης χωρὶς

Menippus, Philonides.

Salue atrium, domusque vestibulum meæ, vt te lubẽs aspicio luci redditus. PHI. Non Menippus est canis? Nõ hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolẽtia, claua & lyra, leonis exuuiæ? Adeundus tamẽ est. Salue Menip. vnde nobis adueniſti? diu est quod in vrbe non vidimus. M. Adsum reuersus mortuorum e latibulis Foribusque tristium tenebrarum nigris, Manes vbi infer-

ni manent superis procul. PHI. O Hercules clam nobis Menippus uita functus est, reuixitq; denuo. MEN. Non, sed me adhuc uiuum recepit Tartarus. PH. Quæ nam causa tibi fuit nouę huius atque incredibilis viæ? MEN. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. PHI. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descẽdens, sic potius simpliciter eloquere, quę nã hęc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? MEN. Res dilecte grauis me infernas egit ad vmbras, Consulerem manes vt vatis Tiresiai. PHILON. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MEN. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, vt numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto

ρὶς ᾤκισαι θεῶν. Φιλω. ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, κεῖτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; Μέν. οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; Μέ. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῶν νοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μακάριε τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φιλότης χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο, ψυχῇ χρησόμενον θηβαίου Τειρεσίαο. Φι. οὗτος. ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Μέν. μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποι-

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦ. Φι. τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; Μέν. νὴ διὰ καὶ πολλά, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ ῥαδαμάνθυος. Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλὲς, πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυ-

cto res humanę hic se habent in terris? & quid nã in vrbe agitur? PHI. Nihil noui. Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, fœnerantur, vsuras colligunt MEN. O miseri atque infelices. Nesciũt enim, qualia de nostris reb. nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte iacti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PH. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos nostris de reb. decretũ est? MENIP. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quę sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PH. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico Nam apud hominem tacendi ignarũ, & initiatum præterea sacris edisseres. MEN. Dura profecto iubes, & neutiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunio-

sos

sos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusū. PHI. Ne prius o beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velī. Quę videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. MEN. Parendum et iam in his tibi ē. Nā qd facias, vrgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer esem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, non semideorū modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, & fratrum & sororū nuptias, hæc mē Hercle omnia

πολυχειμάτου, καὶ τὸ χρυσίον καταλήψον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ ἀγαθὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών, εἶθ' ἑξῆς ἅττ' εἶδες, ἅττ' ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν πάνυ ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μέν. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν κἀγὼ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ δέοιτο; κἀγὼ δὴ πρῶτά σοι δίφημι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὁρμήθην πρὸς τὴν κάθοδον. ἐγὼ γὰρ ἔτι μὲν ἐν παισὶν ἦν ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγού-

γούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὴ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι, ὅτι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλὴν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα

nia bona pulcraque putabam, & studiose erga ea afficiebar. Postquā vero in virilem iam ætatem peruenirem, hic leges rursus iubētes audio poëtis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neq; rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constiti, incert⁹ omnino quo me pacto gererem. Neq; enim deos vnquam putaui mœchaturos, aut seditiones inuicē fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis iudicassent. Neque rursus legūlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere existimarent. Quoniā igitur in dubio erā, visum est mihi philosophos istos adire, atque his me in manus dedere, rogareque vti me, vtcunque liberet, vterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profecto, qd̄ me ex fumo (vt aiunt) in flammam coniicerem Apud hos enim maxime dili-

diligēter obseruans summam reperi ignorantiā, omniaque magis incerta, adeo vt præ his ilico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad eum scopum vniuersum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitā esse fœlicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misero semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcās celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acliuē in verticem montis ascē sum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiā diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnātium inuicem nominum turbā indies audiebam, & qd' absurdorum omniū maxime fuit absurdissimū, de con-

λιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι, τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον; συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν, ὁ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο, περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσιμέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον,

τον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ, ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας, τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας, ἡδονῆς τε αὖ χε-

de contrariis vnusquisq; quum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, vt nec ei qui calidū, nec ei qui frigidum idē prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, quum tamen manifeste cognoscerem fieri nunquam posse, vt eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, vt interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdius, vitā eorum diligenter obseruans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summopere pugnare. Eos. n. q̄ spernēdā censebant pecuniā, auidissime conspexi colligēdis diuitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docētes, omnia denique nūmorū gratia tolerantes. Ii vero qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suę rationem in gloriam referebant, Voluptatem rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod vna cum multis & sapiētibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitāti, venit in mentem, vt Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminib. quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putaui, si cum horū quopiam dedescensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον. ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τε εἰμὶ, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλονται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι, παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅ τε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄντις ἕ-

λοιτο

λοιτο σύφρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον σὺθὺ βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ, τοὔνομα δὲ λῷ αὐτῷ μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς ὦν καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παρελαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε, κατάγων ὀπὴ τὸν εὐφράτην, ἑωθεν προσανατέλλοντα τὸν ἥλιον. ἔπειτά τι να μακρὰν ὑπολέγων, ἧς οὐ σφόδρα καλήκουον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὑπέρογκόν τι καὶ ἀταφὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ὑπακαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοιῶν τὴν ἐπῳδὴν βὶς αὖ μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῆκε πάλιν, οὐδένα τῶν ἁπάντων προσ-

gerit. Ac ſtatim quidem exiliens quam poteram celerrime Babylonẽ verſus recta contendi. Quo quum venio, diuerſor apud Chaldęorum quẽdã hominem certe ſapientem, atque arte mirabilem, coma quidem canũ, admodumque promiſſa barba venerabilem. Nomen autem illi fuit Mithrobarzanes, orans igitur obſecranſq; vix exoraui, vt quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suſcipiens vero me vir primum quidem dies nouem ac vigiti cum luna ſimul incipiens abluit ad Euphratem, mane ſolem Orientem verſus perducens, ac ſermonem quempiam longum muſſitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti ſolent) volubile quiddã atque incertum proferebat, niſi quod quoſdam viſus eſt inuocare dæmones. Poſt illã igitur incantationem ter mihi in vultum ſpuens, deducit rurſus, oculos nuſquam in obuiũ quenquã defle-

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsū, & Choaspi lympha, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iā preparati satis hac dięta sumus, medio noctis silentio ad Tigretem me fluuium ducens, purgauit simul, atque abstersit, faceque lustrauit ac squilla, tum plurib. itidem aliis, & magicum simul illud carmē submurmurans, dein totum me iam incantans; ac ne aspectris læderer, circumiens, reducit domum, ita vt eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti vt plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua uidelicet, leonis exuuiis, atque insuper lyra. Iussit pręterea vt nomē si quis me roget, Menippū quidem ne dicerē, sed Herculem aut Vlyssem aut Orpheum. PHI. Quid ita ō Menippe? neque enim causā aut habitus, aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ, ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως περὶ μέσας νύκτας, ἐπὶ τὴν τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Οδυσσέα ἢ Ορφέα. Φι. ὡς δὴ τί τοῦτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι

ίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόῤῥητον. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος, ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγινόμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὸν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δακρυχέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ἀποβάντες, ἡγεῖτο

aut nominis intelligo. MEN. Atqui perspicuū id quidem est, ac neutiquam arcanum, Nam hi qui ante nos ad inferos olim viui descenderant, putauit si me his assimularet, fore vt facilius Aeaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, vt pote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, quum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscūque opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ita iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisque implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in flumio ferimur, deinde in syluam delati sumus, ac lacum quendam, in quē Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmisso, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam atque opacam, in quam descendentes (præibat vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes conuocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, ex celsamq; Proserpinam, simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarũ at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidẽ latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerrime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ἢ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπιβοᾶτο, καὶ ποινὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν καὶ σκυθρωπόν ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ ὁ πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ

δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντεθριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς μετὰ ἡρακλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ προήσει μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰ πόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον, ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare fere non licuit. Iam enim onustũ erat nauigium, & eiulatu certe plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, vsqueadeo, vt multi certe ex bello quopiã adesse viderentur. At optimus Charon, quum leonis videret exuuias, esse meratus Herculẽ, recepit, transque vexit libens, tũ exeuntibus quoque nobis monstrauit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem a tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo consitũ, vbi certe circumfusæ vndique mortuorum stridulæ nos sequũtur vmbræ. Tum paulo procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidẽ in solio forte quodã sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, Tortores, mali

Genii, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores ꝓdibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. PHI. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. MEN. Vmbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PH Omnino quidē igitur. ME. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguūt, quicquid in vita peccauimus, & sanē quædam ex his dignæ admodū fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ, δὲ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς, ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων· κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Φι. τίνες οὗτοι πρὸς διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάνυ μὲν οὖν. Μέν. αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δο-

δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων. τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρεστήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον, οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν

tur, vtpote nobiscũ versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiose quẽlibet examinãs, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum, In hos præcipue tamen incenditur, quas opes dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se fere expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi quum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo vt hæc dum conspicarer nimis quã delectatus fuerim. Et si quem eorũ forte agnoueram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum quum plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusique a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, fœlices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramue porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & graui Stoicorū testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimæræ alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἕωθεν ἐπὶ τῶν προθύρων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτῶν περιμένοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόλις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνωι μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Διωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὴν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτῶν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. ἀποστάντες δὲ ὅμως τῶν δικαστηρίου πρὸς κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν. μαστί-

μασίγων τε ὁμοῦ φόφος ἠκούετο, καὶ μῶν τῶν τῶν θηρίων ὀπωμυόντων, καὶ τρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ βρόχοι, καὶ ἅπαντες ἐτιμάρησαν, καὶ ὁ κέρβερος ἐδάρδαπτε. ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί. καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἀδήλους, ὁπόσοι ἦσαν τῷ ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται περὶ τὸν βίον. τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιτέλεσα τῶν κακῶν ἐδίδοτο. καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο: καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν, ἡρακλεις ὅσος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀρχοῦ. διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν,

minum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturq; pariter omnes captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes pœnirebat. Et quosdã quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper e vita discesserant At hi se pudẽtes tum occulebant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquã do respiciebant, id seruiliter admodum abiectequefaciebant, atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosiq; in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & quum interquieuissent, denuo repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque grauiter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dii boni, quantum? Integrum stratus agrũ occupabat. Hos tandẽ prætereuntes, in campum

venimus Acherusium, inuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdã ac marcidos, atque (vt Homerus ait) euanidos, alios vero iuueniles, & integros, & hoc potissimũ ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Verum dignoscere quemlibet haud procliue fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant inuicem similimi, nisi quod vix tandẽ eos diu intendentes agnouimus. Quippe cõferti considebant obscuri atque ignobiles, nullũque seruantes amplius pristinæ formę vestigiũ. Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicẽ omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorũ orbes transpicerent, dentesq; nudos ostenderent, hæsitabam certe mecum, quonam signo Thersitem a Nireo illo formoso discernerem, aut mendicũ Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum

μὴν, τὸ ἀγχεροῦσιον, εὑρίσκομήν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τ' ἄλλον ὅμιλον τ νεκρῶν κ τ' ἔθνη καὶ φῦλα διαλομήνους, τοὺ μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωλιῶντας, καὶ ὡς φησιν Ομηρος, ἀμενηνούς. τοὺ δ' νεαλεῖς καὶ σωεσηκότας, καὶ μάλιστα τοὺ αἰγυπτίων αὐτοὺ διὰ τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας, τὸ μὴν τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ πάνυ τι ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τ ὀστέων γεγυμνωμένων, πλὴ μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωρουῦτες αὐτοὺ ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τ παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺ ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτ, ᾧ τινι διακρίναιμι τ Θερσίτην ἀπὸ τ καλοῦ Νιρέως, ἢ τ μετοίτιν Ιρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασι-

ab

βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τ' μάλιστα τῶν ἀπὸ τ' Ἀγαμέμνονος, οὐδὲν γὰρ ἔτι τ' παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρῆμψεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑφ' οὐδενὸς ἔτι διακρινεῖσθαι δυνάμενα. τοιγὰρ τοι ἐμοὶ ταῦτα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ παραπλέειν, χορηγεῖν δ' ἢ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα παρατάττουσα. τ' μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παρεδοῦσα, καὶ τ' κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι. τῷ δ' οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τ' δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τ' δ' ἀμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε. παντοδαπὼ γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης τ' πομπῆς μεθέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶντα ἐς τέλος διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τ' μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τ' τ' οἰκέτου καὶ ἀσχημόνως σκευὴν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum iudiciorum eis permanserunt, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique vnquam dignoscēda. Hæc igitur spectanti mihi, perhumilis hominum vita pōpæ cuipiā longe videbatur cui præsit ac disponat quæque fortuna, ex his qui pompam agunt; diuersos variosque cuique habitus accommodans. Alium siquidem fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addēs, & caput diademate coronans. Aliū serui rursus ornatū induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, vt opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerunque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem sinit ordine cultuque progredi, quo prodierāt. Sed ornatu cōmutato, Crœsū qui dē coëgit serui captiuiq; veltes induere, Mœandrī

um

um autem olim inter seruos incedentem, Polycratis tyrannidem illigauit. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit vti, verum vbi iam pompæ tempus præteriit, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo a vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, quum suos fortunæ cultus exigit, ægre ferunt atque indignantur, tanquam propriis qbusdã bonis priuati, ac nõ poti⁹ alienis, quibus paulisp vtebãtur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerunque puto histriones istos tragicos, qui (vt fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemq3 (si sors tulerit) paulo ante tam grauiter Cecropis aut Erechthei forma imitatus, paulo post seruus, poëta iubente progreditur. At quum fabulæ iã finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens acrepi

ἀναλαβεῖν, τὴν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδησε, καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι, ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴν ἱκαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται. μηδὲν τοῦ πλησίου διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης. ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὴν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας τοῦ δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους ἢ Αγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ερεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος, ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτοῦ τὴν

χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Αγαμέμνων ὁ Ατρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωγείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστι, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληρῆς ὦ οὗτος, εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύτῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰα-

crepidis, pauper atq; humilis obambulat, haud amplius Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei filius, sed Polus filiꝰ Chariclei Suniensis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortaliũ res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbatur. PHI. Dic mihi Menippe isti qui magnificos altosque tumulos habent super terrã, & columnas, imagines, titulos, nihilone sunt apud inferos plebeis quibuslibet vmbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem, nam si vidisses Mausolum, Carẽ illum dico pyramide celebrem, sat scio, nunquã ridere desiisses, ita in antrũ quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam quum Aeacus, o amice, locum cuique metitur, dat autem cui plurimum haud am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mēdicātes, & aut salsamenta vendētes, aut primas ipsas literas vrgente inopia profitentes, & quemadmodū contumeliis a quouis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mācipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mēdicantes in triuiis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHI. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesq; redarguit, versantur autem cū illo Palamedes, Vlys-

Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἄν, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλείας καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τοῦ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐ δὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δύνατος ἦν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄτοπα διηγῇ, τὰ περὶ τοῦ βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τοῦ σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγ-

διελέγχων ἅπαντας, σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέν τοι ἐπεφύσσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος, ἄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, οὐ φέροντας τὴν Διογένην. Φι. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; Μέν. εὖγε ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν

Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescũt ex hausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis itẽ pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos quum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubãs vt plurimũ cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo vt id ægre ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberẽt. PHI. De his iam satis quidem, cæterum quod nam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? MEN. Bene admones, nescio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberraui. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionẽ aduocauerunt his videlicet de reb. quæ in

incomũne conducerent. Conſpiciens ergo multos concurrere, commiſcens meipſum mortuis, ſtatim vnus & ipſe eram concionatorum. Agitata ſunt igitur & alia multa poſtremo vero de diuitibus negocium. In quos poſteaquam plurima fuiſſent obiecta, violentia, ſuperbia, faſtus, iniuriæ, aſſurgens tandē ex populo primas quidam, huiuſmodi decretū legit.

τῆς κοινῆ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς ἦν αὐτὸς τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφανία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῆς δημαγωγῶν αἱρέσεως ψήφισμα τοιοῦτο.

Decretum.

Quoniã, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopeſq; omni modo deſpectui habentes, Curiæ populoque viſum eſt, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cũ aliis ſceleratorum corporibus luant, animæ vero ſurſum remiſſæ in vitã, in aſinos demigrent, donec in tali rerum ſtatu quinquies ac vicies decẽ annorum millia tranſegerint, aſini ſemper ex aſinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agi-

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι περὶ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθανῶσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑπτὰ πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοὐντεῦθεν δὴ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων σκελετίωνος, νεκυσιεὺς, φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὴ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, ποιόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὴ γελάσας, ἔστι δὴ τυφλόν τι γερόντιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρός σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιΐδης με σοῦ τυ φλό-

agitati. Deinde vt liceat illis e vita excedere. Hāc sententiā dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibātiade. Hoc recitato decreto, approbauerūt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuūt, autenticaq; fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, supplicaui, vt mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autē seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili, o fili, inq̄t, causam tuæ perplexitatis scio a sapientib. istis profectam, haudquaquā idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verū haud fas est id tibi prolo qui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene cōpositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenue que,

φλότερον περιϊόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῶν μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος. τοῦτο μόνον ἐξάπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὦρτο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάῤῥει, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφορώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὥσπερ διὰ κλεθρίας ἑσρέον φῶς, ἐκεῖνο

ἐκεῖνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν καταίρουσι οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτῃ σὺ ἀνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅπῃ τῆς Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸ μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

que, ac velut per rimam influens lumen, Illud, inquit, Trophonii templum est, atque illac ad inferos e Bœotia descenditur, hac ascendes, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodũ per angustas antri fauces subiepẽs, nescio quo pacto in Lebadiam perueni.

Τίμων ἢ Μισάνθρωπος.

Timon siue Misanthropus.

Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε καὶ ἐφέσιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ἐπορείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρεμος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργὴς καὶ σμερδαλέος κεραυνὸς; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀνα-

O Iupiter Phili & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandicè, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremũ tonitru? Vbi ardens, cãdens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iã palã apparet nugas esse, fumumque poëticũ, nec

omnino quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decãtata illa tua arma eminus ferientia expromptaque neſcio quomodo penitus extincta ſunt, frigentque, adeo vt ne minimam quidem ſcintillulam iracundiæ aduerſus nocentes reliquam obtineant. Itaq; citius quiuis ex his, qui peieraturi ſunt, extinctũ elychnium metuerit quã flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionem quempiam incutere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo proficiſcentẽ nihil quicquam formident, verum hoc ſolũ vulneris inferri poſſe iudicent vt fuligine compleantur. Quib. rebus factum eſt, vt iam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduerſus Iouẽ vſque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis, qui neque peierãtes exaudias, neque eorum qui flagitia commit tunt,

ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ παράγου τ' ὀνομάτων. τὸ δ' ἀοίδιμόν σου, καὶ ἐπιβόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον, οὐκ εἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατ' ἐκείνων ἀδικουμένων διαφυλάττον. θάττον γοῦν ἔστ' ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τῷ τ' παιδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείναντ' δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀφ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη δεὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν πρὸ ὀργῆ Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ὑπο-

σκοπεῖς

σκοπεῖς, λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες. ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδὸν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκερεῖ χρόνου ναυαγίᾳ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυ-

tunt, respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem quum iuuenis adhuc esses, acrique animo vehemensque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum vnquam tibi cum illis erant induciæ. Sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Aegis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem densissime ex ædito loco deuolātiū torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saporū in morē, atq; vt tibi molesse disseram, imbresq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans Hinc tantū repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, vt omnib. sub aqua demersis, vix vnica scapula seruaretur quæ in montem Lycorē appulit, humani generis,

quasi scintillulas quasdã seruans, vnde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum so cordia prẽmium ab illis reportas, quum iam nec sacra faciat tibi quisquã nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre, ac pene Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio cõpilarint, quũ tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritaberis, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, vt auxilio accurrentes illos cõprehenderent, quum etiam dũ adornarentur ad fugã. Sed generosus, Gigantumq; extinctor, & Titanum victor sedebas, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmẽ dextra tenens. Horũ igitur

φυλάττον εἰς ὑπογυμὼ κακίας μείζονος. τοι γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ξαθυμίας τἀπίχειρα κομίζη παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς, οὔτε στεφανουῦτος, εἰ μή τις ἄρα παίρεζον ὀλυμπίων, ἢ οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρατάμνοι τῆς τιμῆς, ἐῶ, λέγειν, ὁπόσακις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτοῖ σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ὑπεβεβλήκασι, καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας ἢ ἀνασῆσαι τοὺ κύνας, ἢ τοὺ γείτονας ὑπακαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺ συλλάβοιεν, ἔτι σκυθρωποὺς πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ἢ γιγαντολέτωρ καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺ πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυ κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-

τοίνυν ὦ θαυμάσιε πηνίκα πάνσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας; τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Αθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικούρησας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκτοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες

igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo secure despicis? Aut quãdo de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phaëtõtes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim vt de cõmunibus sileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperr. diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imo semel vniuersas opes in amicos iuuandos effuderim, simulatq; his rebus ad inopiã deueni, iam ne agnoscar quidem ab illis, ne aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabãt, meoque de nutu pendebant. Quod si quãdo per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde vt euersam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam prætereunt, quasi ne norint quidem. Alii vero & procul con-

ſpecto me, alio ſeſe detorquent, exiſtimantes ſeſe inauſpicatum, abominandumq; viſuros ſpectaculum, quem non ita pridẽ ſeruatorem & addiutorem ſuum eſſe præicabant. Itaque premẽtibus malis ad extrema redactus conſilia, tenone arrepto, terram exerceo, quaternis cõductus obolis, atque hic cũ ſolitudine, cumque ligone philoſophor. Hoc interim lucri mihi videor factura, quod poſthac non intuebor pleroſque præter meritũ ſecundis fortunæ ſucceſſibus vtẽtes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheęque proles, excuſſo profundo iſto, grauique ſomno (nam Epimenidẽ quoque dormiendo viciſti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccẽſo, ingenti reddita flamma iram aliquam ſtrenui illius ac iuuenilis Iouis oſtende, niſi vera ſint quæ a Cretẽſibus de te, tuaque ſepultura ferentur. IVPIT. Quis hic eſt Mercuri, quem audio ſic voci-

τες, ἑτέραν ἐκτρέπτονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον, ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκεῖ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτο γε. ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ρέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Επιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος. μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περί σου καὶ τῆς ἐκεῖσῆς ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκρα

κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκάπτει δὲ, οἶμαι, ἐπικεκυφὼς, λάλος ἄνθρωπος καὶ θαρσὺς, ἤπου φιλόσοφός ἐστι. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. Ερμ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατίδου, τὸν κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς οἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βάρειαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Ερμ. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας

vociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleq; hircina amictus, fodit autē, vt arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & confidens, mirum ni philosophus est, neq; enim alioqui adeo impia, nefariaque in nos fuerat icturus. Me. Quid ais pater, an nō nosti Timonem Echecratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. Iup. Hem quænam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, ærumnosus, fossor cōductitius, vti coniicio quum tam grauem ligonem gerat? Mer. Ad hunc modum illum quēadmodum probitas euertit, atque humanitas, & in omnes quicunq; egerent

rent misericordia. At reuera Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat. quasi beneuolentia erga sese afficerētur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo postea quam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoq; admodum diligenter exuxissent, aufugerūt, exuccū & radicit⁹ defectū destituentes, adeo vt postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, vt sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fossor & sago, vt vides, opertus pelliceo vrbem præ pudore fugiēs, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atra bile stomachatur, qui q dem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem an Timō voce-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίσια περὶ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίει, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένην ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο

λοῖτο εἰδότες. Ζεύς. καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἀγανακτεῖ δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὁπλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα κατσαντος ἡμῖν ὑπὲρ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτοῦ ἔχω, πολὺ ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ὀμοσκοπούντων καὶ βιαζομένων καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφικτόν) πολλὴ ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων. οὐδὲ ἐπακούειν ῥᾴδιον τῶν εὐχῶν. ὡς τε ἂν ὁπλυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα

vocetur, nouerint. Iv. Atque profecto vir neutiquā fastidiēdus, neque negligēdus, & iure optimo indignatur, qiis tātis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoq; fuerimus imitati si eū virū neglexerimus, qui tantum taurorum & caprarum pinguissimas quasq; nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Tametsi propter negociaque & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quā mihi pariunt sacrilegi, qui quidem tum multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeo vt ne minimum quidem nos connuere sinant. Iampridem profecto ad Atticam regionem oculos detorsissem, maxime posteaquā philosophia & de verbis digladiatiōes apud istos increbuerūt, ita vt pugnantib. inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde, mihi ne-

ὦτα

neceſſum eſt, aut aurib. obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meraſque nugas ingenti vociferatione cõnectũt, hæc in cauſa fuerunt, vt hunc quoq; neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus. Quod reliquum eſt Mercuri, tu Plutũ adducens, quantum potes ad iſtum abeas. Porro Plutus vna ſecum ducat & Theſaurum, & vtrique apud Timonem perſeuerent. Neque vſque adeo facile demigrent, etiamſi quam maxime rurſum illos p bonitatem ex ædib. exegerit. Cæterum de palponib. illis, atque ingratitudine qua in hũc ſunt vſi, in poſterum conſultabo, pœnaſque daturi ſunt, ſimul atque fulmen inſtauraueró. Nam fracti ſunt in eo retuſa cuſpide duo e radiis maximi, quum nuper auidius in ſophiſtam Anaxagorã iacularer, qui ſuis familiaribus ſuadebat, nullo pacto eſſe vllos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὑπορρηγνύναι πρὸς αὐτῶν ἀρετήν τινα καὶ ἀτώματα καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελῆσαι σωέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν χῆ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μηδέτερον ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. πρὸς δὲ τῆς κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ὧν ἐπιδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὴ σκέψομαι. καὶ δίκλω δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπλίσωμαι· κατεαγμένα γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσμωμένα εἰσὶ δύω ἀκτῖνες αἱ μέγιστα, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ὅπη τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρακύψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. Ερμ. οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασὺν οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. Πλοῦτ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ τί ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Πλοῦ. ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ

Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis tēplū detortum tū illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum. MERCVR. Quantum habet momenti alium vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idq; nō iis modo qui causas agūt verumetiam qui vota faciūt cōducibile. En mox e pauperrimo diues euaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum. Si vero silentio fodisset nutans, etiā nūc foderet neglectus. PLVTVS. At ego Iupit. haud quaquā ad istum rediturus sum. IVPIT. Quid ita nō rediturus optime Plute, præsertim a me iussus? PLV. Quoniam per Iouem iniuria me affecit

secit eiiciens, & in multa fragmenta dissecans, idque quũ illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiiciunt. Nũ rursus ad istum ibo, parasitis, adulatorib. & scortis donãdus? Ad eos me mitte o Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cũ inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, vt ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. IVP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus ad modum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, εἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ὧν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβελοὺς ἀποφέροντες, οἱ δέκα ταλάντου δωρεὰς ἀμέλητι προϊέμενοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περί σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. οὐ μέν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας

δύρας ἀναπεπάτας, ἢ φίει περιπορεύεσθαι ἐλευθέρως. οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δ' τοὐναντίον ἀγανάκτεις πρὸς τὸν πλούτων, καὶ ἀκκεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. τοιαῦτα γοῦν ἀποδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ πηλῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φρονήσεως ἀνάπλεως, σωιεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδεάσαντας ἀπειλῶν, εἰ καιρὸν λάβοιμι παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ πανοπτικοῖς παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τόκῳ καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρωτικὰς μὲν εἰς ὑποβολὴν, ἐξὸν δ' ἀπολαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους

bus libere permiſerit vagari, neq; includēs, neq; zeloryp⁹in te. Porro alias diuerſa in diuites ſtomachabare, cū diceres te ab illis repagulis, clauis ac ſignorū obiectaculis impreſſis ita fuiſſe cōclusum, vt ne proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmās prę focari te nimiis tenebris eoque pallidus nobis occurrebas, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coaceruandique vſu contractis, contortiſque, quod ſi quando daretur opportunitas, aufugituri quoque ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam iudicabas in æreo ferreoue thalamo, Danaes exēplo, virginem aſſeruari atq; a ſceleſtiſſimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde ab ſurde facere aiebas hos, quod te præter modum adamarent, quum liceret vero frui non auderent, neque quum ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecurevterentur, ſed

vigi-

vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentib. neque vsquam dimotis semper intuentes, abunde magnũ fructum arbitrantes, non quod ipsis fruẽdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicũ id facere sinẽs. Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarẽt, & (quod esset absurdissimum) etsi quidẽ sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autẽ fore, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorũ pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosã, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? PLV. Atqui si rem vere perpenderis, vtrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως. καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ ὑπεισιὼν λατραίως, ἐμπαροινήσει τὴν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἄμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξεταζοις; ἄμφω

σοι

σοι σύλογα δίξω ποιεῖν, τῦτε γὰ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη, τοῦτό τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας ὅπως αὐτοῖς πλαχύτερος γενοίμην καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὑπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ἀβρισὰς, οὐδὲν ἀδικουμένά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καθαπτομένους, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοῦτο πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτριον ὑπολαμβάνοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν μήτε προσομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα

vtrumq; me iure facere iudicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiūque quod ad me pertinet, merito videatur. At e diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclusum seruabāt, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiorq;, ac vehemēter corpulentia onustus euaderem, quasi interim neque ipsi cōtingerent, neque in lucem producerent, ne vel aspicerer a quopiam, hos dementes & cōtumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carieque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrēt, me alii cuipiam, cui fortuna fauerit, relicturi. Nec hos igitur probo, sed ne illos quidem, qui nimium facile mihi manus admouent. Sed qui (quod est optimum) mediocritate vtantur, vti nec prorsus abstineant, neq; penitus profundāt. Etenim illud per Iouem cōsidera Iupiter, Si quis vbi puellulam & formo-

sam lege duxisset vxorẽ, postea neque obseruet, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdiu, quocunq; libitum sit ire, & quicũque voluissent, cum his habere rem, potius vero ipse abducat, vt adulteretur, fores aperiens, prostituatusque, & quos libet ad illam inuitans, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domũ deducat, vti liberos legitimos progeneret, cæterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate cõtineat, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidẽ præferat, pallore, corpore exhausto, oculis refugis, num fieri potis est, vt huiusmodi non desipere videatur? quippe q; quũ liberis oportuerit operã dare, fruique coniugio, puel-

γαῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπεράσαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευσόμενον, ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μαστρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ὑπὸ τῆς χλόης καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῆς ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔτ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παιδοποι-

δοποι

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Δημοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τὸν βίον; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυστόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος. ὑπ' ἐνίων δ', ὥσπερ σισυφίας δραπέτης περιδρυφόμενος. Ζ. τί οὖν ἀγανακτεῖς καθ' αὑτῶν; δίδοασι γὰρ ἀμφω καλὼ τὴ δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Ταντάλος ἄποτοι καὶ ἄβρυοι, καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὀπτιεχμώτες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δ' καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆ φάρυγγος τῶν προφῶν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονιστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐπιρρυσόμενος. Πλούσιος γάρ ποτε πανύστη, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τρυπηρύτου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με καὶ ἀπουδὶ ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴ ὀπῆς ὑπέραντλος εἰσπιστὸν ὀπλύσω αὐτόν. ὥστε ἐς τὴν τῶν Δαναϊδῶν

puellam adeo formosam atq; amabilē sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens. Huiusmodi & ipse indigne fero, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus, laniorque, atq; exhaurior, a nonnullis cōtra perinde ac stigmaticus fugitiuus compedibvincior. IVPIT. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem vtrinque pœnas egregias luunt, alteri quidē dum Tantali in morem, neq; bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro, alteri vero dum his ceu Phyneo cibos Harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo posthac vsurus cordatiore. PLV. An ille aliquā do desinet me ceu foraminoso cophino, priusquā omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosus infundar, ipsum vndis obruā? Quo fit, vt in Danaidū dolium aquam mihi vi-

R 2 dear

dear allaturus, frustraq; infusurus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso qd' influit q̃; influxerit. Adeo latus dolii hiatus ad effusionẽ, ac liber exit⁹. Iv. Proinde ni hiatum istum obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonẽ in fece dolii, sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac me mineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciãt. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERC. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabã o præclare, te nõ cæcũ modo, verum etiã claudũ esse. PLV. Atqui non hoc mihi perpetuum Mercuri, verum si quando proficiscor a Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metã pertingere queãi, sene non-

nun-

δῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος, οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. Ζ. οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσῃ τὴν διφθέραν αὖθις καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τῆς αἴτνης, ὅπως τὴν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα. Ερμ. προΐωμεν ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γεννάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. Πλοῦ. οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παράτινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέ-

ροις

ροις; ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕπλυγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεάτων. Ερμ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. Πλοῦτ. ἑτερεῖον τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ερμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν

nunquam interim facto, q me opperiebatur. Porro quum discedendū est, elatū videbis multo auibus celeriorē. Vnde sit, vt vix iam amoto repagulo, ego iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatorib. MERC. At ista quidem haud vera narras, imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obulus quidē erat, quo restim emerēt, statim vero hodie diuites & sumptuoso in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumq; manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidē, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT. Isthæc alia res est Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec a Ioue, sed a Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans, id quod ipso etiam nomine declarat. Itaq;

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignātes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, nō aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde vbi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamq; nouus dominus pronunciatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscœnus, q puerili obsequio fauorē emeruerit, etiam tum mento subraso, pro variis & opiparis voluptatib. quas illi iā exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquā me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, vt qui modo Pyrrhias aut

τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον; ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν ὅς τις ἂν ᾖ ποτὲ ἁρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως πυῤῥίου ἢ δρὸ-

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγαλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρωτάρχης μετονομαζοίς, τοὺ μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν. ἀληθὲς ἄγοντας πένθος, ὃν αὐτοῦ ὁ θυννος ἐκ μυχῶ τ σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. ὁ δ' ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος κ) πα χύδ ρμος ἄνθρωπος, ἔτι τῷ ποδὶ ψερικῶς, κ) εἰ πα ρὰ ἄλλος μας ξείε τις ἔδιον ἐφισὰς τὸ οὖς κ) τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τοὺ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, κ) τοὺ ὁμοδούλους μαστιγοῖ ἀποπειρόμενος, εἰ κὰ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν, ἄχρις αὖ ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν ἢ μὴ σύμορφότερον μὴ Νιρέως εἶναι αὐτ', εὐρυέστερον δὲ τ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τ Ὀδυσσέως,

aut Dromo, aut Tibius iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarch⁹ appelletur. Cæterum illos nequicquã hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod eiuſmodi Thynnus ex intimo ſagenæ ſinu ſit elapſus, qui non parum magnam eſca deuorarit. At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris atq; elegantioris rudis, pingui, illotaque cute, qui compedes etiãdum horreſcit, & ſi quis præteriẽs loco increpit, arrectis ſtet auribus, quique piſtrinum, perinde vti templum adoret, non eſt deinceps tolerandus iis, quibuſcum viuit, verum & ingenuos afficit contumelia, & conſeruos flagris cædit, experiens, num & ſibi huiuſmodi liceant, donec aut ſcortulo cuipiã irretitus, aut equorum alendorũ ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe permittens, deierãtibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope Codroue generoſiorem, callidiorẽ Vlyſ-

se, vnum autem vel sede cim pariter Crœsis opulentiorem, momento tẽporis semel profundat in fœlix, q̃ minuatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerãt collecta. MERC. Ista ferme sic habent, vti narras, verũ vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnã Iupiter te miserit, dignos illi viſos qui diuitiis abundent? PLV. Enimuero credis me reperire istos ad quos mittor? MERC V. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alio qui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidẽ æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? PLV. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiã incurrero. Hic autẽ, quisquis ille sit, qui forte primus mẽ nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spẽ sub-

στέως, πλουσιώτερον δὲ σωμα μα Κροίσων ἐπικαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐπιχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐπὶ πολλῶν ὀπορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. Ερμ. αὐτά σου χρὴ φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δὲ οὕτω αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦτ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσμίσγεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, οὐ τοῦ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί. πράττεις καταπεμφθείς. Πλοῦτ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι θεινσῶν, ἄχρις ἄν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ ὅς τις ἄν πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγὼν, πρὸς αὑτὸν ἔρχεται τὸν Ερμῆν, ὅτι πῶ παρα-

λόγῳ

λόγῳ τῶν κέρδους προσκυνῶν. Ερμ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τῶν πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ. εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλοῦτ. ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσού-

subiecto venerans atque adorans. MERC. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent? PLVT. Et iure quidem optimo fallitur o bone, quippe qui quum me cęcum esse nõ ignoret, emittat vestigia tum rem vsque adeo repertu difficilem, & iam olim e vita sublatã, quã ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirũ adeo obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MERCVR. At qui fit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugias, quũ viæ sis ignarus? PLVT. Tum demũ acutum cerno, pedibusque valeo, vbi ad fugam tempus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, vt quũ sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremo claudus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo vt omnes respiciant in te, & si potiantur, fœlices videantur, sin frustrentur, nō sustineāt viuere? Ex his equidem non paucos noui, q sic perdite te amarint, vt se aëreo e scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quāqua sat scio, tu quoq; fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos q eiusmodi amore sunt dementati. PLVT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitii. MERC. Quid ni o Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt PLVT. Haud cęci quidem, o optime, verū inscitia erro: q3, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, persona vehemēter amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicolorib⁹ amictus, eis occurro,

τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατηλιβάτων ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπό σου, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἄν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσειας εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. Πλ. οἴει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν. Ερ ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Πλ. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλη.

κόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐν τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες, ὡς εἰγέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται, καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς, αὐτοὺς ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. οὐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα

ro, at illi rati sese natiui vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt nõ potientes Quod si qs me toto corpore renudatũ illis ostenderit, dubio procul futurum sit, vt se ipsi damnent, qui tantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MERCV. Quid ergo posteaquam eo peruentum est, vt iam diuites euaserint, iamq; personam sibi circumposuerint, rursum falluntur? Adeo vt si quis illis detrahere cõetur, pene caput potius, quam personam abiiciant? Neq; n. versimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formã, quũ intus cũcta inspexerint. PLVT. Ad id non parũ multæ res, o Mercuri, mihi sunt adiumento. MERCVR. Quænam? PL. Simulatque qui me primũm nactus est, apertis foribus exceperit, clãculum vna mecum intro it elatio, vecordia, iactãtia, mollities, violentia, dolus, atque alia itẽ innumerabilia, a quibus omnibus

nibus posteaquã est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quę sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam vti me compellatur reiicere. MERCV. Vt leuis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllã præbens ansam certam quo prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentũ in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, vt q tetigerint, illico hæreant, ne facile queãt auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud paruam omisimus. PLVT. Quam? MERCVR. Nẽpe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. PLV. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπτα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν, κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομένειεν ἄν. Ερ. ὡς δὴ λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης τὲ καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὗπερ ἔδει μάλιστα. Πλοῦ. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐ-

γῇ αὐτὴ καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφέρων. Πλ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ερμῆ τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVR. Iam igitur Attica adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLVT. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVR. Timon hic est, qui proxime montanū & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorū turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. PLVT. Quin igitur quam ocyssime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæprecium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCVR. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. PAVPER. Quo hunc nunc

Ar-

Argicida manu abducis? MERCV. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. PAVP. Itane rursum Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs his commendans, quę sapientiæ & labori, st enuum, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiatis, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, vt Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogātiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reiiculus? MERCV. Sic o Paupertas Ioui placitum est. PAVP. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique cōsequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διΐ, μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ ἀργειφόντα, χειραγωγῶν. Ερ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα τουτοισὶ παραδοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα. οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρῃ καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον, τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γε γενημένον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδά-

διδάσκαλον τ ἀρίστων, ἢ συνῶν ὑγιᾶνος μὲ τὸ σῶμα, ἐρρωμένος ὑ τῷ γνώμῳ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίων ζῶν, κὴ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ ὑ περιττὰ κὴ πολλὰ τοῦτα ὡσπερ ὄντ ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται, ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὲ ὦ κάλλιστοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην κὴ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε μιαροὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις κὰ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ερμ. μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς, οἱ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲ Ερμῆς εἰμι, οὗτος ὑ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε ὑ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τ εὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τ ὄλβον, ἀποσὰς τ πόνων. Τίμ. κὴ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, κὰ γὰρ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα κὴ θεοὺς κὴ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦτον δὲ τ τυφλὸν, ὅς τις ἂν ᾖ, κὰ ὀρύξειν μοι δοκῶ τῇ δικέλ-

rerũ optimarũ doctrix, qui cũ donec habuit commercium, ſano corpore, valentique animo perſeuerauit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens, ſuperuacua autem & vulgaria iſta aliena, ita vt ſunt, exiſtimans. MERCVR. Diſcedunt illi, nos ad eũ adeamus. TI. Quinam eſtis o ſceleſti? Aut quid volentes huc veniſtis homini operario mercenarioque negocium exhibitoris? verũ haudquaquam læti abibitis ſceleſti vt eſtis omnes. Nã ego vos illico glebis & ſaxis petitos comminuã. MERCVR. Nequaquã o Timon, ne ferito, neq; enim ferias mortales, verũ ego ſum Mercurius, hic Plutus. Miſit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, deſiſtens a laboribus. TIM. Atqui vos iam ploraueritis, etiamſi diſſitis, vt dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcũm, quiſquis hic fuerit, mihi certum eſt ligone impacto

cominuere. PLVT. Abeamus per Iouem Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire ne malo quopiam accepto discedam. MERC. Neqd ferociter Timō, quin exue potius penitus illā ferocitatem, asperitatēque, ac manibus obuiis excipe bonam fortunā, rursum diues esto, rursum Athenienſium princeps, & despice ingratos istos solus ipse fœliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sū, si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeone quæso inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atq; immania dicta: Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat consentaneum, quū illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Iouique quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiā, cæ-

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπίωμεν ὦ Ερμῆ πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέτριός μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. Ερ. μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ παρὸν τοῦτο ἄχθιον καὶ τραχὺ καλαβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε λάμβανε τὸν ἀγαθὸν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τοὺς ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως ὦ τᾶν ἀπανθρώπως; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπολυέστερόν τε, καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑφ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δ' οὐδαμῶς, οὕτως ὑπμελουμένων σοῦ τῶν θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ερμῆ καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆ ὑπμελείας, τού-

τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ
ἂν λάβοιμι. Ερμ. τί δή; Τίμ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
κόλαξί τε προδόυς, καὶ ὑπ-
βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μί-
σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπα-
θείᾳ διαφθείρας, καὶ ὑπέφθο-
νον ἀπέφηνας. τέλος δὲ ἄφ-
νω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
στως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελ-
τίστη δὲ πενία πόνοις με
τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παῤῥησίας προσομι-
λοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα
κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῆς
πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν
ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοὶ
τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά
μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
τις ὢν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε
συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
νος ὑπεβουλεύσας ἀφελέσθαι
δυνατ' ἄν. ἐξερωμένος τοιγα-
ροῦν ὑπὸ τῆς πόνων, τουτονὶ
τὸν

cæterum hunc Plutũ ne
quaquã recepero. MER.
CVR. Quid ita? TIM.
Quoniam pridem innu-
merabilium malorũ hic
mihi fuit author, quum
me assentatoribus pro-
deret, insidiatores in me
inuitaret, conflaret odi-
um, illecebris corrũpe-
ret, inuidiæ obnoxium
redderet, denique quum
me adeo perfide ac prodi
torie destitueret. Con-
tra paupertas optima,
me laboribus viro dig-
nissimis exercens, mecũ
que vere & libere conui
uens, & quib. opus erat,
suppeditauit laboranti,
& vulgaria ista contem-
nere docuit, effecitque
vt mihi vitæ spes omnis
ex me ipso penderet, de-
monstrans quænã essent
opes veræ meæ, nempe
quas neque adulator as-
sentans, neque sycophan
ta minitans, neque plebs
irritata, neque concio-
nator suffragiorum au-
tor, neque tyrannus in-
tentus insidiis queat eri
pere. Itaque iam validus
effectus ob laborem, dũ
hunc agellum grauiter
exerceo, neq; quicquam

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viâ remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. MERCVR. Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda puerilisque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiscuntur. PLV. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauiter feres si quid dixero? TIM. Dicito, ne multis tamen, neq; cum proœmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicẽtẽ. PLV. Atq multis mihi potius erat dicendũ, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læserim? qui qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἀπιθι ὦ Ερμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ερμ. μηδαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν, ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε, οὔτε ἀπὸ βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦτ. βούλει ὦ Τίμον δικαιολογήσομαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε μὴ μακρὰ μέν τοι, μὴ δὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες. ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ερμῆν τουτονί. Πλοῦτ. ἐχρῆν μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπό σου κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴτι σε ὡς φὴς, ἠδίκηκα, ὃς τῶν μὲν ἠδί-

ἡδίσων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς καὶ προεδρείας καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς. φθέγξεσθος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἔσῃ, καὶ θεοπρόσδασος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καλαγωλεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε, τὸν ναύλιον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀφελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, ἢ ὅτι κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τριγαρῶν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτην σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, ὡς ἱκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρ' ἐμέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον. Ερμ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦδη γε-

quidem dulciſſimarũ quarumque rerum tibi extiterim autor, opifexque, autoritatis, præſidentię, coronarum, aliarũ item voluptatum, mea opera conſpicuus eras, celebris & obſeruandus. Cæterũ ſi quid moleſti ab adulatoribus accidit, nõ mihi potes imputare, quin ipſe magis abs te ſum affectus contumelia, propterea quod me tam ignominioſe viris illis execratis ſuppeditaris, qui te mirabantur, ac prę ſe ferebant, mihiq; modis omnibus inſidias ſtruebant. Porro quod extremo loco dixiſti, te a me proditum, deſertumque fuiſſe, iſtud criminis in te poſsũ retorquere, quũ ipſe ſim modis omnibus a te reiectus, præceptiq; exactus ex ædibus. Vnde pro molli chlamyde ſagũ iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Ita que teſtis eſt mihi; hic Mercurius, quantopere Ioue orauerim ne ad te venirem, adeo hoſtiliter mihi aduerſatum. MERCVR. At nũc vides Plute, in cuiuſmodi homi-

nem sit cõmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. TIM. Parendum est Mercuri, rursusq3 diteſcendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamẽ vide, in quas turbas me miserum coniicies, qui quidem cũ adhunc vsque diem fœlicissime vixerim, tantũ auri repente sum acceptu-rus, nihil cõmeritus mali, tantumque curarum susceptu-rus. MERCVR. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandũ, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuolauero. PLVT. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Thesaurũ ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesauré, Timoni huic audiens esto, offer-

γεγώνῃ; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πρακτέον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἵαν με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. Ἑρμ. ὑπόσχου ὦ Τίμον δι' ἐμέ. καὶ ἢ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ὃν οἶσθα ὅτι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πλὴν αὖτις εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Πλοῦτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ ἐρετμῷ τῶν πτερῶν, σὺ δὲ αὐτοῦ φείμενε, ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών, μᾶλλον δὲ πᾶιε· σὲ φημὶ θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παρα-

que

χέ σε-

χε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκελλα. νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλλουμένη, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤπου ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια γοῦν, μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον; ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον. ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν, διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τόμωνος πλοῦτον

que temet eruēdum. Fodi Timon altius impingens. Cæterum ego a vobis digredior. TIM. Age iam o ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dū ex abdito Thesaurū in apertum euocaris. Hem prodigiorū author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, vnde nā auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurū profecto est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimum, Pulcherrima Aurū faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades o mihi charissimum desideratissimūque, nunc demum credo vel Iouē ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu vsque adeo formosum amatorē excipiat per tegulas illapsum? o Mida Crœsoq3, ac munera Delphico in templo dicata, vt nihil eratis si cum Timone, cūque Timonis opibus con

feramini, cui ne Persarū quidē rex par est. O ligo, sagum charissimum vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrū, turriculaq; seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sē tentia. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in reliquū vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ meræ nugæ. Tum cōmiserari lachrimantē, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morū subuersio, ac vita solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarū machinatores. Cum horum quopiam congredi, pjaculum, adeo vt si quē aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, nō alio nobis habentur loco quam signa laxea, æreaue, neq; fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœde

πλοῦτον, ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα καὶ φιλάτη δικφθέρα, ὑμᾶς μὲν πρὸς Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δ' ἤδη πᾶσαν περιέμψος τὴν ἐρημίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ἐπὶ τῷ θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸ αὐτὸ καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἄγνοια καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέου ἔρωμὸς, ὕθλος πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὑπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ καλάλυσις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ φίλος οἷς Τίμων, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὑπόβουλοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ὑποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἧττον διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς ποιῶ-

δώμε-

ra

δώμεθα, ἡ ἐρημία ὅρος ἔσω
τοῖς αὐτοῦ. φυλέται ὦ καὶ
φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πα
τρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφε-
λῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀν-
δρῶν φιλοτιμήματα, πλουτεί-
τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑβρι-
ζέτω ἅπαντ᾽ ν, καὶ τρυφάτω
μόνος καθ᾽ ἑαυτὸν, κολακείας
καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπαλ-
λαγείς, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
εὐωχείτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
των καὶ ὅμορος, ἑκτέων τ᾽ ἄλ-
λων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσα-
σθαι δεδόχθω, ὧν δέη ἀποθα-
νεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγ-
κεῖν, καὶ ὄνομα μὴ ἔσω ὁ μισάν
θρωπος ἥδιον. τ᾽ τρόπου δὲ
γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ
καὶ ἀπανθρωπία εἰ δέ τινα
ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον
καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πῖτ
τῃ καὶ ἐλαίῳ καταβεννύναι.
καὶ ὧν τινα τ᾽ χειμῶνος ὁ πο-
ταμὸς παραφέρῃ, ὁ ὢ τὰς χεῖ
ρας ὀρέξων ἀντιλαβέσθαι δέη.
ὠθεῖν καὶ τοῦτον ὅτι κεφαλὴν
πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι
δυνη-

ra feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterũ tribules, cognati, populates, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum præcia, solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudib. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibiipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab aliis. At semel decretũ esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibiipsi coronam admouere. Nullũque nomen sit dulcius quã Misantropi, id est, hominũ osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas, quod si quem conspexero incendio cõflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice oleoque restinguere, rursum si quem flumen vndis abstulerit, isque manus porrigens imploret, vt retineatur, hunc quoque demerso capite propellere, ne possit emica-

re, hunc admodum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colytensis, & concionis subscripsit suffragiis idem ille Timon. Age hæc decreta sunto, & pro virili immoremur eis. Cæterum vero magno emerim, vt id omnib. innotescat, quod in opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit, sed quid illud? Hé quæ trepidatio? vndique concurrunt, puluerulenti atque anheli, haud scio, vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conscenso colle saxis eos abigo e sublimi deiaculans, an hac tantum in re legem violabimus, vt semel cũ illis congrediamur, vt magis angantur, fastiditi, repulsique? Ita satius esse duco. Itaque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorũ iste quis est? Nẽpe Gnatonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit, nam primus omnium

δυνηθείη. οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Εχεκρατίδης κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνωριμά πως ταῦτα γενέσθαι. διότι ὑπερπλουτῶ, ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, καί τοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους, πανταχόθεν συνθέουσι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποσταντες. φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαν τί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. ἀλλ' οὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χεῖρε Τίμον εὐμορφώτατε καὶ ἥδιστε καὶ συμποτικώτατε. Τί. νὴ καὶ σύγε ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. Γν. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. Τί. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τοῦτο; παίεις ὦ Τίμον; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰοὺ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς ἄρειον πάγον. Τί. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με. Γν. μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῶν χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἴσχαι μόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι μένεις; Γνα. ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαι-

um vapulabit. GNAT. Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salue Timon formosissime, iucundissime, conuiuator bellissime. TIM. Scilicet & tu Gnatonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime. GN. Semper tibi grata dicacitas. Sed vbi compotamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his quosnuper didici dithyrambis. TIMON. At qui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. G. Quid isthuc? Feris o Timon? Attestor. O. Hercules, hei hei, in ius te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TI. Atqui si cunctare paulisper, mox cædis me reũ ages. GNA. Nequaquã, quin tu plane vulneri me dere, paululo auri inuncto. Mirum enim in modum præsentaneum id est remedium. TI. Etiã manes? GNA. Abeo. At tibi male sit, qui quidem ex viro commodo tã sæuus factus sis. TI. Quis hic est qui accedit recal-

naſter ille? Philiades, aſſentatorum omniũ execratiſſimus. Hic quum a me ſolidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, quum me canentem reliquis ſilentibus omnibus ſolus maiorem in modum extuliſſet, deierans me vel oloribus magis canorũ, vbi ægrotantem antea vidit me, & adieram oraturus vt mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoſcitis, nunc Gnatonides amicus & cõuiua, enimuero habet ille digna ſe, quandoquidẽ immemor eſt atque ingratus. At nos qui iã olim conuictores ſumus, æquales ac populares, tamen modeſte agimus, ne inſilire videamur. Salue here, fac vt iſtos adulatores ſacrilegos obſerues, qui nuſquam adſunt niſi in menſa, præterea a cornis nihil differunt. Neq; poſthac huius ætatis mortalium vlli fidendum eſt. Omnes ingrati & ſceleſti

χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρη-
στοῦ γενόμενος. Τίμ. τίς οὗτός
ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαν-
τίας; Φιλιάδης κολάκων ἁ-
πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
τος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
δύο τάλαντα μισθὸν τοῦ ἐπαί-
νου, ὁπότε ἄσαντά με πάντων
σιωπώντων μόνος ὑπερεπήνε-
σεν, ἐπωμοσάμενος ὠδικώτε-
ρον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νο-
σοῦντα πρώην εἶδέ με καὶ
προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμε-
νος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσ-
ενέτεινε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυν-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος
ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνή-
θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται,
ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ἐπι-
πηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
σποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς
τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς
ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλ-
λα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέρον-
τας, ἐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐ-
δενὶ.

δενὶ, πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπὲρ μεγέθη τινα πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων, καί τοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν; οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. Τίμ. ἔσται ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ. ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. Τί. ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει. καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο ἐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῷ τὸ γιγνό-

lesti. At ego quum tibi talentum adducerē, quo posses ad ea quæ velles vti, in via accepi, te summas quasdā opes esse nactū. Proinde accessi his de reb. admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, vt vel Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. T. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregi craniū ab hoc ingrato, propterea quod eum ea quæ in rē illius erant, admonui. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic vna die de meo sedecim talēta ciuitati dependit, nā damnatus erat, ac vinctus, at quum soluendo non esset, ego misertus illū redemi. Porro quū illi forte obuenisset, vt Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerē, negabat se ciuem nosse me.

me. DEM. Salue Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Athenienſium, defenſaculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & vtraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conſcripſi. Quando quidem Timon Echecratidæ filius, Colyttenſis, vir non modo probus & integer, verum etiam ſapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam deſtitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta curſuque die eodem, ad hæc ſolenni quadriga, equeſtrique certamine. TIM. At ego ne ſpectator quidem vnquam in Olympicis ſedi DEM. Quid tum? ſpectabis poſthac? ſed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Republica fortiſſime ſe geſſit, & Peloponenſium duas acies concidit. TIM. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma geſſerim, neque vnquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῃ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶν γλύους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνεκλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι προεμένουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπέρ σου γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, περὶ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πυξῇ καὶ πάλῃ καὶ δρόμου ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ σωφρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσκείσῃ ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πρό-

ἐχρά-

γράφω ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μέτρια τὰ σοὶ σαυτῷ λέγεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι γὰρ ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν, ὅτι τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ κατ' φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκρο πόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲ τῇ κεφαλῇ; καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς. ἀκηρυχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ σήμερον τὰ διονύσια. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν.

quam militiæ dederim nomen. DEM. Mode ſte equidem de teipſo loqueris, nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi memineri m[2]. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis non mediocrem vtilitatem attulit Reipublicæ. His de cauſis omnibus viſum eſt, curiæ, plebi, magiſtratibus tributim plebeiis ſingulatim, communiter vniuerſis, aureum ſtatuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, radiis tempora ambientibus, vtque ſeptem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionyſiis tragœdis nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionyſia. Dixit hoc ſuffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus, ac diſcipulus eius ſit. Nam & orator optimus Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium, ſed vtinam & filium meum ad te pariter adduxiſ-

ſem, quem tuo nomine Timonem apellaui. TI. Qui potes Demea, quũ ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis ſcire licuit. DEME. At ducam, nouo ineunte anno, ſi deus permiſerit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM. An vxorem tu ſis ducturus equidē haud ſcio, tanta a me plaga accepta. DEMEA. Hei mihi. Quid hoc eſt rei? Tyrannidem Timon occeptas? pulſasque eos qui ſunt ingenui ipſe nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. Atqui non conflagrauit arx celeſte Proinde palam eſt te calumniatorum agere. DEME. Sed & dives es agriculam prefodiens. TIM. Non prefoſſum eſt neq; iſthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verum effodietur poſthac, ſed tu interim omnia q̃

παρά σε, ὃν ὅτι τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. Τίμ. ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γιγνηθησόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. ὤμοι, τί τοῦτο, τυραννίδ' Τίμωνα ὑπαγόμενος, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τῷ δίκῃ, τάττε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλούσιος, τὸν ὑπαιθρόδομον διορύξας. Τίμ. οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος, ὥστε ἀπαίδευτός σου καὶ ταῦτα. Δημ. διορυχθήσεται μὴν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

in ea

Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη. οἴμοι τὸ μετάφρενον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος. ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας, μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικυκὼς ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος. ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὴν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τὶς ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπ-

in ea condita, possides TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEME. Hei scapulis meis. TIM. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si quū inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominem non protriuero. Tum frustra vicerim in Olympiis, & pugil & palæstrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profecto ipsus est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeusis depinxit. Hic habitu fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute disserit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, postquam lotus deuenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem

cem porrexit, meratiore autem maxime gaudet, perinde vt Lethes aquā ebibens, a dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque vsque adeo diligenter catinos extergit indice digito, vt ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suem solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus temulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modo, saltationēq3, verum ad conuicium vsque & iracundiam. Adhæc mul tus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietate-

δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών, ἐναντιώτατα ὑπόκειται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ ῥώμενον ἀνάπλεως, κωμῳδὸν ἐμφορούμενος, ὑπερηφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τῷ ἀρετῷ εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πτύελια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τι μοίρας καταλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὲρ τῆ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων γελοῖος. εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλυμμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν προτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς. οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ κατὰ ταῦτα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ

tateque, atque ista quidem loquitur, quum iam a mero male habens, & balbutiens ridiculus. Deinde vomitus super his. Postremo sublatum eum de conuiuio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. quanquam alioqui ne sobrius quidem vili primariorum cesserit vel mendacio vel confidentia, vel auaricia. Quin & inter assentatores primas tenet, peierat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieque absolutum, proinde non eiulabit clarius videlicet, quum sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorũ adducti spe concurrunt, multaque assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, facileque im-

partientem id quod adeſt. Siquidem haud ignoras oſtam mihi in cœnam ſufficientem eſſe, tum obſonium ſuauiſſimum, cæpe aut naſturcium, aut ſi quando delicier, puſillum ſalis. Porro potum fons Athenis nouem ſaliens venis, ſuppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio eſt, quam calculi, qui ſunt in littoribus. Sed tua ipſius gratia huc me contuli, vt ne te ſubuerterit peſſima iſta atque inſidioſiſſima res, opulentia, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum extiterit cauſa. Etenim ſi me audies, potiſſimum opes vniuerſas in mare præcipitabis, vtpote quibus nihil ſit opus bono viro, quique philoſophiæ poſſit opes perſpicere. Ne tamen in altum o bone, ſed ferme ad pubem vſque ingreſſus, paulo vltra ſolum fluctibus opertum, me quidem vno ſpectante. Quod ſi hoc non vis, tute igitur eas potio-

σὲ ἁπλοϊκὸν, καὶ τὸν ὅπλων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἅλισον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἔστοτε τρυφῶν ὀλίγον τῶν ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἰτιος ἀηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὸ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι εἰς βάθος ὦ ἀγαθὲ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπεμβὰς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλάδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλῃ, σὺ μὲν ἄλλον τρόπον ἀμείνω τινὰ τάχος ἐκφό

ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνεὶς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος; ἐμοὶ δὲ, καί τοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τῇ πήρᾳ ἐμπλήσας παρέχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. Τιμ. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γοῦν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὑπομετρήσας τῇ δικέλλῃ, Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, πασύμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τιμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν

potiore via ex ædibus eii cito, ac ne obulum quidem tibi facias reliquũ, videlicet largiens iis, quicunque opus habent huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si vero quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo amicis si qui egebunt, donem, sat est si modo peram hanc largitione tua expleueris. ne duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam vltra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasicles, ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THRAS. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? TIM. Quid stomacharis o bone Thrasycles? num te

defraudaui? Atqui adiiciam vltra menſuram Chœnices quatuor? ſed quid hoc negocii? Complures ſimul adueniunt, Blepſias ille, & Laches & Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem paulliſper interquieſcere ſino, dudum fatigatum? Ipſe vero plurimis congeſtis ſaxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Ne iace o Timon, Abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra ſanguinem, nec abſq; vulneribus.

παρακέκρουσμαί σε; ἀλλ' ἐπιβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ στρατόπεδον τῶν ὀπισθοφυλάκων. ὥς τε τί οὐκ ἤδη τὸν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὸν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεποιηκυῖαν; αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ὑπεκκαλαζῶ πόρρωθεν αὐτοῦ; Βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμον, ἄπιμεν γάρ. Τί. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωλί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

FINIS. ΤΕΛΟΣ.

FSC A 9922

LIPSIAE

In Officina Erneſti Vœgelini
Conſtantienſis.

Anno

M. D. LXVIII.